XXIX. ÉVFOLYAM, 44. SZÁM — Ára: 1,80 Ft — 1973. NOVEMBER 1.

Ludas Matyi

SZURKOLÓK

KEDVES LUDAS!

KÉT PANASZ — EGY CÍMRE

1

Üdvözlet a II. ker. IKV Igazgatóságának

Szeretettel köszöntöm Önöket abból az alkalomból, hogy kerek egy éve várom szíves intézkedésüket, vagy — legalább — válaszukat arra az *ajánlott* levelemre, amelyet 1972. október 16-án írtam.

Alázatos soraimban házunk lakói nevében arra kértem Önöket, hogy a kaput, amelyet évek óta nem lehet bezárni, csináltassák meg, s a ház előtti világítást hozzák rendbe. (Szóban többen többször kértük.)

Egyidejűleg bátorkodtam kérdést intézni — a magam nevében —, hogy miért fizettettek velem a házfelügyelőség megszüntetése után is kapukulcs-díjat. (Egy olyan kapukulcsért, amelyet a fenti okokból úgysem lehet használni!)

Mentségükre legyen, hogy a kapu elé hívócsengőket szereltettek, s így a lakókat „le lehet csengetni”, ha valami csoda folytán a kapu be lenne csukva.

Mentségükre legyen továbbá, hogy a ház előtti villany ugyan sohasem ég, de a lépcsőházi világítás sokszor két nap, két éjszaka ég egyfolytában.

Mentségükre legyen az is, hogy amikor a kapukulcs-díj fizetését „önkéntesen” megszüntettem, nem reklamálták.

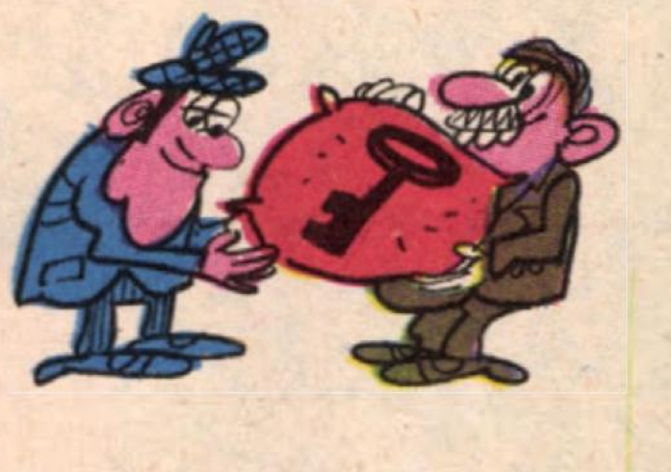
Mindebből kiderül, hogy az IKV — bár felülfizetést nem kér, de — köszönet nélkül elfogad.

Kiderül továbbá az is, hogy bár a lakbérmegállapításnál, házunkat a legmagasabb kategóriába sorolták, annak karbantartása — általában — a legalacsonyabb kategóriát sem éri el.

Nem derülhet ki azonban ebből az üdvözletből a címünk, mert nem akarok tippet adni a ház éjszakai látogatására másoknak. (Egyeseket ugyanis már találtunk a nyitott lépcsőházban!)

Remélem azonban, hogy különösebb barkochbai képesség nélkül is (ha ugyan van nyilvántartásuk) rájönnek a megfejtésre.

S. L.

2

Nyári panasz — ősszel

A Józsefhegyi utca 15. számú ház tetőzetét még a nyár közepén megrongálta a vihar. A szél lehordta a cserepeket a tetőről, a padlás fölött két félméteres nyílás tátong: az alatta lakó bérlő mindkét szobájának átázott a mennyezete. A frissen festett lakást szürkésbarna vízfoltok tarkítják. Még a televízióra is jutott az esővízből.

Az említett vihar nem végzett félmunkát. Megrongálta a ház kéményét is, néhány sor téglát megbontott, azok most életveszélyesen lógnak a levegőben: szinte csak az alkalmat várják, hogy valakire rázuhanjanak.

A bérlő mindjárt a vihar után szóban, majd írásban bejelentést tett a Tövis utcai házkezelőségnek. Intézkedés azonban nem történt. A bérlő újból tollat ragadott, s most már a II. kerületi IKV igazgatóságánál emelt panaszt, de ott is süket fülekre talált.

A hosszú, forró nyáron íródott panaszos levelet, a csapadékos őszre való tekintettel, végre előkereshetnék a II. kerületi IKV-nál és kideríthetnék azt is, hogy ki fektette az ügyet ilyen sokáig. Talán nem hallottak róla, hogy a beázási panaszokat 48 órán belül meg kell vizsgálni?!

(f. i.)

FELHAJTÁS

Szeretném tudni, ki a ludas abban, hogy a kislányok iskolaköpenyében 1 centiméter felhajtás sincs? A köpenyek vállban szélesek, tehát a szükségesnél sokkal nagyobbat nem vehetünk a gyerekeknek, viszont az első mosás után hosszában úgy összemennek, hogy szinte azonnal le kellene belőlük engedni. A nyolcéves kislányom — növésben van szegény — az augusztusban 125 forintért vásárolt új, műszálas köpenyben máris úgy fest, mintha kinőtte volna. Vajon annak, aki köpenyenként megtakarít 5 centi anyagot, soha nem volt növőfélben levő gyermeke? Mert még a felnőtteknek készült konfekcióruhákban is van legalább annyi felhajtás, hát ha még egy gyerekruháról van szó!

Az új köpenyt toldozgatva, várom, vajon ezt mivel indokolják?

Jakob Károlyné
Bp. IX., Ráday u. 37.

PESTRŐL — BUDÁRA

Csak a legnagyobb elismeréssel szólhatunk arról a harcról, amelyet a BÚAV (Budapesti Útfelbontó és Akadályépítő Vállalat) vív az ügyeskedők ellen.

Kezdetben a Múzeum körút páros oldaláról a Kelenföld felé tartó gépkocsik balra kanyarodva, a Szabadság hídon át tehették meg útjukat. A Kálvin tér rendezésének előkészületeiként azonban elkezdték a Múzeum körúton a villamossínek cseréjét. Az autós ezt tudomásul veszi, és egy jobb jövő reményében — amikor majd a Kálvin téren nem lesz körforgalom — kétszer jobbra kanyarodva, a Nagykörúton és a Petőfi hídon keresztül folytatja útját. De mit tesz a véletlen és a BÚAV! Ugyanekkor (tehát nem előbb vagy később!) felszedik a síneket a Nagykörúton is. Így legalább egyszerre tudják korlátozni a forgalmat mindkét körúton a Rákóczi út és a Baross utca között.

És most töredelmes vallomást kell tennem. Látván, hogy a Nagykörúton is milyen tömeg van — eléggé el nem ítélhető módon — be akartam lépni az ügyeskedők táborába. Azokéba, akik a közös gondokból ki akarják vonni magukat, akik nem akarnak a többi autóssal együtt félórát lépésben haladni a körúton. A térképet böngészve a következőket állapítottam meg: ha a Rákóczi uton nem megyek el a Körútig, hanem befordulok a Szentkirályi utcába, akkor ott elmehetek — lévén éppen a kívánt irányban egyirányú — egészen az Üllői útig. Ott azután balra kanyarodva éppen a BÚAV működési területe után érem el a Körutat.

Hálásan köszönöm a BÚAV-nak, hogy a Szentkirályi utcában is felszedte a burkolatot — ott minden jármű forgalma mindkét irányban tilos. Így azután egyelőre úgy tervezem, hogy a Rákóczi úton végigmenve, a' Mező Imre úton, az Üllői úton, majd balra kanyarodva a Ferenc körúton mehetek tovább. Már ameddig az Üllői úti metróépítés miatt le nem zárják ezt a szakaszt is. De ettől már nem félek. Télen úgysem kezdik el az építkezést. Tavasszal meg már működni fog a visegrádi komp. Ott megyek át a pesti oldalról a budaira.

Dr. Fried Ervin
Budapest

Az olvasó megkérdezi...

...miért szakad olyan könnyen, külső beavatkozás nélkül az ötvenfilléres tejpor tasakja? Nem lehetne egy kicsit több gondossággal készíteni és úgy zárni ezeket a zacskókat, hogy a kihulló tejpor ne okozzon annyi bosszúságot a vevőknek?

...hol lehet kapni fényképezőgéphez kioldó-zsinórt? Aki évek óta nem kap ilyen zsinórt az Ofotért-boltokban, hol keresse? (Aki tanácsot tud adni, írjon a következő címre: Papp János, 1142 Bp., Rákosrendező, MÁV-állomás.)

...hova tűntek a kelenföldi pályaudvarról a padok? Miért csak egynéhány maradt meg belőlük? Úgy gondolják talán, hogy az utasok szívesebben várakoznak állva?

...miért van olyan sok törött szélű, repedt pohár és üvegtányér a Lidó étteremben? Miért nem cserélik ki azokat sürgősen?

...miért nem kapható már hosszabb ideje az a kb. 60x80 centis méretű, fehér színű, vékony műanyaglemez, amit konyhabútorok borítására használnak? Talán nem tudnak róla, hogy mennyien keresik a boltokban?

RÖLTEX-RAPSZÓDIA

Budán is van egy leánya Röltex Rózsinak. A Bártfai utca és Fehérvári út sarkán található ez a leányzó, illetve boltocska. Szép, kedves és tiszta, csak szeszélyes.

Augusztus óta bezárta ajtaját a vevők előtt. Szabadságolás miatt zárt be. Kirakatában ott virítottak a tarka fürdőruhák és

strandköpenyek, de nem vehette meg senki, mert Röltex Rózsi is strandolt valahol, nyári szabadságát élvezve.

Ám a nyár is véget ér egyszer. Az idén is ezt tette. A meteorológia, meg a dal is azt mondja, „bizony, bizony, egy szép napon kopog az ősz az ablakon...” Kopogott bizony. Elég gyorsan és nagyon hangosan. Már az őszi eső is kopogott, de Röltex Rózsi kutyába se vette. Folytatta szabadságát és az ősznek se nyitott ajtót.

Szeptember végén, amikor „nyílnak a völgyben a kerti virágok...”, kinyílt végre a Röltex-bolt ajtaja is.

De optikai csalódást okozott a vevőknek. Nem az ő fogadásukra nyitott ki, a festőket fogadta. Októberben, a bevonulások hónapjában bevonultak a Röltex-boltba a festők. Röltex Rózsi szeszélyére és a vevők veszélyére. A kedves vevők létrákba botlottak, ha be akartak menni a boltba. A kis bolt „festői” táját nézve biztosan így tűnődtek a nehezebb felfogású vevők:

— Nem lehetett volna ezt a festést nyáron elvégeztetni, amikor a bolt dolgozói szabadságon voltak?

De ki figyel oda a vevőkre? Azok nem értenek a boltvezetéshez.

(—véghy)

GYORS SEGÍTSÉG

Nemrégiben közölte panaszunkat a Ludas, hogy politechnikai oktatásunk akadozik, mert nem tudunk szerezni lombfűrész-szálat.

A cikk megjelenése után táviratban jelentkezett az Állami Pénzverő anyaggazdálkodási osztálya, valamint Budapestről az Acélipari Szövetkezet elnöke. Mindkét táviratban felajánlották, hogy a kívánt mennyiséget biztosítják. Ugyanezt ajánlotta fel levélben a hódmezővásárhelyi barkács- és kölcsönzőbolt vezetője is.

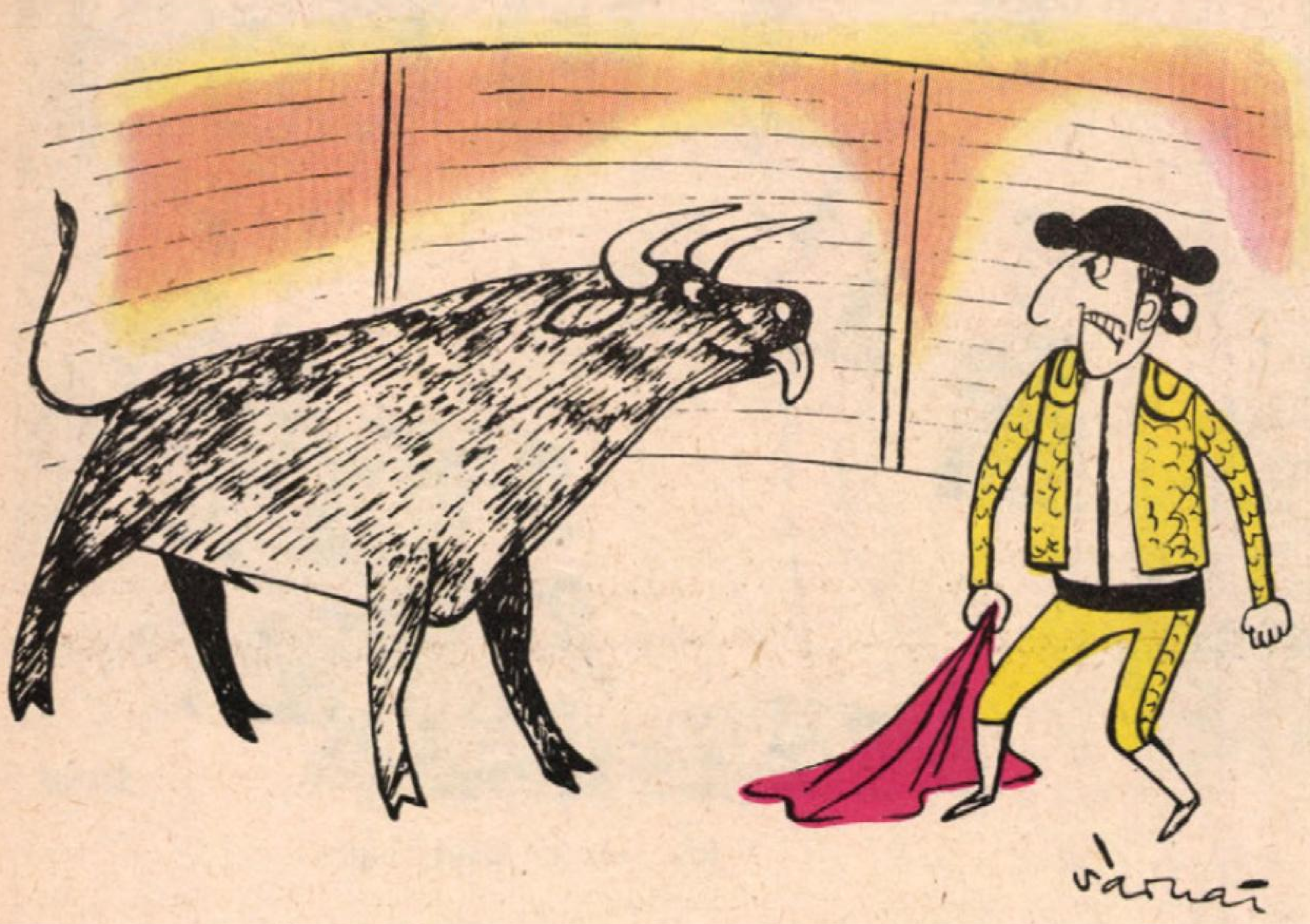
Halász Árpád, a Ludas balatonfüredi olvasója, azonnal küldött négy gross lombfűrész-szálat. Viszonzásul csak annyit kért, írjuk meg majd, melyik óvoda gyermekei kapták az ezekkel a szálakkal fűrészelt játékokat.

Ezek után érkezett meg Kiss József budapesti kisiparos ötször ötszáz grosseml áll küldeménye. Gondos csomagolásban, a forgalomban levő valamennyi méretű lombfűrész-szálból küldött nekünk. Megírta, hogy tatabányai bányászszülők gyermeke, s a küldeményt ajándéknak szánta a tatabányai gyerekeknek. Köszönjük!

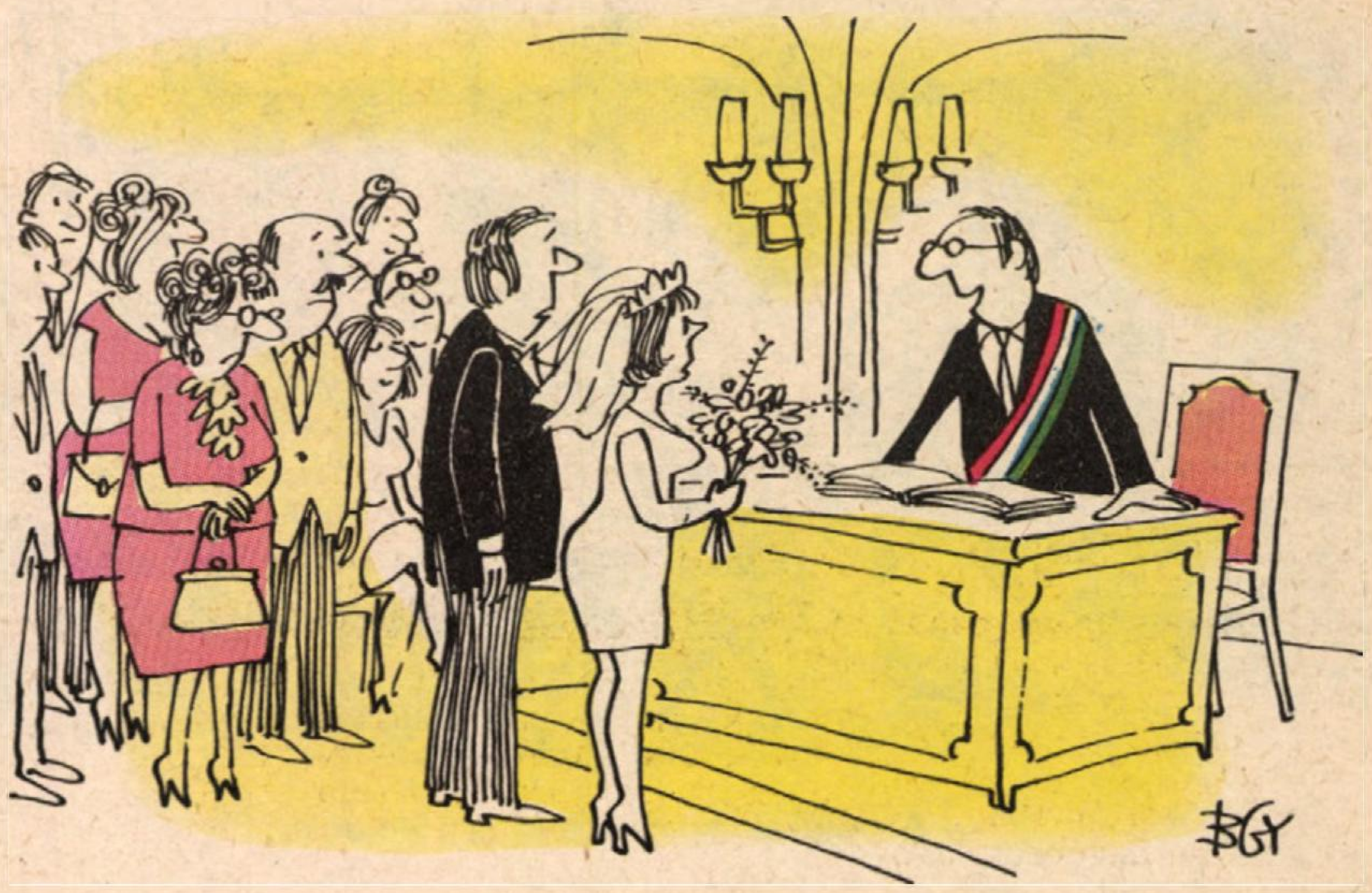
És köszönjük mindenkinek, aki gyorsan, önzetlenül a segítségünkre sietett.

Bognár István
műhelyvezető tanár,
Tatabánya

INGERLÉS

ESKÜVŐI BESZÉD

– Nem szeretném önöket most a válási statisztikákkal untatni ...

VLAGYIMIR POLJAKOV:

ÚT AZ ELISMERÉSIG

Végre elhelyezkedtem. Eleinte jól fogadtak az új munkahelyen, érdeklődtek, kérdezősködtek:

— Nős vagy?

— Igen.

— Gyereked van?

— Egy fiú és egy lány.

— A fiú a tied?

— Az enyém.

— És a lány?

— Az is.

— Biztos vagy ebben?

— Persze, hogy biztos vagyok!

— Gyakran veszekszel a feleségeddel?

— Soha nem veszekszem.

— És a gyerekeid huligánkodnak?

— Ellenkezőleg. Nagyon jó gyerekek.

— Gyakran iszol?

— Nem vagyok iszákos.

— És a nők?

— Nem értem ...

— Sok nőd van?

— Nincs, valahogy nem került rá sor.

— De hobbyd csak van?

— Az nincs. Valamikor gyerekkoromban bélyeget gyűjtöttem, de aztán abbahagytam.

— És mit kezdtél el?

— Semmit.

— Micsoda szürke, érdektelen ember — állapították meg körülöttem.

— Szerintem még megrögzött hazudozó is — szögezte le Tjurin mérnök.

— Jelentéktelen figura — összegezték a rólam alkotott képet.

És ettől kezdve alig álltak szóba velem, sehova nem hívtak meg, s még a színházi szervező is messzi ívben elkerült. A hivatal nőtársadalma mintha észre sem vett volna. Hidegség vett körül és magamra maradtam. Bejárni sem volt többé kedvem. Mit tegyek?

Egy szép napon, mert szépnek kell neveznem, 15 perccel munkakezdés előtt érkeztem és Tjurinba ütköztem.

— Ma egy órával korábban jöttem be — kezdtem. — Az egész éjszakát végigpiáltam. Nem tud ilyenkor aludni az ember!

— Kivel ittál?

— Egy érdekes nővel. Külföldről érkezett. Színésznő. Lehet, hogy hallottál már róla. Sophia Loren. De egy szót se, senkinek!

— Hallgatok, mint a sír ... És a feleséged?

— Mit a feleségem! Nem az első, nem is az utolsó. Szelavi. Nehéz kibírni. Jó, ha egy cseppnyi szünetet tartunk a veszekedésben.

— És a gyerekek?

— Az élet virágai ők — a szülők sírján. A fiamat a múlt héten ítélték 15 napra, a lányom pedig megszökött egy táncdalénekessel. Mondd, nincs felesleges üres üveged?

— Milyen üres üvegem?

— Bármilyen. Boros, konyakos, vodkás. Jó a kefires is. Ugyanis gyűjtöm őket. Ez a hobbym.

Egy nap sem telt bele és embergyűrű vett körül. Hallottam, amint Tjurin az osztály munkatársainak meséli az ebédszünetben:

— Milyen érdekes ember ez a Vorszuzin! Sokoldalú, sokszínű egyéniség, sajátos arculattal és emelett, azt hiszem, még a nők nagy barátja is!

Másnap reggel az íróasztalomon egy rózsaszín kardvirágot találtam, Nyina Ivanovna, a gépírónőnk pedig azt mondta, van egy felesleges jegye a Waterloo című filmhez ...

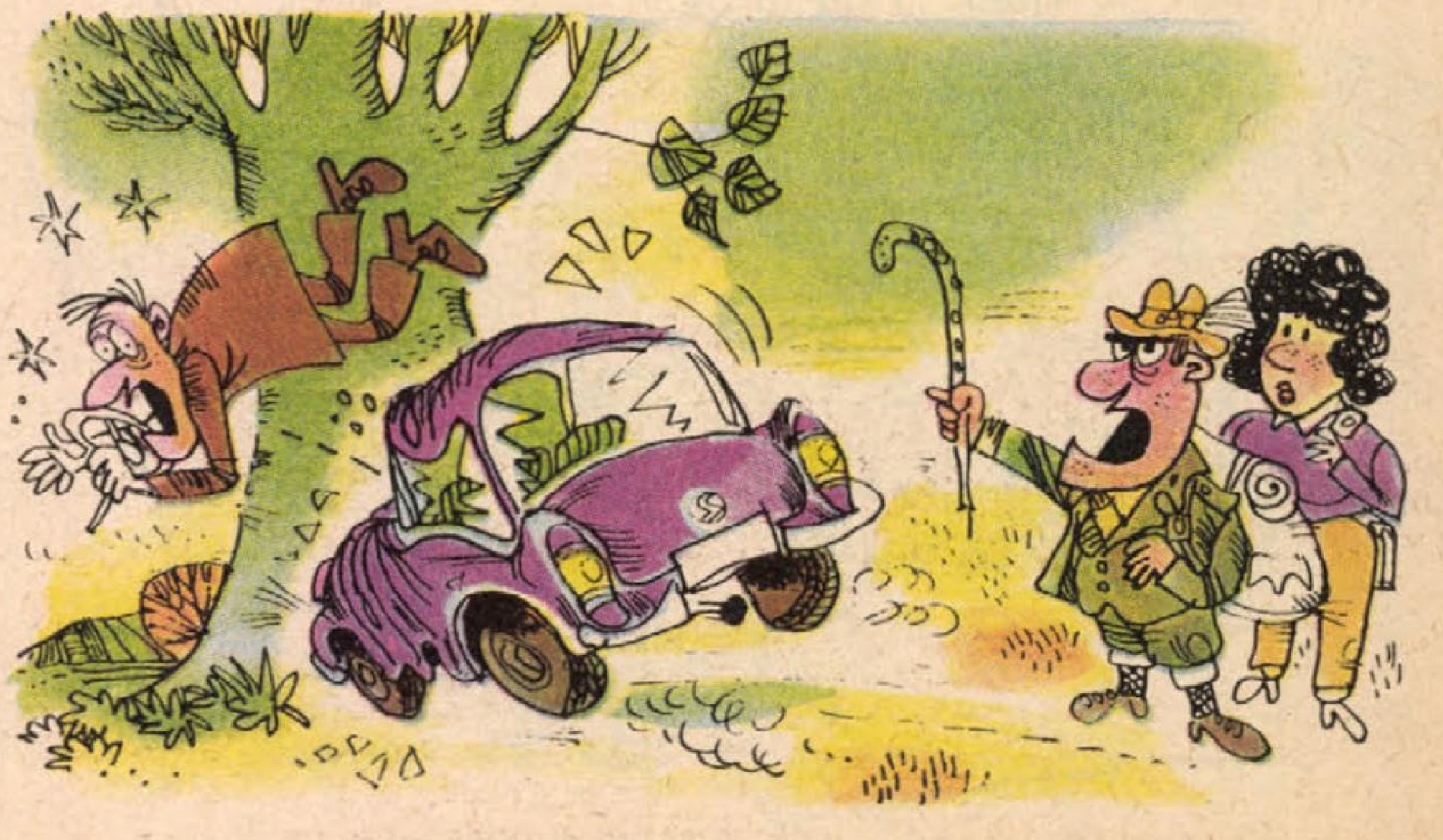
Befogadtak.

Oroszból fordította:
Barabás Péter

EMLÉKEZTETŐ

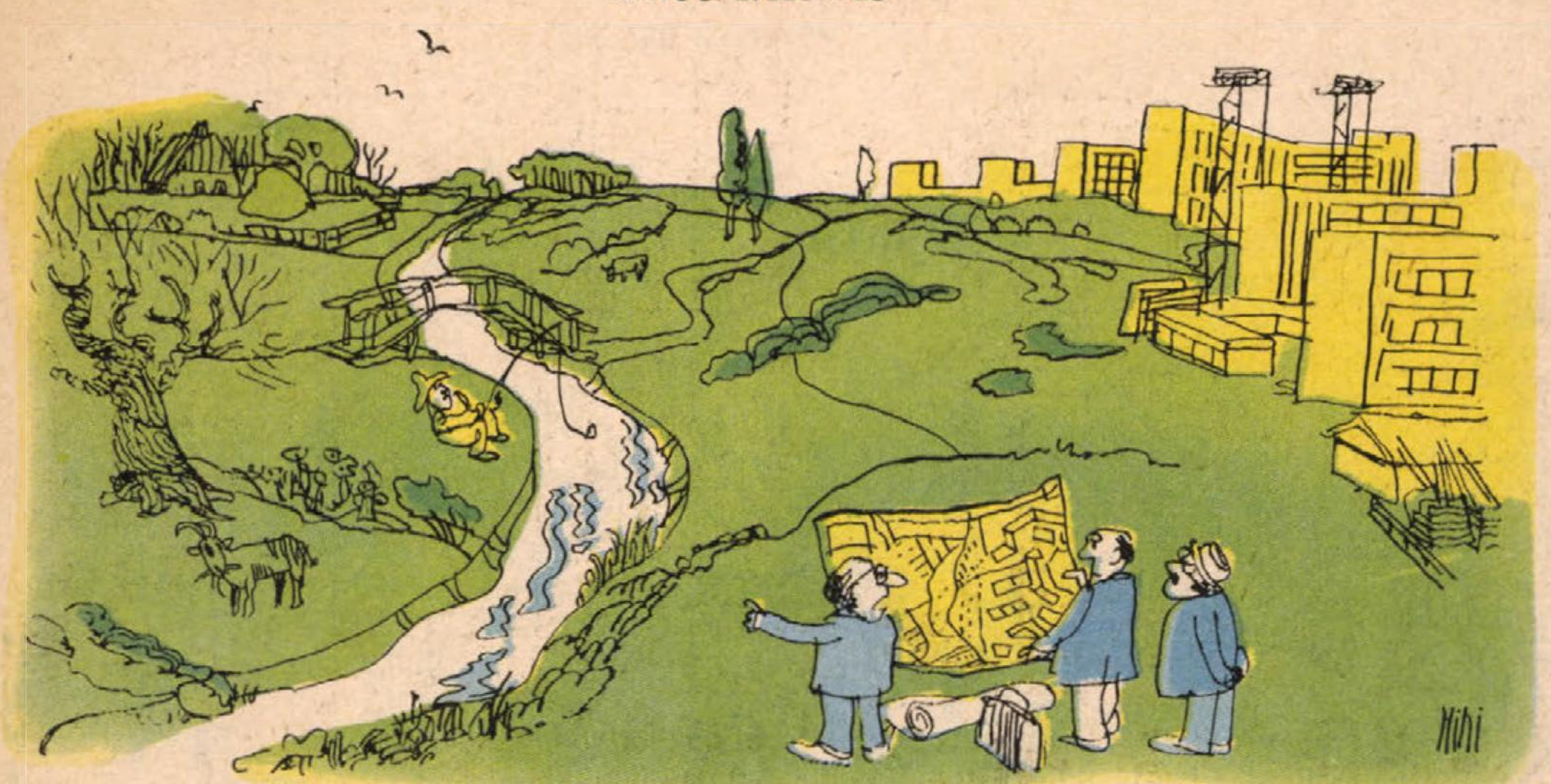

A TERMÉSZETBARÁT

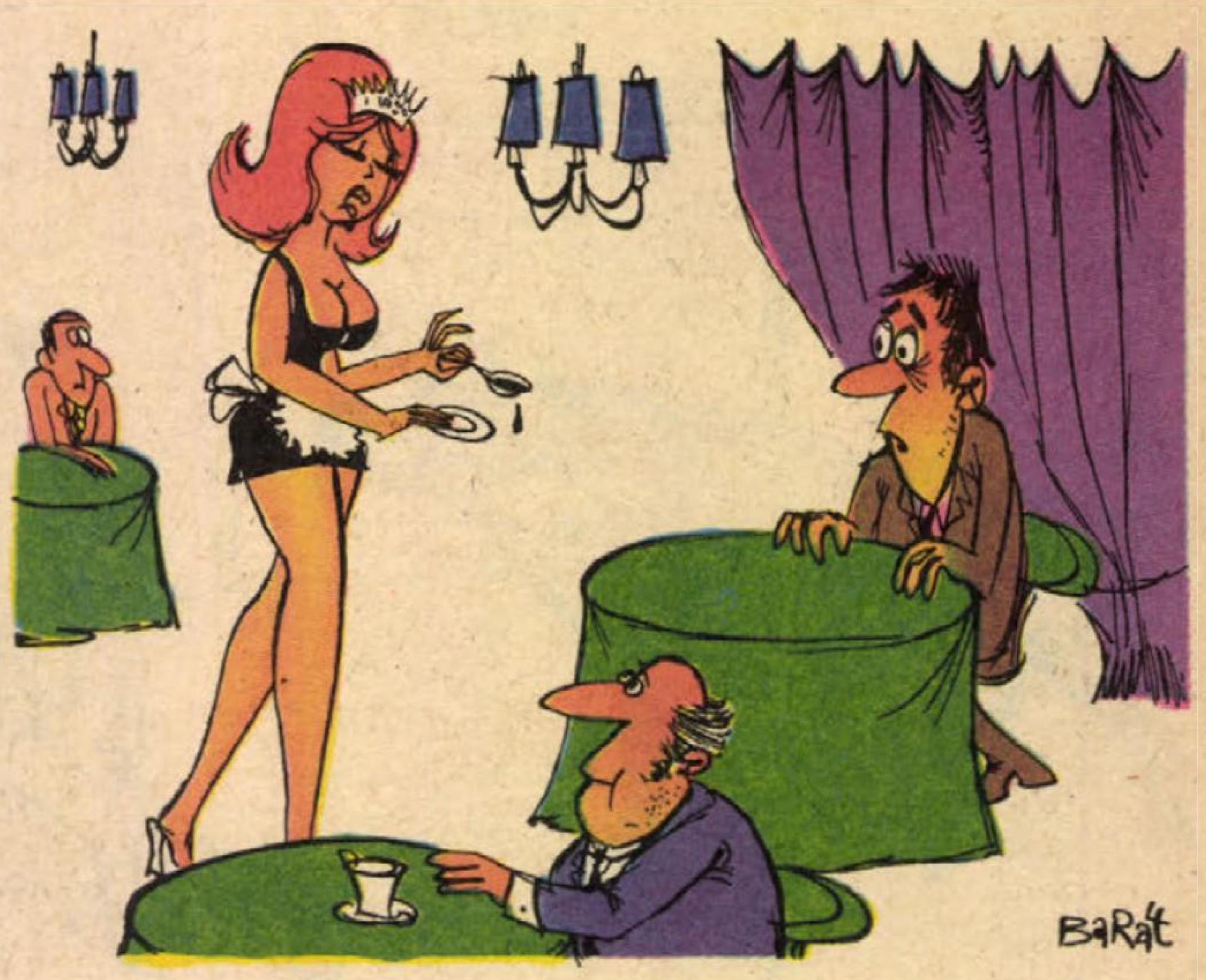
– Látod, már megint rongálják a fákat! ...

VÁROSFEJLESZTÉS

– A patakot majd a föld alá visszük...

ESZPRESSZÓBAN

– Ide lesz a rövid dupla?

Levélváltás a túllicitálásról

Kedves Szerkesztő Úr!

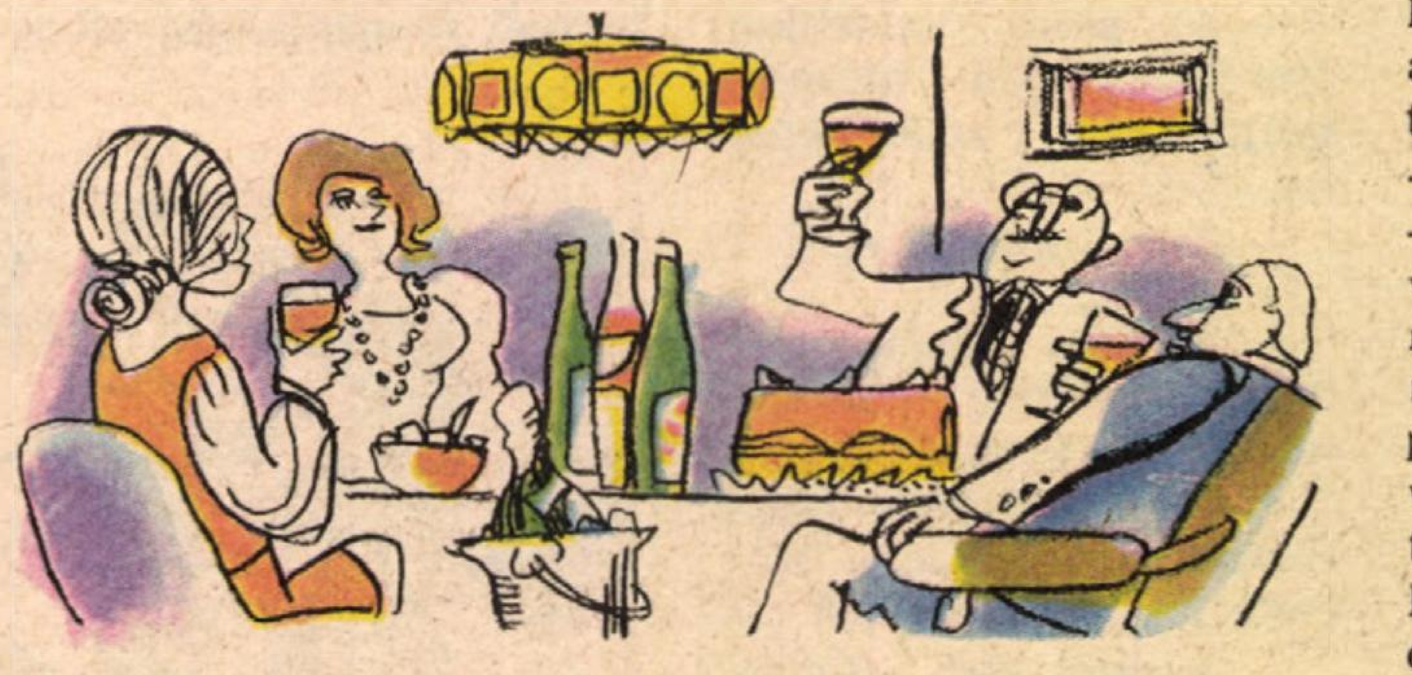
Keresetünkből rendesen megélünk, de mégis gondjaink vannak. Két-három házaspár barátunkkal (férjem hivatali kollégái) minden hétfőn este találkozunk (nincs tévé). Egyszer ők hívnak meg minket hozzájuk, máskor pedig ők látogatnak mihozzánk. Hogy ki kezdte, már nem tudom: a vacsora utáni szokásos aprósütemény és Cola vagy egy-két üveg sör átváltozott frissen sült fasirt-pogácsára, debreceni párosra, sertéscsülökre, sőt olykor még töltöttkáposzta is került az asztalra. Hogy ilyenkor néhány üveg bor is elfogy, az természetes.

Már ott tartunk, hogy mindegyik házaspár „kitesz magáért" és ahogyan a kártyázók mondják, „überol". Sárikáéknál legutóbb például pezsgőt adtak vörös borral, Iliéknél erre ginfizzt, Gizikéék pedig eredeti skót whiskyvel traktáltak bennünket. Most ránk került a sor, a férjem azt mondta, mi sem maradhatunk el a többiektől, adjak Napóleon konyakot aperitifnek, mert eljön az osztályvezetője is, készítsek kifliben sült sajtos omlettot, virslit, süssek egy narancskrémtortát, hozzak legalább nyolc üveg fehér és vörös bort. Ez a csekélység kétheti fizetésembe fog kerülni és emellett kedd reggel álmosan megyek be dolgozni.

Kedves Asszonyom!

Valamikor, az úgynevezett jobb családok estélyeket és fogadásokat adtak, pedig alig győzték törleszteni a bankkölcsönt és a fűszerest. Ez a versenyfutás társadalmi követelmény volt és cifra nyomorúságnak nevezték. Összedőlt volna a világ, ha nem így csinálják, a látszatot mindenképpen fenn kellett tartani.

A „rongyrázás" újabban jött ismét divatba. Vannak barátok, akik hencegnek, hogy melyiküknek megy

jobban, még ha nem is megy jobban. Az evés-ivás mellett nagy sikk mostanában — anyagi fedezet nélkül — az egyébként jó lakberendezés kicserélése, festés helyett a tapétázás, s általában a túlköltekezés (mindenki egyszerre akar mindent!) és az ezt követő futkosás a pénzkölcsönökért. Példáért nem kell a szomszédba mennem. Egy volt kollégám, egy kis házi duhajdára, sürgős jelzéssel 350 forint kölcsönt kért tőlem és azóta sem adta meg. Ezen ő nyert három üveg Lánchíd konyakot, én pedig elvesztettem 350 forintot és egy jó kollégát, mert azóta nem is láttam.

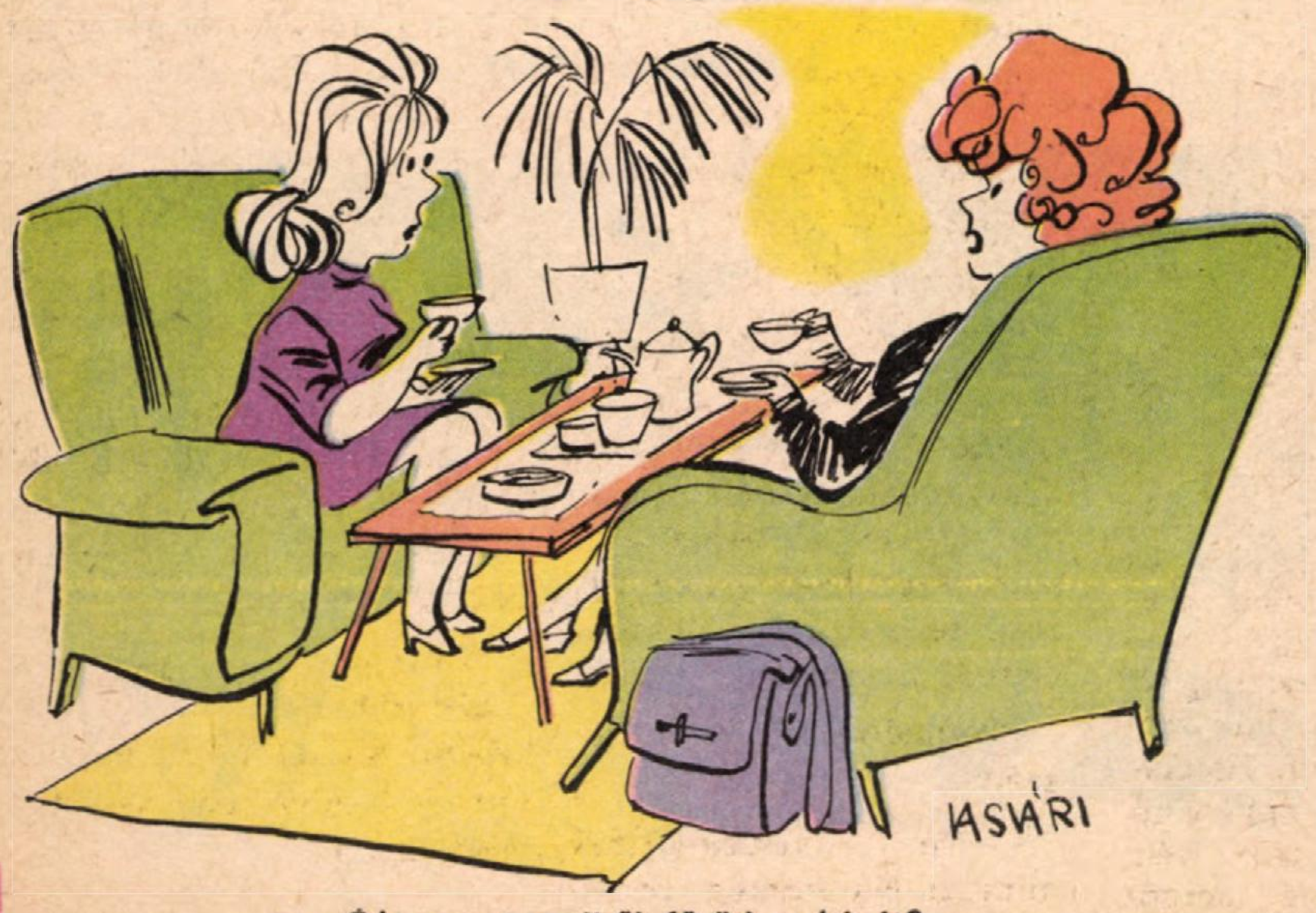
Ha rám hallgat, asszonyom, megtartja a barátait, de kilép a trakta-buliból. Lepje meg a vendégeit azzal, hogy feketével, aprósüteménnyel és Colával fogadja őket. (Arra nem térek ki, hogy, mint írja, ruhában, kosztümben, bundában és más egyébben, mennyire túllicitálják önt és egymást. És a gyerekek megnövekedett igényeiről sem beszélek, egyes szülők ezt is túlteljesítik.)

Ha a férje ragaszkodik a Napóleon-féle „felvágáshoz", mert eljön a főnöke is, akkor én az ön helyében azzal érvelnék, hogy ha a főnöke rendes ember, akkor nem igényli beosztottjától a Napóleont, sőt — legalább saját magának — felteheti a kérdést, hogy vajon miből telik rá önöknek? De, ha netán a férje mégis ragaszkodna a Napóleonhoz, akkor azt javaslom, hogy utána két hétig csak főtt burgonyát tálaljon vacsorára, esetleg egyszer zsírban megforgatva. S mondja azt, hogy a háztartási pénzét elvitte a Napóleon.

Vagy keresse fel az OTP-t személyi kölcsönért. Mert a túllicitálás mellett ez ma a legnagyobb divat.

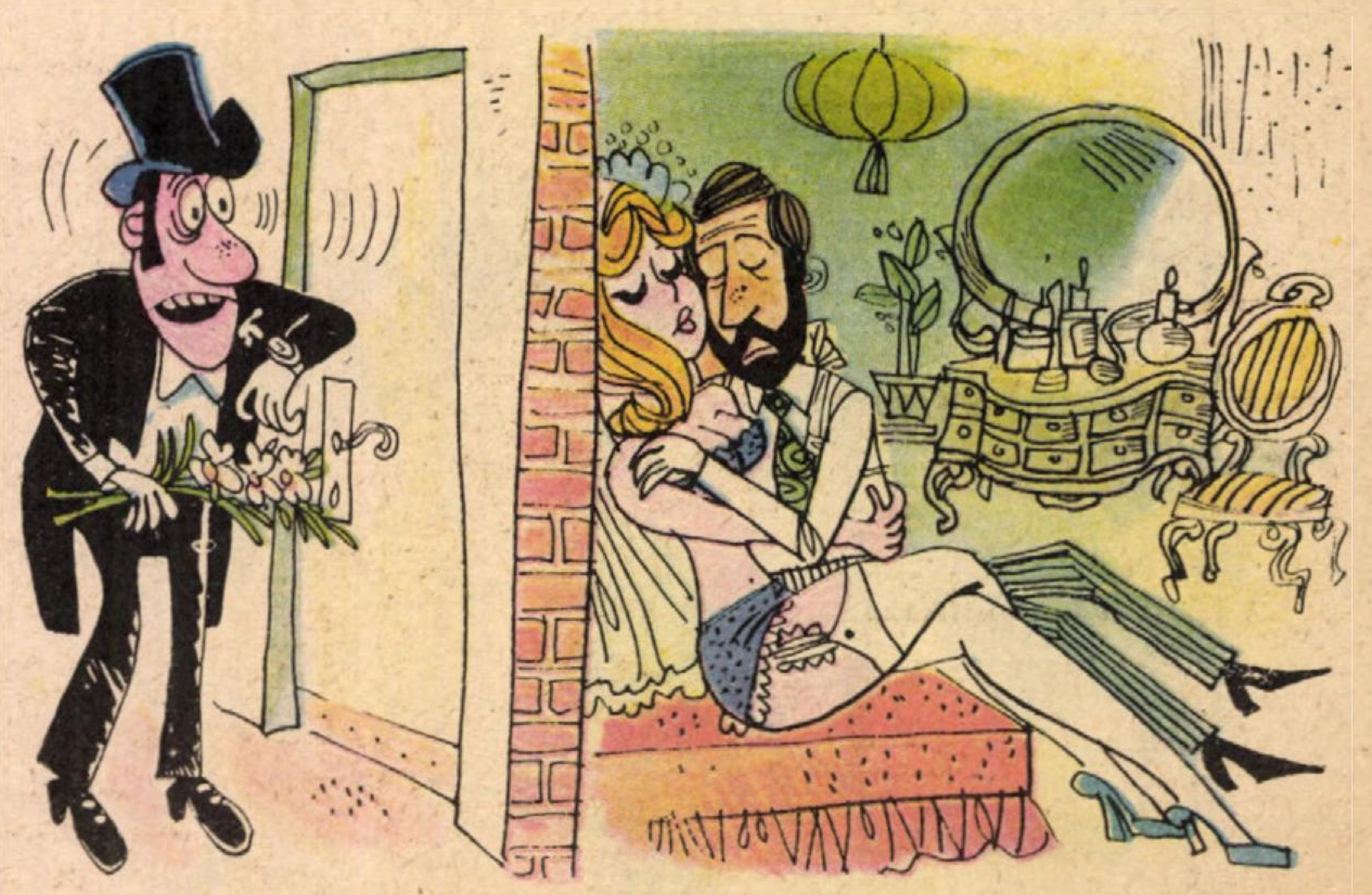
Földes György

NŐI DOLGOK

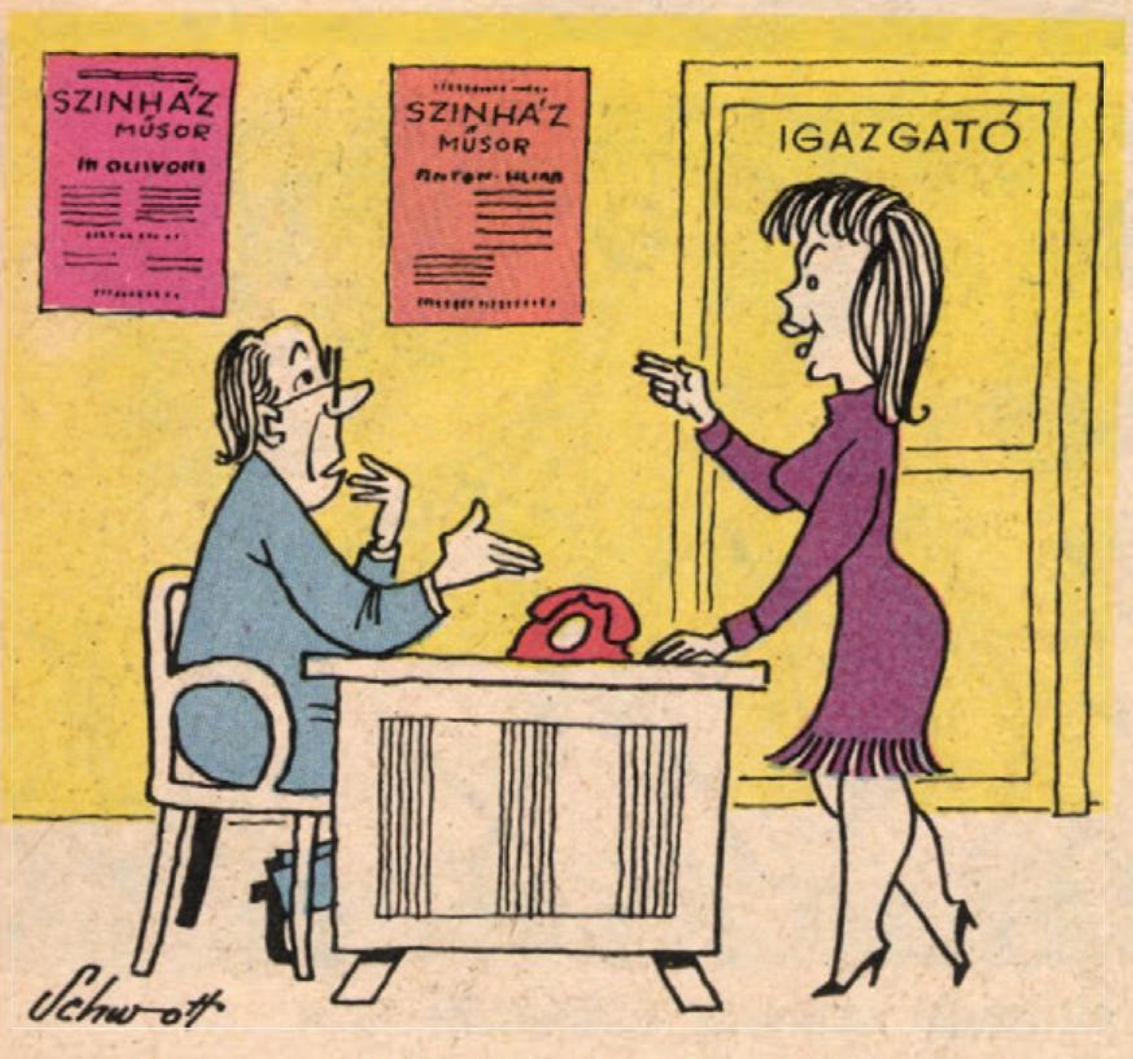
– Édesem, te miből főzöd a kávét?...

TÜRELMETLEN VŐLEGÉNY

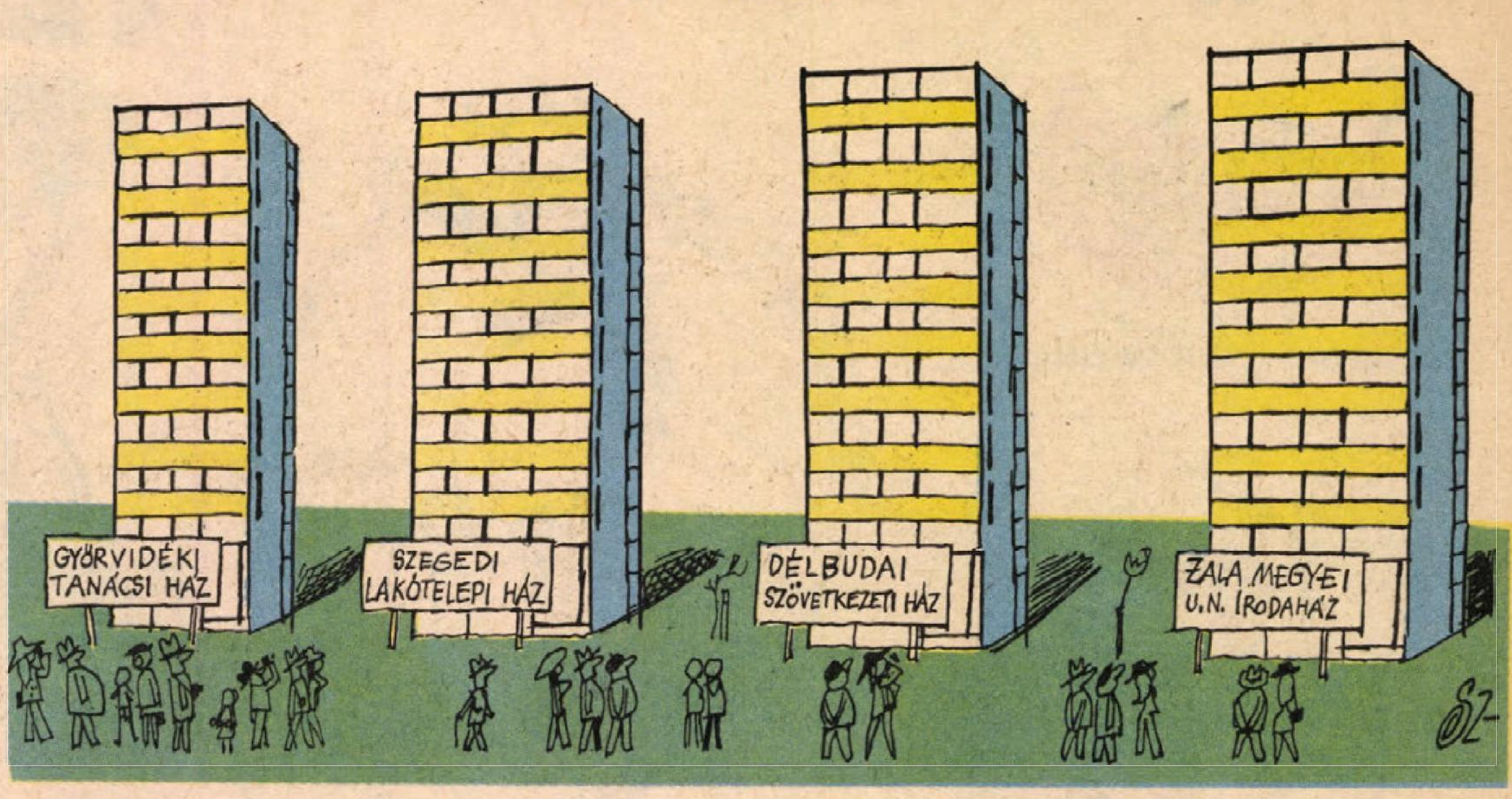
– Ha ilyen sokáig szakítasz a volt vőlegényeddel, elkéssük az esküvőt...

SZÍNHÁZBAN

– Most az „Antonius és Cleopátrá"-ban kap szerepet.
– Ó, drága direktorkám, mindjárt kettőben?

A JÖVŐ SKANZENE

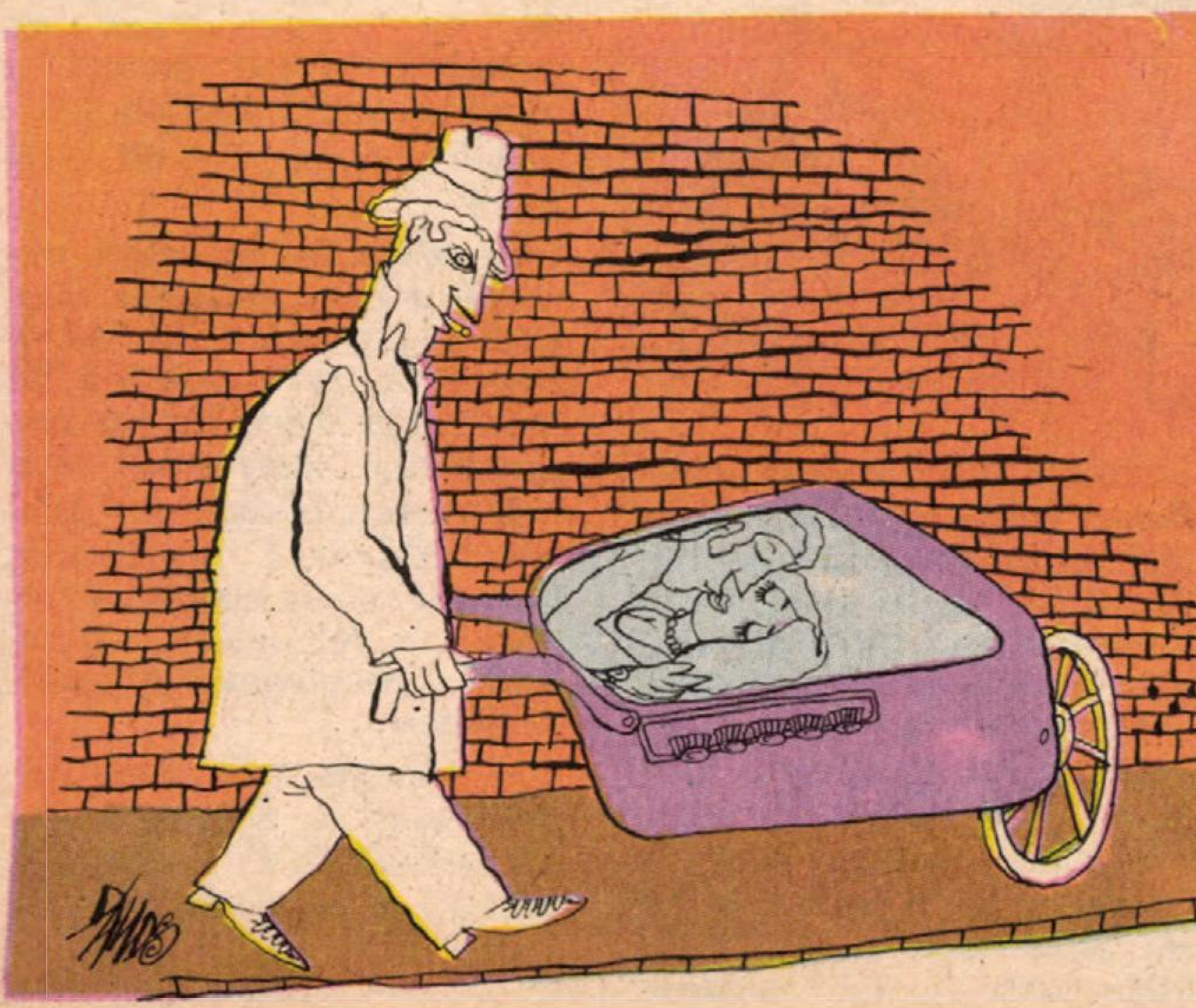

ÉJFÉLKOR

– Hogy ezek a mai fiatalok mit ki nem találnak...

HORDOZHATÓ TÉVÉ

Valami új

Barátom, Béla, a neves tévérendező, addig kapacitált, amíg igent mondtam: elfogadtam a meghívását. Annyit már előre elárulhatok: nem bántam meg, hogy felmentem Béláékhoz. Csodálatos élményben volt részem.

Amikor benyitottam a szobába, ott állt az egész család. Igen, állt. Mindenki állt: Böbike, Géza felesége, az asszony mamája, Gyulus, a fiuk, és Ilonka, a tizenhét éves lányuk. Komoran néztek maguk elé, de mondhatnám azt is, hogy ünnepélyesen.

„Mi az isten ütött ezekbe?" — gondoltam magamban. — „Úgy állnak itt, mint a cövek. És egy szót se szólnak, csak néznek. De nem rám. Nem Bélára. A semmibe. Egek ura! Ezek mind meghibbantak. Egyszerre az egész család!"

Mozdulatlanul álltak, kezüket a testükhöz szorítva. Végignéztem az arcukat. „Ha nem tudnám, hogy emberek, azt hihetném, hogy szobrok. De a szobrok nem pislognak."

Az ajtóval szemben, tehát szemközt velem, Géza felesége álldogált: fekete szoknyában, fekete magasnyakú pulóverben. Tőle balra, de két lépésel hátrább, szürke nadrágban, szürke magasnyakú pulóverében, Gyulus, a tizenhatéves, hórihorgas lakli, mint valami felöltöztetett telefonpózna.

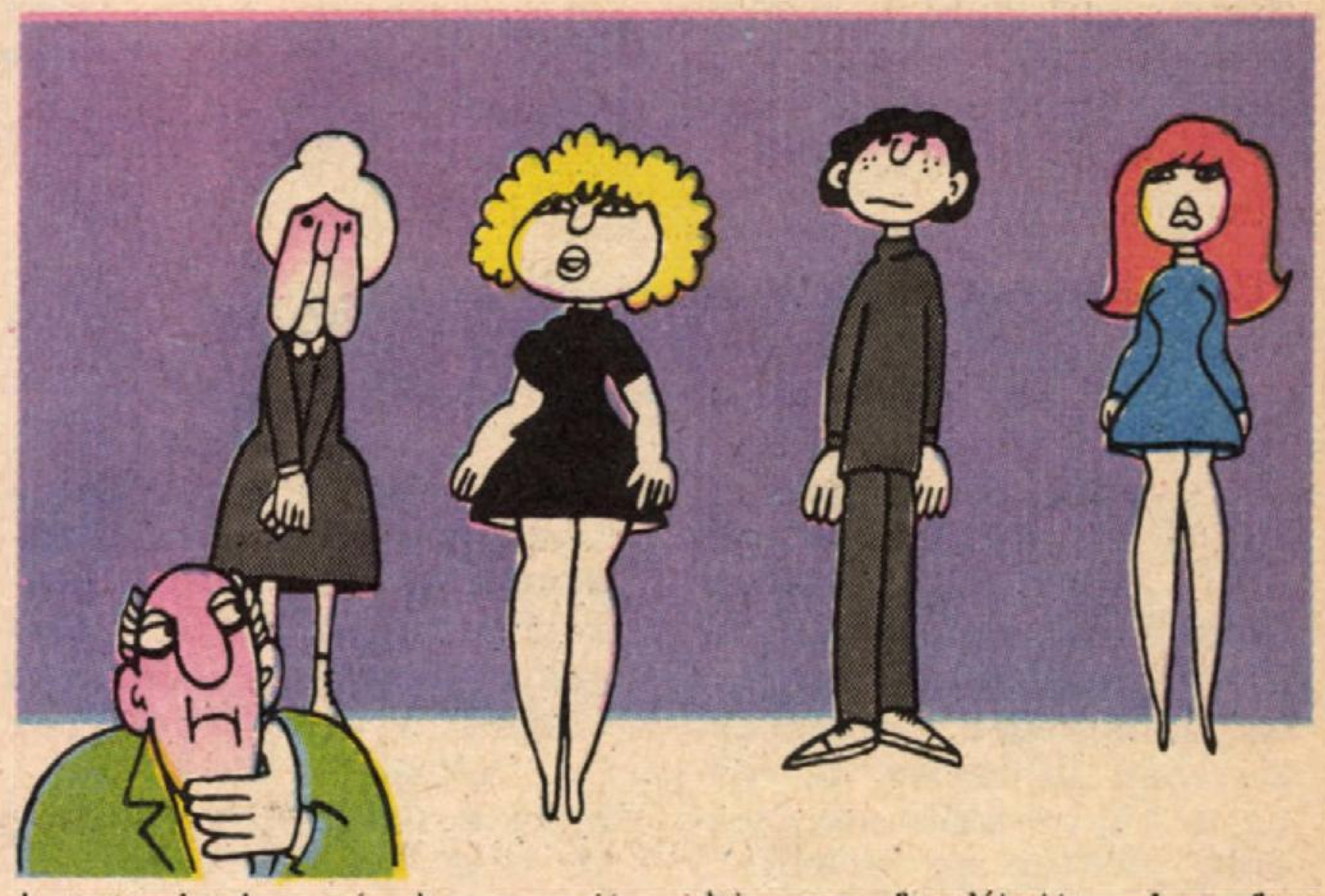
A fiútól balra, három lépéssel mögötte: Ilona. Magasan záródó, sötétkék ruhában, rezzenéstelen arccal, de így is nagyon szép volt, mint egy megfagyott vízesés. Csak a lélegzete árulta el, hogy él. Ilonkától jobbra, vele egyvonalban, de messze tőle, Béla anyósa állt, kővé meredt fekete özvegy.

— Mit szólsz a felálláshoz? — súgta a fülembe Béla. — Ugye szép? De még nem végleges. Lehet, hogy Gyulust egy kicsit hátrább teszem.

Abban a pillanatban valaki megszólalt. Béla felesége:

— Be kell fizetnem a telefont és nincs egy vasam sem, te pedig szórod a pénzt, te nyavalyás, te nyavalyás.

Nem mondta dühösen, amit mondott. Nem emelte fel a hangját, nem gesztikulált, az arcáról nem lehetett leolvasni, hogy mit érez. Egyszerűen csak közölt valamit. Ha volt is benne szenvedély, erősen kordában tartotta.

— Mindig mondtam, hogy nyavalyáshoz mentél férjhez — hallottam a jobb sarokból, onnan, ahol az anyós állt. Higgadtan, szenvtelenül beszélt. S nem mozdult el a helyéről és nem nézett Bélára, nem nézett senkire. A semmibe meredt a tekintete.

Harmadiknak Ilonka beszélt:

— Ne veszekedjetek mindig. Ha mindig veszekedtek, férjhez megyek az első jöttmenthez és itthagylak benneteket.

— Pofon vágom, bizonyisten pofon vágom — szólalt meg Böbike. — Úgy látszik, már rég voltál pofon vágva.

Figyeltem Böbike arcát: nem árult el semmit. Arcizma se rándult. Éppen csak a száját nyitotta ki, amikor beszélt. De azt se nagyon.

— Holnap nekem is kell pénz. Egy százas — mondta Gyulus feszes vigyázban. — Kitől kapom meg a pénzt? Szeretném tudni.

Felváltva beszéltek: hol itt, hol ott szólalt meg valaki a családból, de senki sem mozdult, csak néztek a távolba, a semmibe. Senki sem fordította el a fejét, senki sem szólt közbe, ha valaki beszélt.

— Na, mit szólsz a rendezésemhez? — kérdezte halkan Béla. — Ugye hatásos? Egyszerű a beállítás és mégis ünnepélyes...

Jaj, most jut az eszembe: elfelejtettem valamit elmondani, pedig már az írásom elején közölnöm kellett volna.

Béla barátom rendezi a televízióban azokat az irodalmi műsorokat, amelyben neves művészek verseket mondanak.

Mikes György

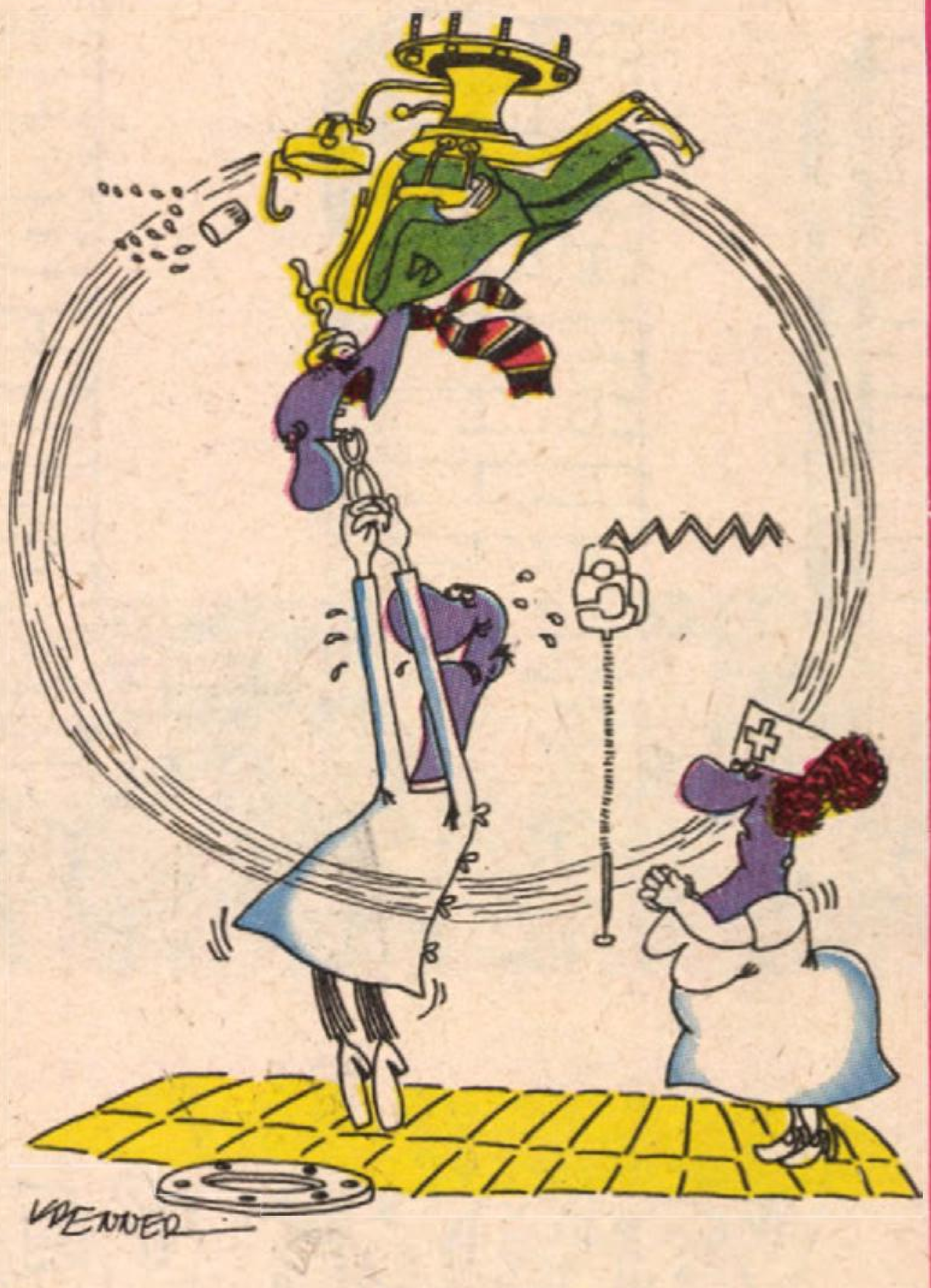

HIPPI A FOGORVOSNÁL...

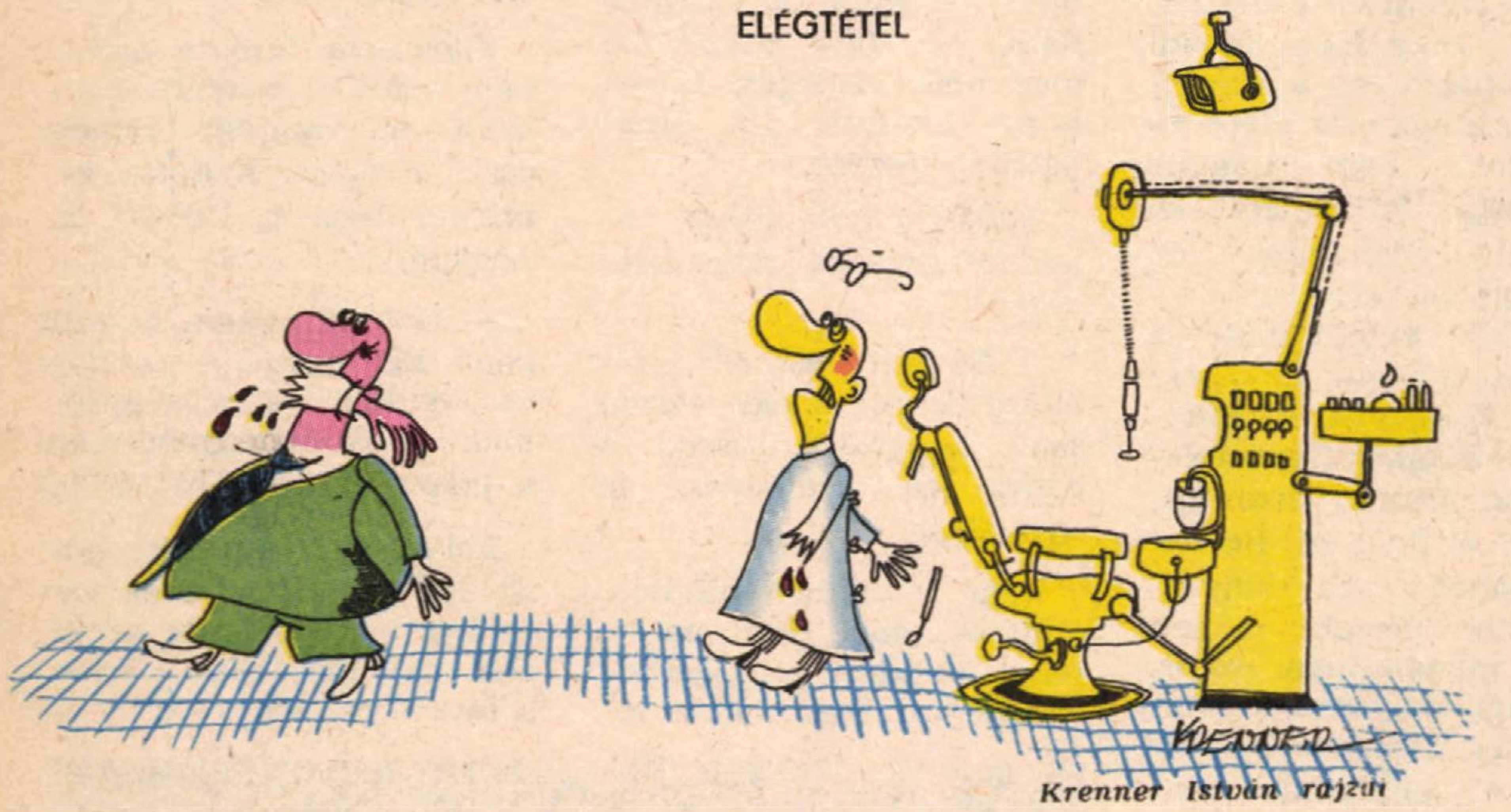

– Kérem, gyújtson rá, mert akkor talán megtalálom a száját...

NEHÉZ ESET

ELÉGTÉTEL

Krenner István rajzai

ZSIRÁFCSORDA

Az iskolai tananyag csökkentése után

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

A portréfestő bizonyos elégültséggel mutogatja az alig elkészült arcképet megrendelőjének:

– Nos, önnek hogy tetszik a kép?

– Őszintén szólván nem kimondottan festészeti remekmű.

– Ami azt illeti, ön sem a természet remeke – válaszolt a művész...

ÜGYBUZGALOM

– Tudod, a „kiskaput" keresem!

FELOLVASÁSOK

Doktor úr, higgye el, én valaha nagyon bátor ember voltam. Doktor úr, nekem golyók fütyültek a fejem körül s én könnyedén kacagtam. Én már zuhantam le lifttel, a hajam szála sem rezdült. Doktor úr, nekem a Királyhágó meredélyén romlott el a kocsim fékje, mosolyogtam. És nézzen most rám, doktor úr! Kezem-lábam reszket, egy ideg táncol a szemem alatt, fogyok, nem alszom, félek, lidércnyomás kínoz...

Az ideggyógyász megnyugtatóan veregette meg látogatója vállát, leült íróasztala mögé.

— Fel a fejjel, ha segít nekem, egy-kettőre helyrehozom... Üljön kényelmesebben, engedje el magát... Legelőbb azt kell kiderítenünk, hogy mióta tart ez a szorongásos állapot és mi váltotta ki.

Borúsan legyintett a látogató.

— Nem kell azt kideríteni, doktor úr. Tudom én pontosan. Csak védekezni nem tudok ellene. Ez a szorongásos izé a házasságom után pár héttel kezdődött nálam. És a feleségem váltotta ki. Illetve a kékfedelű irka. Ők ketten. Ők váltják ki mindig. Az, hogy a feleségem felolvassa nekem a hónapokat. A kékfedelű irkából.

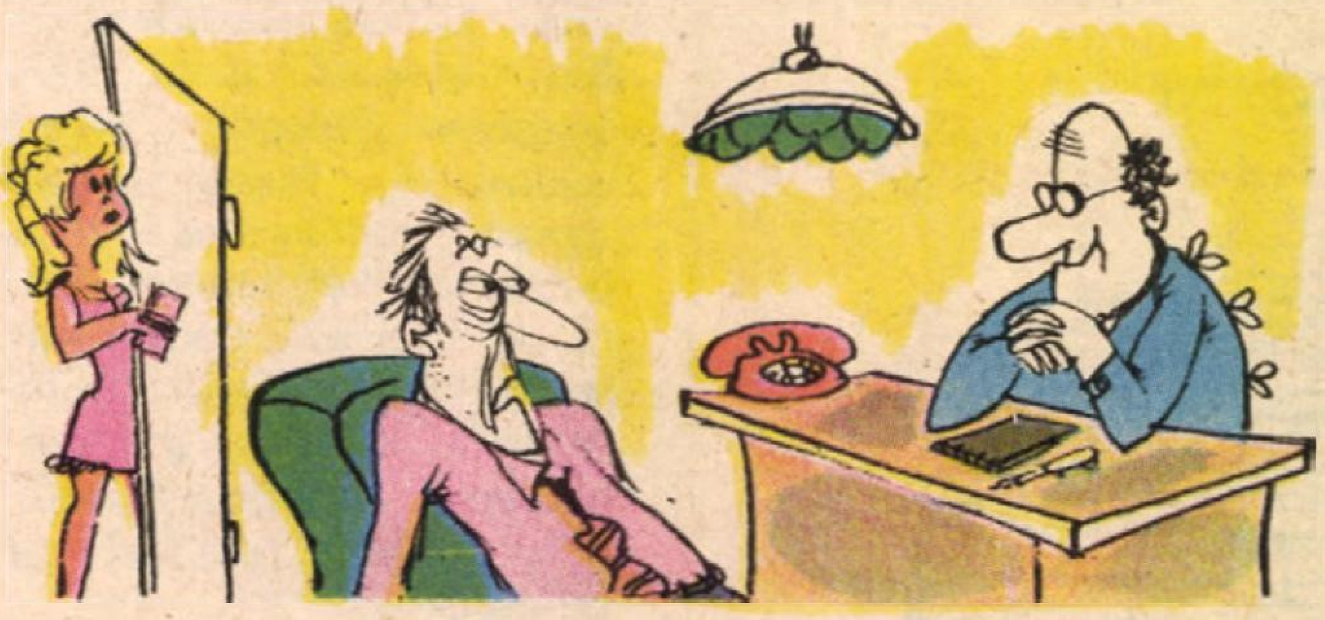
— Értem, értem... A kedves felesége felolvassa önnek a hónapokat... Egy kékfedelű irkából... Tökéletesen világos... De tulajdonképpen miért olvassa fel önnek a kedves felesége a hónapokat?

— Azért, hogy pénzt kapjon.

— Persze, persze, egyre tisztább a kép... Talán részletesebben is kifejtené, hogy miért jár a kedves feleségének pénz azért, mert kékfedelű irkából olvassa fel önnek a hónapokat?... Ha zöldfedelű irkából olvasná fel, nem járna neki?... Vagy ha a heteket olvasná fel, és mondjuk rózsaszínű irkából, akkor egy megveszekedett vasat sem adna neki?

Elgyötört tekintetét a pszichiáterre emelte, csak némi bánatos szünet után szólalt meg a látogató.

— Doktor úr, én még nem vagyok komplett bolond, csak leszek. Hacsak a doktor úr nem segít rajtam... Elmondok mindent. Kölcsönös megállapodás szerint én a fizetésem jelentős részét hazaadom. Ez az összeg úgy alakult ki, hogy körvonalaztuk a havi kiadásokat, Igenám, de huszadika után a legváratlanabb pillanatban mindig elém toppan a feleségem, és ismét pénzt követel. És ha a következő másodpercben nem sikerül valami bankót előrántanom, már kezében a kékfedelű irka. És felolvassa nekem például augusztust. Elsejétől.

Mert ő mindent pontosan felír, mert ő sejti, hogy nem hiszek a szavának, mert én azt hiszem, hogy ő egy könnyelmű, egy pazarló, tessék, nézzem meg, napra fel van jegyezve minden. És már olvassa is, hogy tisztasági szerek nyolcvanhat forint harminc fillér, rádiótévévízgázvillanytelefonvoltegyinteris háromszáznyolcvankilenc forint hetven fillér, patyolathuszonnégyórás huszonöt forint és patyolategyhetes hatvankét forint, folyóiratokmacskaeledelsusztermert megintlevált a sarka negyvenöt forint plusz harminc... és nekem már zúg a fülem és valami kopog a halántékom mögött és kiszárad a torkom és hiába lobogtatok egy százast, mint a feltétel nélküli megadás zászlaját, ő könnyes szemmel, könyörtelenül folytatja, hogy házmesterpénzdísztáviratanagymamámnakmertnévnapjavolthanemtudnád, kiégettegyhatvanasacsillárban az egész kilencven forint húsz fillér... és nekem akkor már reszket kezem-lábom...

Kopogtak, csinos, szőke női fej jelent meg az ajtónyílásban.

— Bocsánat egy pillanatra, a feleségem — ugrott fel az ideggyógyász és örömteli arccal sietett a magánrendelő ajtajához.

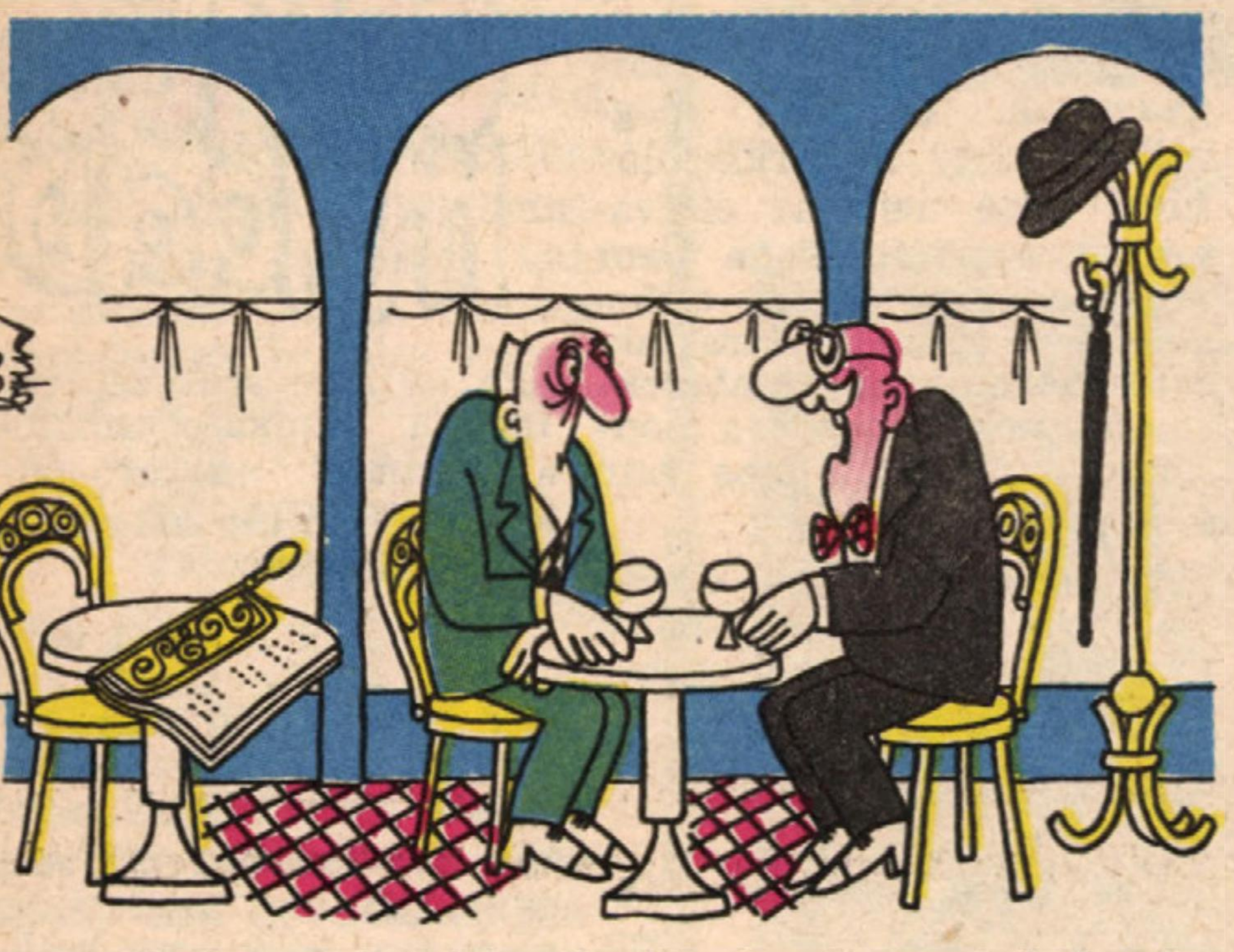
A páciens figyelt, mi lesz?

A szőke fej mondott valamit, a doki elsápadt, kapkodva gombolta ki fehér köpenyét, nyúlt volna a levéltárcája után, de az asszony már benyomult, már a tenyerén feküdt egy aranyozott fedelű notesz, már valamit sírva-suttogva olvasott is fel belőle a homlokát révetegen dörzsölő férjének...

A páciens csendesen felkelt, nagyot sóhajtott, reményvesztetten sompolygott ki a szobából.

Kürti András

ELÉGEDETLEN ÖREGÚR

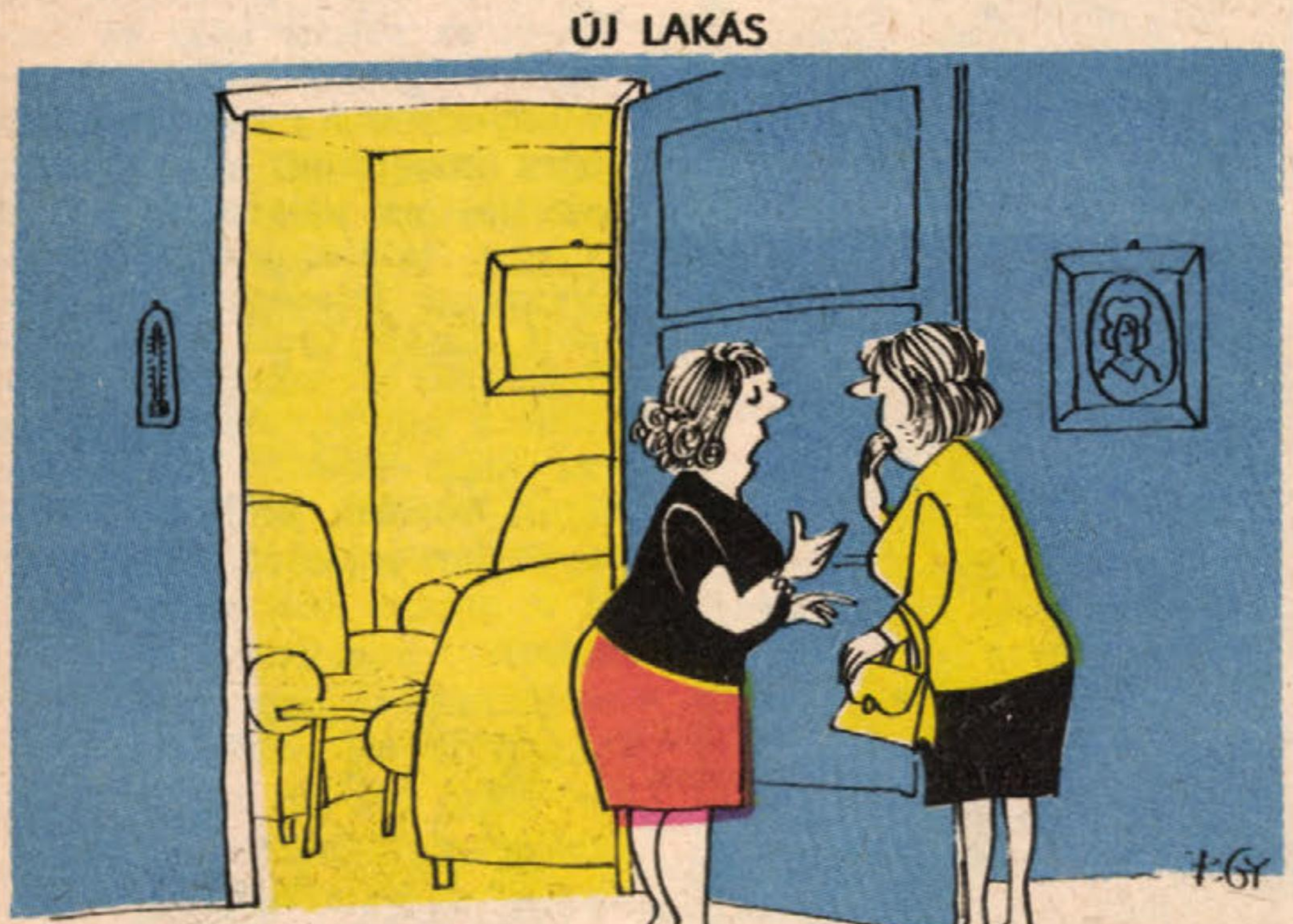

– Amikor mi fiatalok voltunk, még azt sem tudtuk, mi a sikerélmény.

CSÚCSFORGALMI ZAJSZINT

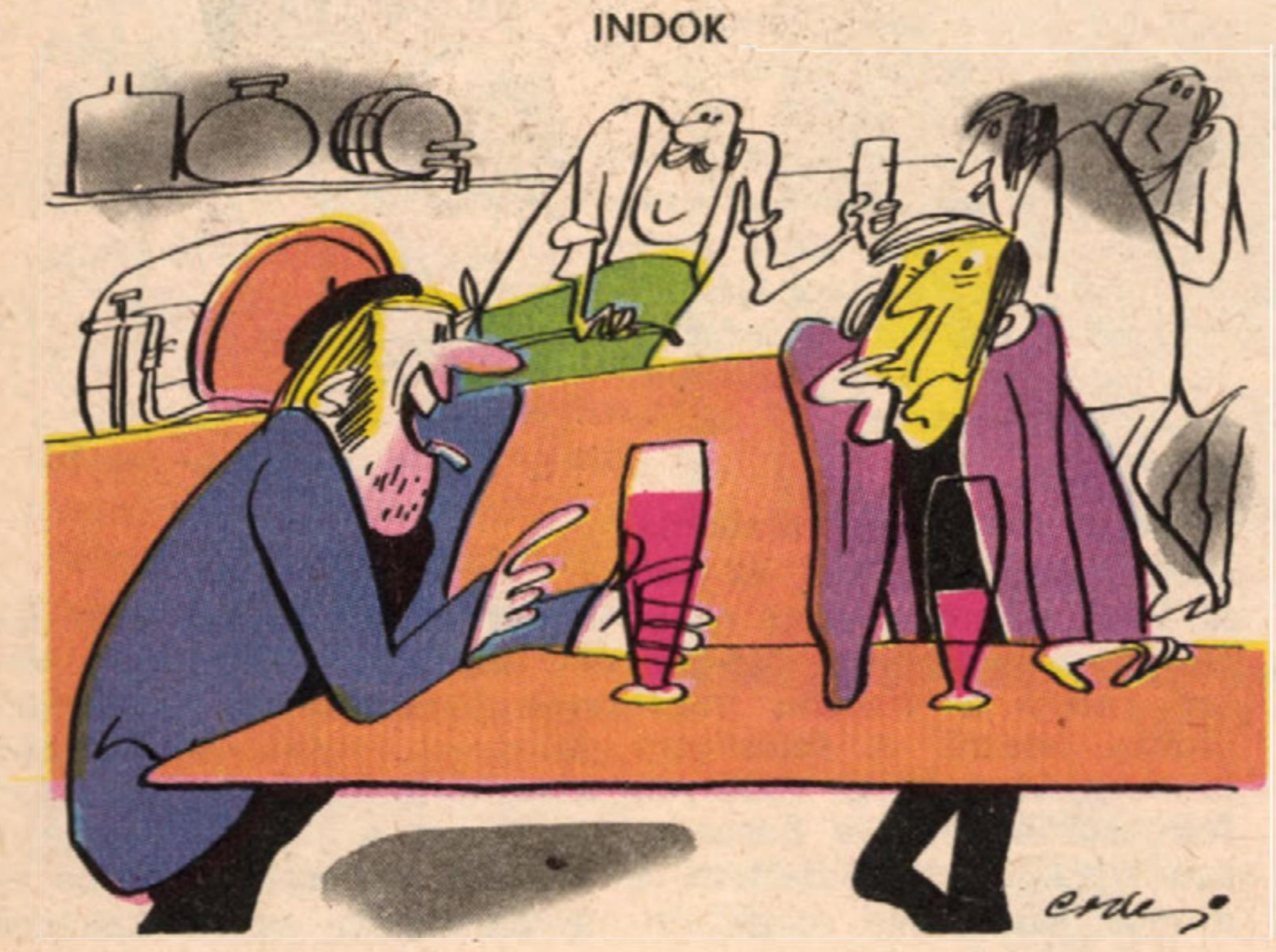

ÚJ LAKÁS

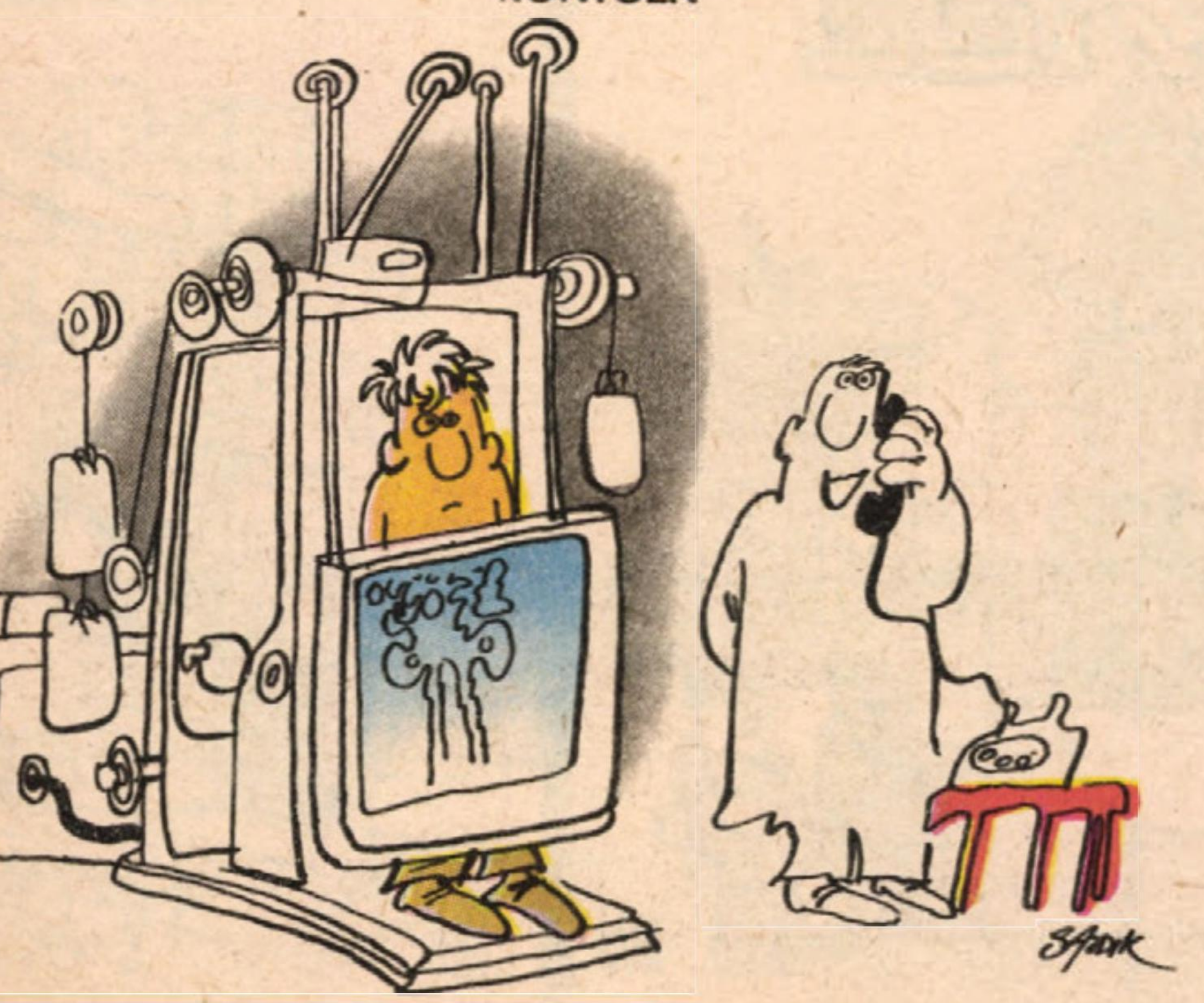
– Ide meg az ülőgarnitúra miatt nem tudunk bemenni.

INDOK

– Amíg nem ittam, magányos voltam, most, hogy iszom, az egész társadalom velem foglalkozik.

RÖNTGEN

– Szívecském, nem tudnál egy kis szalontüdőt főzni vacsorára? Úgy megkívántam.

LÍRAI SOROK EGY DAKSZLIHOZ

Hát mit csináljak, egy kicsit elfacsarodott a szívem érted, tacskógyerek, kezdő kutya. Délelőtt, a Vörösmarty tér sarkán, csendes napsütésben. A bamba kis pofádon, a reszkedő füleiden, a fene örömödön. Ahogy rávigyorogtál a palacsintaképű fröccsöntőre, a csicsás csinibabára, a zergetollas műosztrákra.

Meg a kopott kis emberkére is, aki a karján tartott, hogy tessék, tessék, már csak ez az egy maradt, papírral együtt hatszáz az egész kutya. Neki egy óvatlan pillanatban még az orrát is végignyaltad, ami az egészen meghitt barátság jele nálad. Boldognak tűntél, hülye kis dakszli, kedvelted az egész csuda őszi világot, a barna leveleket, az acél eget, a fröccsöntőt, a csinibabát, a műosztrákot, az életet. Mafla jószág, még a gazdádat is szeretted, pedig ő a világ leggonoszabb dolgát művelte veled. El akart adni. Kitenni a kapu alá, nekem már nem kell, tessék, Janikának hívják, háromhetes múlt, bánjon vele irgalmasan, aki megtalálja.

Szó, ami szó, irigyeltelek is egy cseppet, bolond és boldog dakszlikölyök. Az ördögbe is, millió éve élsz az ember oldalán és még mindig nem tanultad meg? Honnét és mitől ez a szűkölő rajongás, cérnavékony kaffantás, boldog csóválás? A csinibabára éppúgy, mint a fröccsöntőre, a műosztrákra, éppúgy, mint a kopott kis emberre?

Aki most képes ennyi szeretetet, ennyi égre vinnyogó boldogságot csak úgy elpasszolni. A Vörösmarty tér sarkán. Hatszázért.

Papírral!

Ez a papír-ügy külön is gyanús nekem, bamba és ráncosképű cimborám. Tudom, divat. Percről percre bizonyítanod kell, hogy dakszli vagy igazán, dakszli volt a kedves papa is, a kedves mama is és mindenki a világon. Mintha nem lenne elég egy pillantást vetni a füledre, az orrod hegyére, a tűvékony farkadra, a permanens boldogságodra...

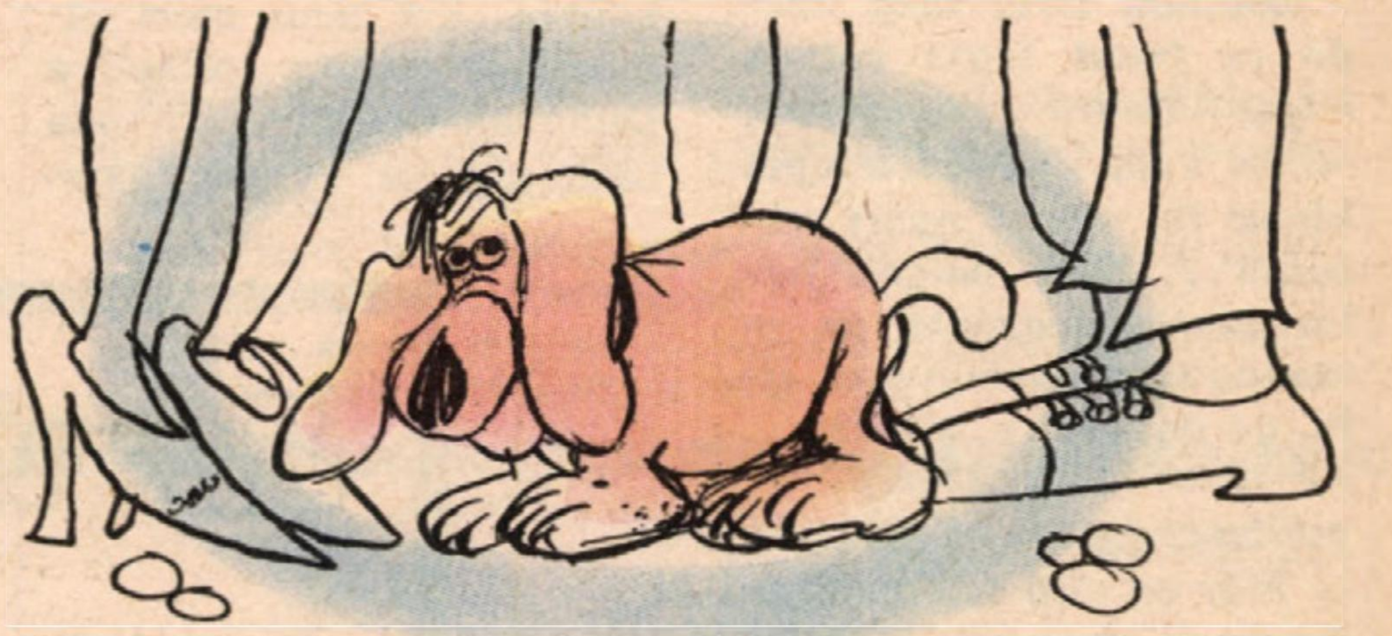
Aggódom érted, pajtás. Elkerülsz majd valahova. Valaki okvetlenül leszámlálja érted a féltucat pirosat, mert hatszáz forint nem pénz egy kiló szeretetért. A fröccsöntő, a csinibaba, vagy a műosztrák. Aztán nagy meccs következik. A te törvényed megütközik az ő törvényével. Hát veszíteni fogsz komám. Ordítoznak majd veled, egy papuccsal tán még rá is húznak a vézna kis fenekedre. Akkor nyüszíts majd, mafla dakszli, akkor repess a boldogságtól, meg a szeretettől...

Persze, te arra is képes vagy. Így születtél, vagy talán tudsz valamit, amit mi már régen elfelejtettünk.

Pedig keserves dolog történik majd veled. Az erősebb jogán ítélkezik feletted valaki, holott csupán az ő véleménye áll szemben a te véleményeddel s bizonyítéka szemernyi sem.

Hol az igazság?

Háromezer millió ember állítja: a subaszőnyeg arra való, hogy a falra akasszák, a csipketerítőnek meg az asztalon a helye. De háromezer millió dakszli tudja: mindennek legfőbb és egyetlen rendeltetése, hogy megrágják, szétcincálják, levadásszák. Nem vagyok hajlandó állást foglalni ebben a kérdésben. Csak sajnállak és aggódom érted, ütődött kis dakszli, mert tudom, te itt nem győzhetsz s a végén elvernek, mint a kétfenekű dobot.

Hát... nagyjából ennyi az egész. Búcsúzom tőled, szervusz mafla kutya, élj boldogul. Bár, ahogy a legtöbb szó, felesleges ez is. Hiszen másképpen úgysem tudsz.

Kérlek, fogadd rokonszenvemet, hidd el, egy kicsit összefacsarodott érted a szívem, délelőtt a Luxus áruház tövében.

És sajnáltam, hogy nem volt nálam hatszáz forint.

Peterdi Pál

PRÓBATÉTEL

– Úgy látszik, a túlzott méretű elvárásoknak nem felelek meg!

EMLÉKEK A FELD SZÍNHÁZRÓL

A múlt század végén Városligeti Aréna Színpad néven nyílt meg a liget egyetlen kőszínháza, amelyet a pestiek az igazgató-bérlő után mindvégig csak Feld Színháznak neveztek. A Bécsből ideszármazott Feld Zsigmond lelkes színházember volt, kitűnő színész és rendező, de az üzlethez mit sem értett, s a pénzből, az átkozott pénzből, mindég csak kevés akadt a theátrum kasszájában. Egyszer megtörtént vele az a páratlan eset, hogy százezer koronát nyert az osztálysorsjátékon, amit ráköltött a színházra, s a nyert vagyonból magának csak egy sötétkék öltönyt vásárolt, — részletre. Színházi körökben Feld tatának nevezték, s jó humora miatt az anekdóták tömegét mesélték róla...

*

Salamon Béla még kezdő és fiatal tagja volt a Nagy Endre kabarénak, mikor Feld kisebb szerepet kínált fel neki a nyári szezonra... Nem valami hálás szerep igazgató úr — mondotta fanyalogva az ifjú, de öntudatos művész... Ez nem hálás szerep? — méltatlankodott Feld tata. — Már az első felvonásban megüt a guta, és mehetsz vacsorázni!

*

Az „Operabál" bemutatója után néhány nappal Feld a New York kávéházban ráförmedt Béldi Izorra, a Pesti Hírlap ismert kritikusára. „Uram! A kritikájával tönkretette a darabom!" „Hogyan? Hiszen csupa jót írtam" — védekezett Béldi. „Ördögöt jót! Dicsérte a bonyolult orchestrációt, írt poliphoniáról, chromantikáról, rejtett finomságokról... Most mondja őszintén, ki vesz ezek után pénzért jegyet a ligetben?"

*

„Főpróbára készülünk, most nem érek rá" — rivallt ingerülten Feld Zsigmond az elsején inkasszóra jelentkező színházi szabóra, aki erre felháborodva megjegyezte: „Igazgató úr megfeledkezik róla, hogy legutóbb becsületszavát adta; elsején végre kiegyenlíti a számlát!" — „Kedvesem — válaszolt Feld békítően — hát azt hiszi, van nekem időm odahallgatni, mikor valamit ígérek?"

*

A társulat egy fiatal segédszínésznője keserves sírással állított be az igazgatói irodába tanácsot kérni Feld tatától... Teherbe esett, s a vőlegénye elhagyta. Ezt nem meri elmondani otthon, inkább a Dunának megy. „Micsoda badarság ez kedves gyermekem! — vigasztalta Feld. — Én a színházi világból nagyon jól ismerem a maga kedves nagymamáját Sári kisasszonyt, és a drága mamáját, Mici kisasszonyt. Mindketten így jártak. Nyugodtan elmondnat nekik mindent!"

*

Offenbachot játszottak a ligeti színházban, a „Hoffmann meséit", s a tapsokat köszönő színészek között Feld tata is ott hajlongott a lámpák előtt, majd az öltöző folyosóján belekarolt az ismert színházi kritikusba: „Kedves mester! Nagyon kérem, a beszámolójában említsen meg engem is!" „Önt, igazgató úr? — csodálkozott az. — De hiszen semmi köze a darabhoz, még csak nem is rendezte! Mit írhatnék önről?" Mire Feld kis tűnődés után: „Írja azt, hogy az elhunyt szerzők helyett Feld Zsigmond igazgató köszönte meg az ünneplést."

Andor Leon

Csináld magad

Büszkén jelentem, hogy résztvevője lettem a *„Csináld magad"*-mozgalomnak. Őszintén megvallom, hogy a barkácsolás hívei közé nem az elhivatottság vezetett. Soha nem éreztem vágyat, hogy otthonomban fúrjak, faragjak, ezt rábíztam a szakemberekre, ha voltak, vagy a kontárokra, ha szakiparos nem akadt.

A minap azonban elkezdett csepegni a csap, aztán folydogált, majd ömlött belőle a víz.

— Bőröztetni kell — mondta a szomszéd.

Fogalmam sincs — legalábbis akkor még nem volt —, hogy miért kell bőröztetni egy csapot, de végtére is ez az iparosok dolga. Telefonáltam néhány szakiparosnak, aztán személyesen is felkerestem őket, továbbá néhány híres, környékbeli kontárt, de az érdekelteket a téma nem érdekelte. Ilyen kis munka nem üzlet, maximum egy húszast lehet kérni érte, márpedig ennyi pénzért nem érdemes felmenni a második emeletre...

Nem mesélem el részletesen a kálváriát: a lényeg az, hogy iparos nem lévén, elhatároztam: magam csinálom meg a csapot. Sajnos, a munkához komoly beruházásokat kellett eszközölnöm. Miután az étkészletből már két kést eltörtem, kénytelen voltam egy csavarhúzót vásárolni. Eme rendkívül elmés szerszám segítségével ki is operáltam a csavart és a siker felett érzett örömömet csak az zavarta némiképp, hogy pofonspriccelt a leszerelt csap helyén kizúduló áradat. Mikor az alattunk levő lakó feljött, mert esett az eső az előszobájában, ami elég furcsa természeti jelenség, elmagyarázták, hogy előbb zárjam el a főcsapot.

Megtörtént. Az alattunk levő lakásban elállt az eső és lelki szemeim előtt megjelent a galamb a zöld ággal, mely a vízözön végét szokta jelezni. A feleségem is megjelent több vödörrel, felmosóronggyal és hamarosan újra megközelítettem a csapot. Ezek után megkísérlem teljesen szakszerűen leírni a munkafolyamatokat, a *„Csináld magad"*-mozgalomba tömörült sok ezer társam épülésére.

A csapból kilógott egy kis bigyó, amely beletorkollott egy izébe. De a bigyót nem tudtam kiemelni ebből az izéből. Ezért újabb beruházás következett: vásároltam egy fogót, ami nagyon ügyes szerszám, csak arra kell vigyázni, hogy amikor az ember megfogja vele azt a bigyót, az ujját ne felejtse ott, mert ez súlyos lelki és fizikai megrázkódtatást eredményezhet. Az én esetemben újra megindult az áradat, ezúttal az ujjamból, de itt nem találtunk főcsapot. Végre a feleségem bekötözött, aztán újult erővel estem neki a csapnak. Rángattam a bigyót, mert állítólag az alatt van az a hékula, amit bőrözni kell. De a bigyó nem engedett. Mert nem

ismert. Nem tudta, hogy ha én valamit a kezembe veszek... az benne is marad. Mert az egész hóbelevanc kiszakadt, sőt egy darab cső is kibújt a falból. Persze a vakolat beleesett a kádba és a feleségem egyre kevésbé lelkesedett ezért a nagyszerű mozgalomért.

Először a kibújt csövet akartam visszakényszeríteni a falba, amitől az ott tátogó lyuk egyre nagyobb lett; pompázatos vörös színben megjelentek a falat képező téglák. A cső azonban csak nem akart visszamenni és ebbeli elhatározását, azáltal is a tudomásomra hozta, hogy letörött. Felette a fal szokatlanul viselkedett. Előbb vékony vonalak keletkeztek rajta, erre a feleségem a haját tépte, pedig magyaráztam, hogy az egész olyan, mint egy modern grafika, de sajnos ő nem szereti a művészeteket. Aztán felpúposodott, majd elindult lefelé. Körülöttem sötét lett, a vakolathalom alatt az jutott eszembe, hogy az utókor engem is úgy talál meg, mint a lávából kiásott pompeji katonát: ülő helyzetben, kezemben a fegyverem, a fogó és a csavarhúzó. De a feleségem, aki felcsapott amatőr régésznek, kiásott. A falban ekkor egy újabb cső tűnt fel. Bátran kezdtem kifelé húzogatni, hiszen a főcsapot elzártam. Amikor visszanyertem az eszméletemet, elmagyarázták, hogy a Bergmann csőben nem víz, hanem villanyáram folyik, ezért a villanyórát is ki kellett volna kapcsolni...

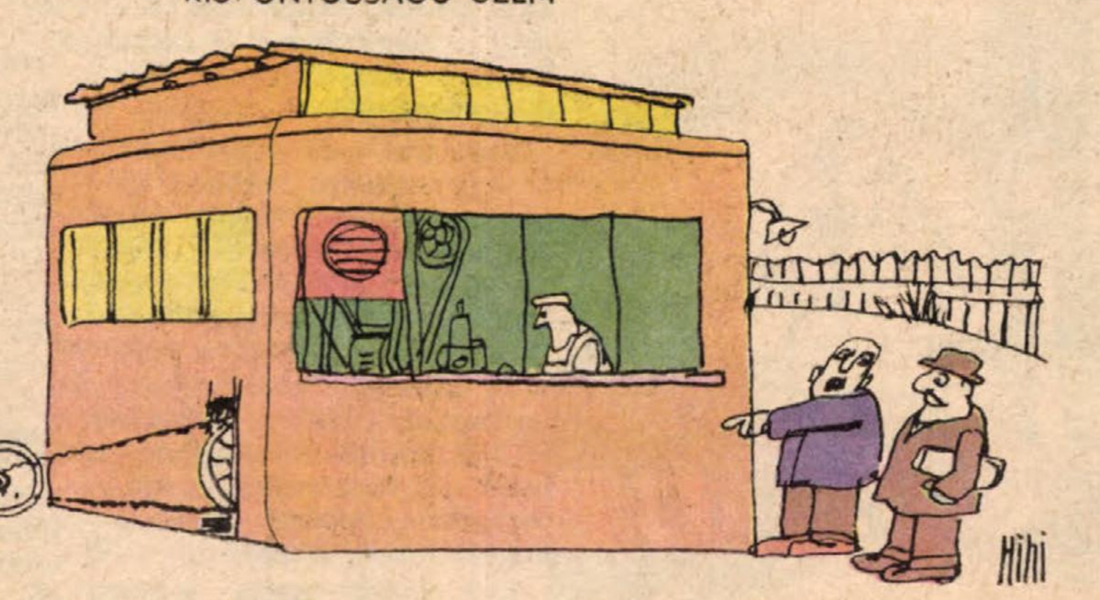
Ekkor a feleségem és a kivonult mentőosztag kivezényelt a hadszíntérről és közfelkiáltással kizártak a *„Csináld magad"*-mozgalom táborából. A feleségem máig sem tudja, hogy végül is az én lelkes fáradozásom hozta meg a kívánt eredményt.

Amikor újra elindultam iparost keresni, azok mind megnyalták a tíz ujjukat a várható jó munka hallatán. Hamarosan kőművesek, villany- és vízvezetékszerelők, festők és mázolók hada lepte el a lakást és imígyen vízcsapom bőröztetése végül is megtörtént...

Ősz Ferenc

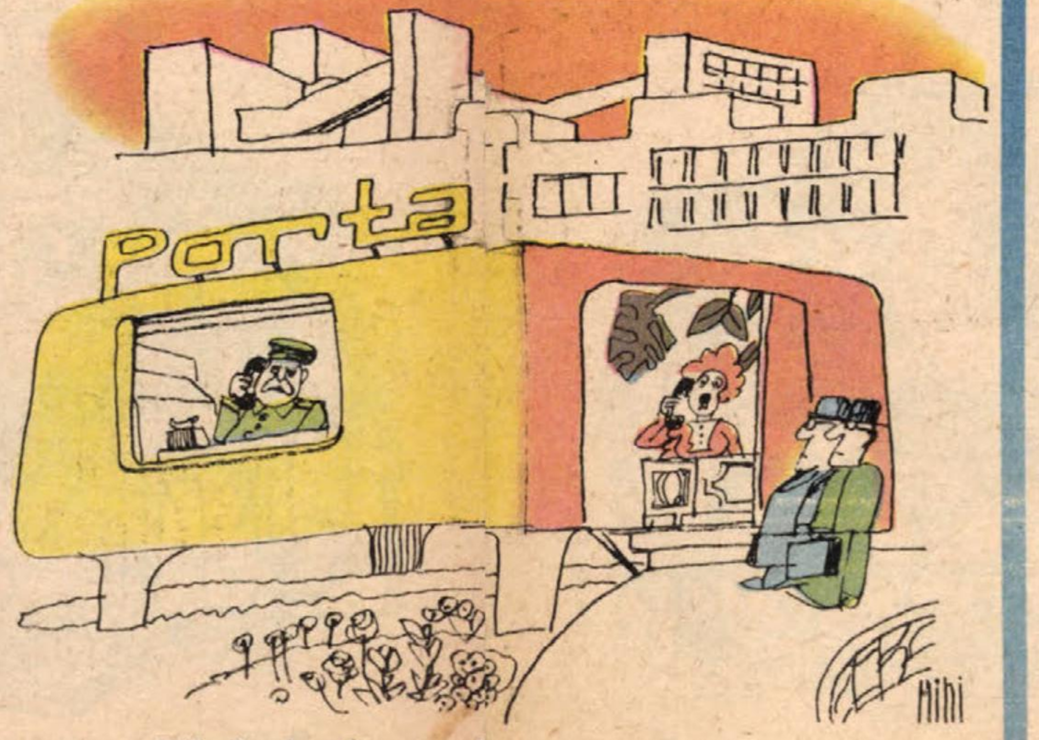
2 üzemi vicc

KISFONTOSSÁGÚ ÜZEM

– Saját áramfejlesztőnk van...

NAGYFONTOSSÁGÚ ÜZEM

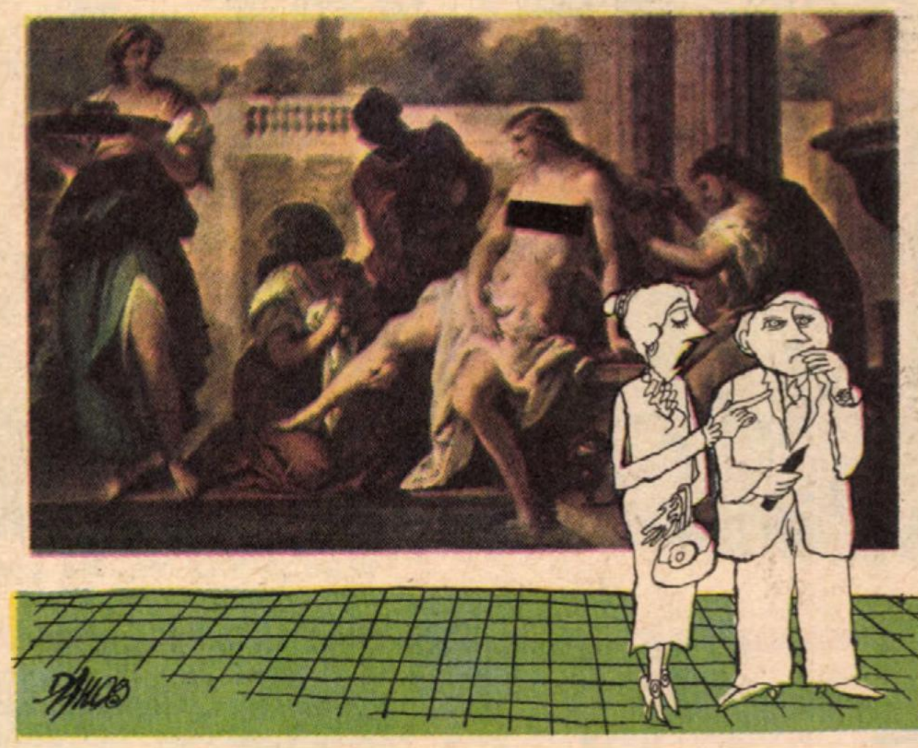

– Kálmán kartárs, megjött a külföldi delegáció!

DALLOS JENŐ

AKTUÁLIS KÉPTÁR

ERKÖLCSCSŐSZ

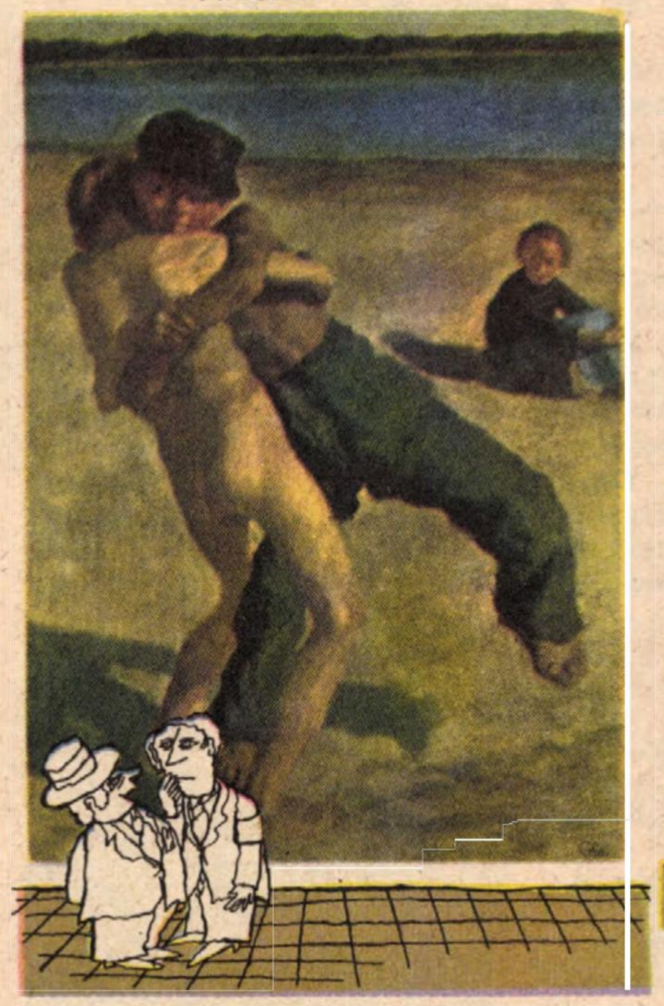
– Na, így mindjárt más...

REKLÁM

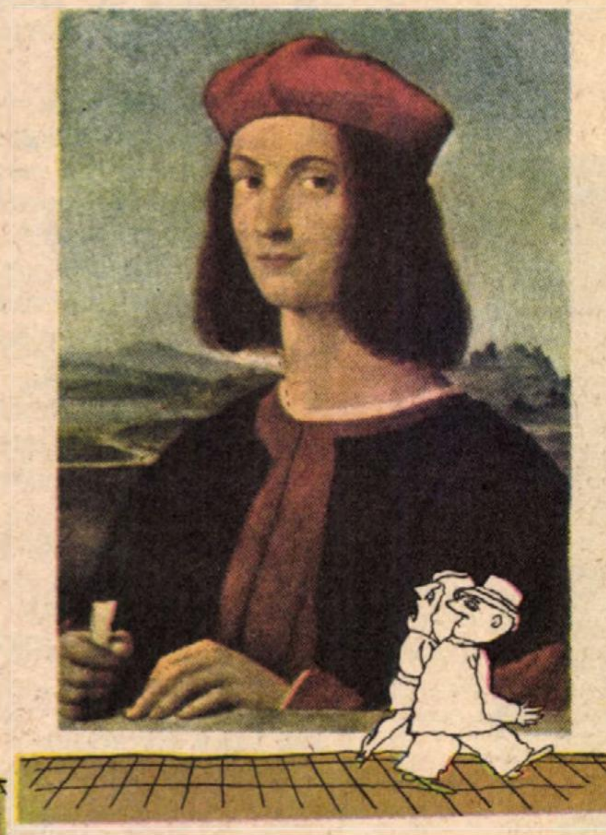
– Ez a mi téeszünk terméke...

PIACKUTATÁS

– Birkózó-utánpótlás ügyében jöttem...

SZNOBÉK A TÁRLATON

– Menjünk gyorsabban, ki nem állhatom a hosszú hajú férfiakat...

NAGY MECCS LESZ

REMEK IDOMÍTÁS

– Látja, a kutyám minden gondolatomat kitalálja!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Egy hosszú hajú hippit egy évre ítélnek garázdaságért. A fegyházban először a fürdőbe vezetik. A fegyőr csodálkozik:

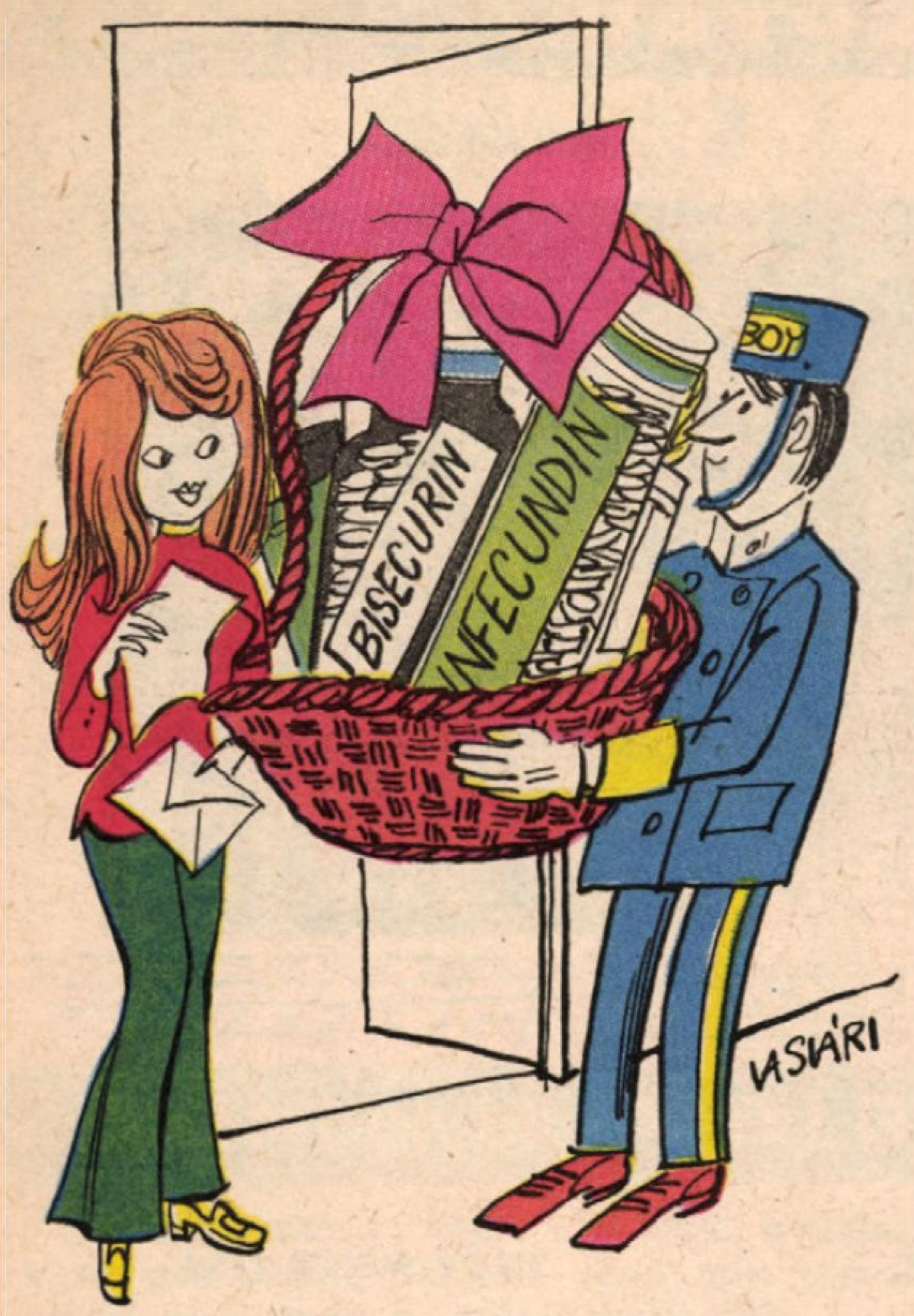
– Ember, hogy lehet valaki ilyen rettenetesen piszkos? Mikor fürdött utoljára?

— Már megbocsásson — mondja indignálódva a rab —, eddig még nem voltam büntetve!

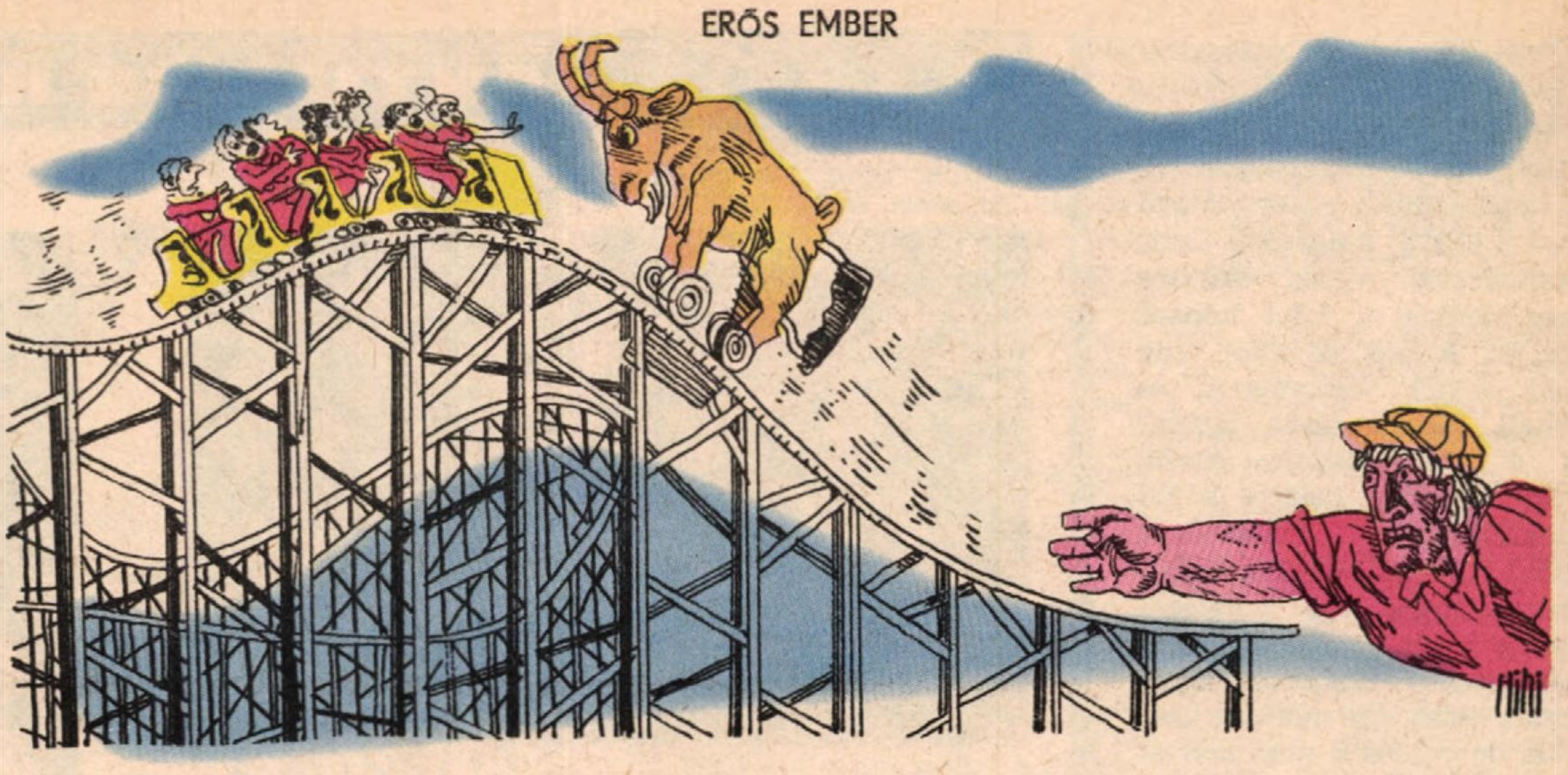
ÉRDEKLŐDŐ FOCISTA

FIGYELMES UDVARLÓ

ERŐS EMBER

MAGÁNYOS NÉNIKE

ŐSZI ESŐ

– Hű, ugy látszik, ez a fülke is beázik!

Remek Konyha

Pirike, nem kerestek a minisztériumból? — kérdezte titkárnőjétől Stirpák Sándor, a Timsó és Robbanómotorgyár furfangos vezetője.

— De igen, keresték — bólintott Pirike. — Sürgetik a kimutatást az elmúlt negyedévi lencse, bab és borsó felhasználásáról, valamint részletes jelentést kérnek, milyen arányban keverték a mócsingos húst a marhapörköltbe. Ezenkívül javasolták, hogy gyártsunk havonta tízezerrel több diós palacsintát, mert ez iránt nagyon nagy az érdeklődés a piacon.

— Köszönöm. Van még valami?

— Odakint várakozik Perczegős Norbert művezető.

— Guruljon be!

A kövér művezető — legalább 120 kilót nyomott — szuszogva tette be maga mögött az ajtót:

— Foglaljon helyet, Perczegős — mutatott az igazgató egy kényelmes karosszékre. — Mi újság?

— Igazgató kartárs, büszkén jelentem: az üzemben remek a munkahelyi légkör. Az ön zseniális ötlete nyomán veszteséges üzemből rövid idő alatt nyereségesek lettünk.

— Őszinte leszek — gyújtott rá szivarjára derűs mosollyal Stirpák —, kezdetben csupán az volt a célom, hogy javítsak valamelyest az üzemi koszton, mert én is azt mondom: gyomrán keresztül lehet megfogni a férfit! S mivel a gyárunkban kilencven százalékban férfiak dolgoznak, elhatároztam, hogy a jó konyha segítségével megszüntetjük a munkaerővándorlást. És azóta mi történt? Szenzációs Újházy-tyuklevesünk hírére az ország minden részéből érkeztek hozzánk szak- és segédmunkások. Nagy kedvezmény az is, hogy a nyugdíjasaink továbbra is bejárhatnak hozzánk enni, havi 500-ért. Mi még a kíváló termelési eredmények jutalmát is kolbászban adjuk ki.

— Fejenként harminc méter príma kolbász valóban ösztönző erő — duruzsolta rajongó tekintettel Perczegős Norbert.

— A nagy fordulat akkor következett be, amikor konyhánk vezetését Mariska néni vette át, a barcelonai, tókiói, brüsszeli, Los Angeles-i szakácsversenyek tizenhat aranyéremmel kitüntetett mesterszakácsnője.

— Ezután egyre nagyobb lett nálunk a vendégjárás. A szomszéd üzemek vezetői állandóan felkerestek minket, lehetőleg ebédidőben. A vendéget ilyenkor illik megkínálni. egy tányér csodálatos pa-

callal, vagy egy tál szilvaizes barátfülével.

Stirpák elégedetten gyújtott rá egy újabb szivarra:

— Ezt követően villámgyorsan elterjedt a híre annak, hogy a kerületben nálunk lehet enni a legjobb falatokat. Dolgozóink már éthordóval jártak be, hogy a családjuknak is vigyenek a főztünkből. De jöttek az utcáról is: ismerősök, ismeretlenek. A kerületi vendéglátóipar azt javasolta, hogy kooperáljunk velük. A nagy haszonkulcsnak nem lehetett ellenállni: kibővítettük a konyhát. A nagy gépteremben, ahol egykor a robbanómotorok készültek, most monumentális méretű kondérokban bablevest termelünk. A timsórészleg futószalagján frissen hámozott Ella krumpli, apróra vágott vöröshagyma suhan a feldolgozóba.

— Bizony, ma már csak szimbolikusan termelünk ipari termékeket: havi egy robbanómotort és két darab timsót. Csupán, hogy neve legyen a gyereknek — mormolta derűsen Perczegős Norbert. — Főnököm, ön igazi lángelme!

— Zavarba hoz, kedves Perczegős — hárította el magától a dícséretet az igazgató, majd így folytatta: — Úgy gondolom, továbbra is csökkentenünk kell a timsó és robbanómotorok gyártását. Ezekre a termékeinkre rengeteg panasz érkezett, ételkülönlegességeinkre viszont...

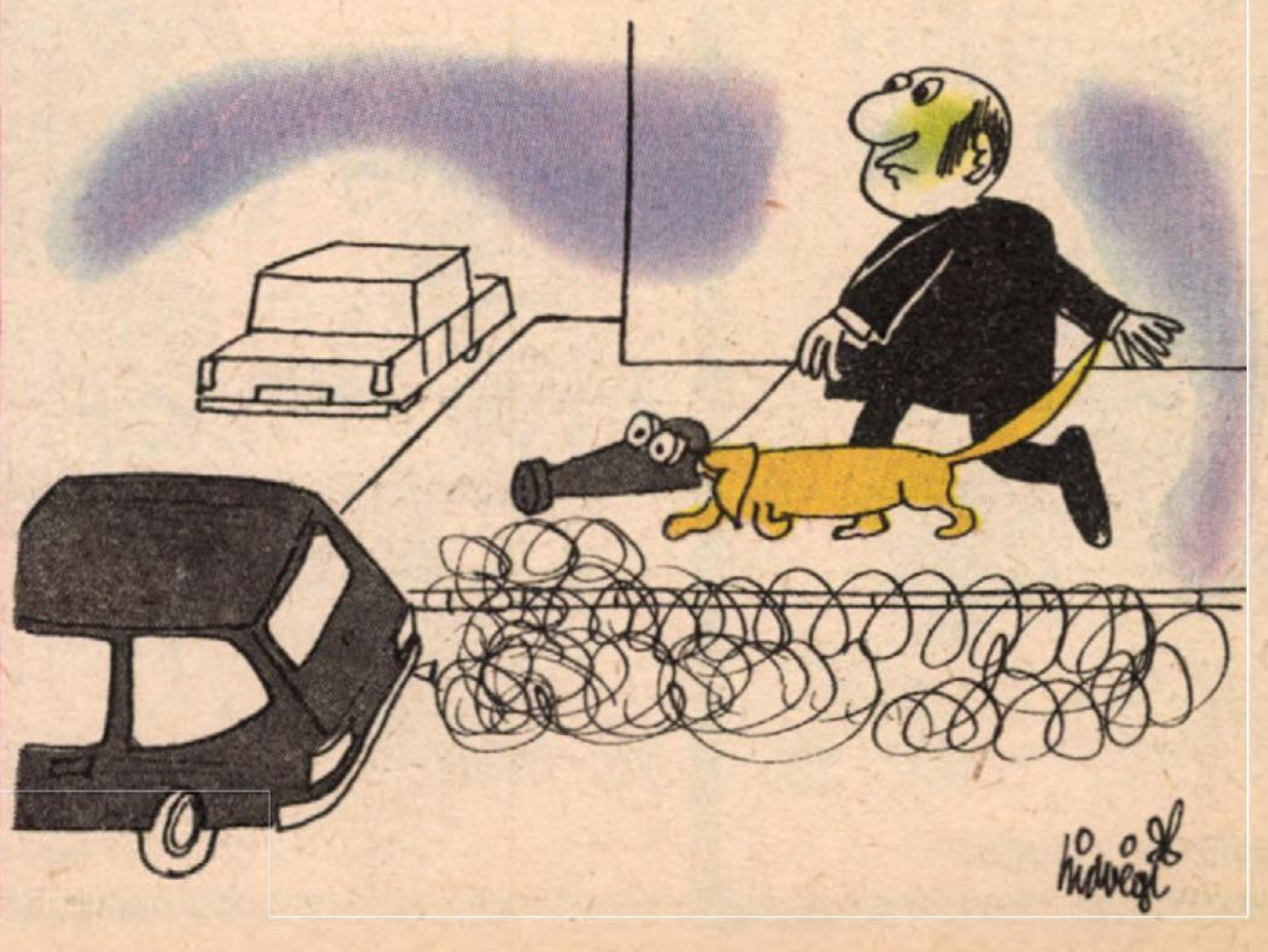
A titkárnő benyitott az ajtón:

— Osztrák üzletemberek várnak odakint. A bablevesünk iránt érdeklődnek.

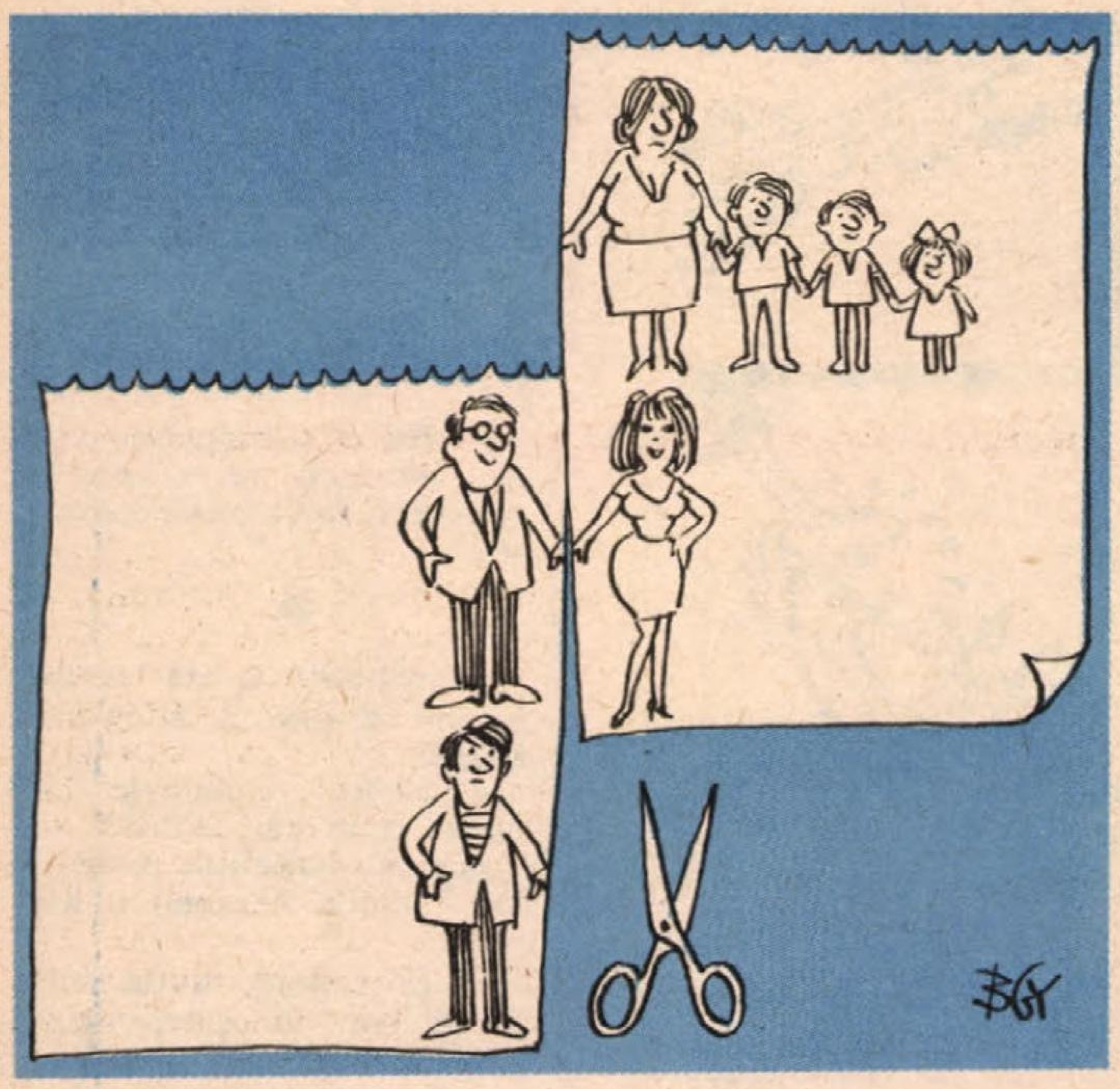
— Küldje be őket. Szélesedik a piacunk — dörzsölte elégedetten a kezét Stirpák Sándor, a Timsó és Robbanómotorgyár zseniális vezetője.

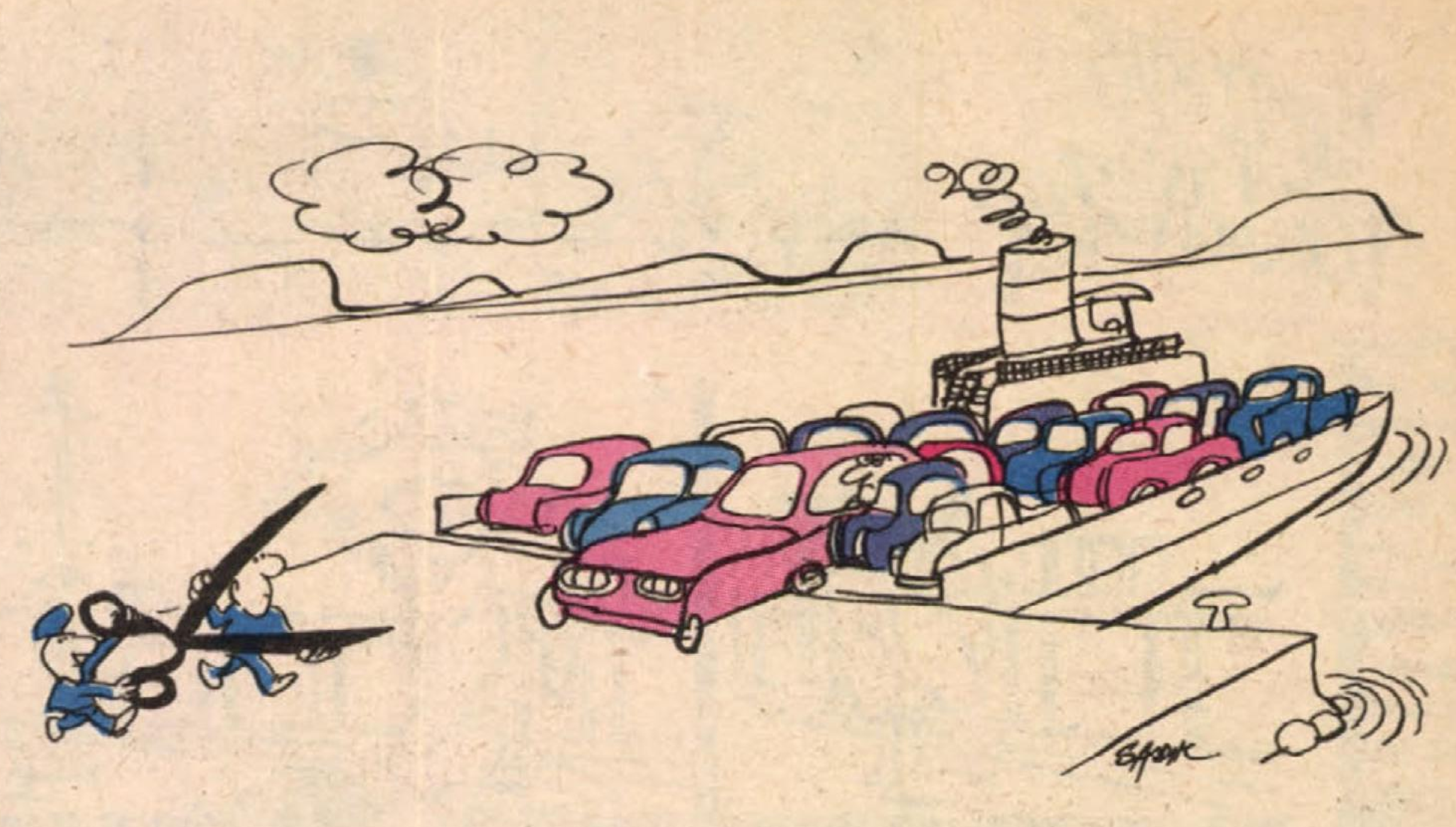
Galambos Szilveszter

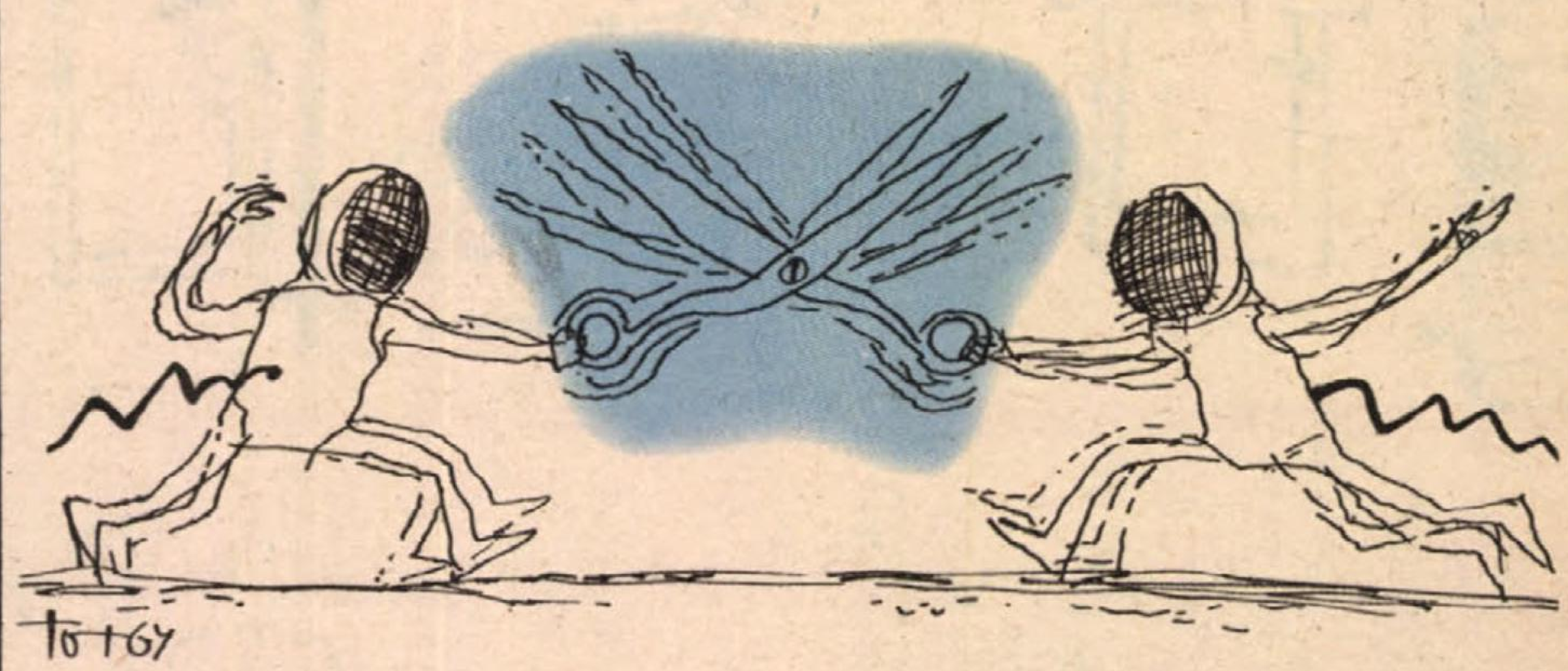
LEVEGŐSZENNYEZŐDÉS

OLLÓ

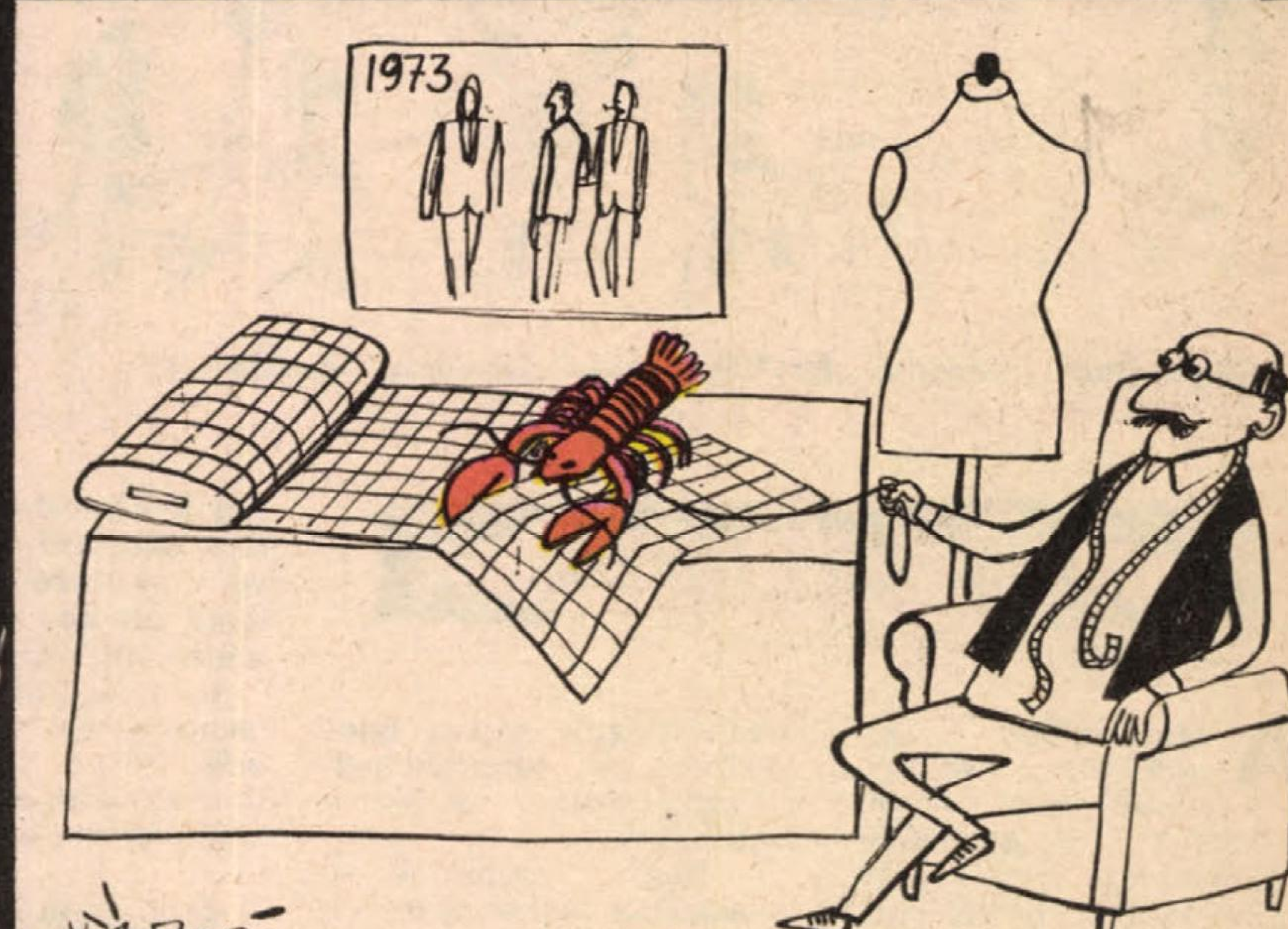

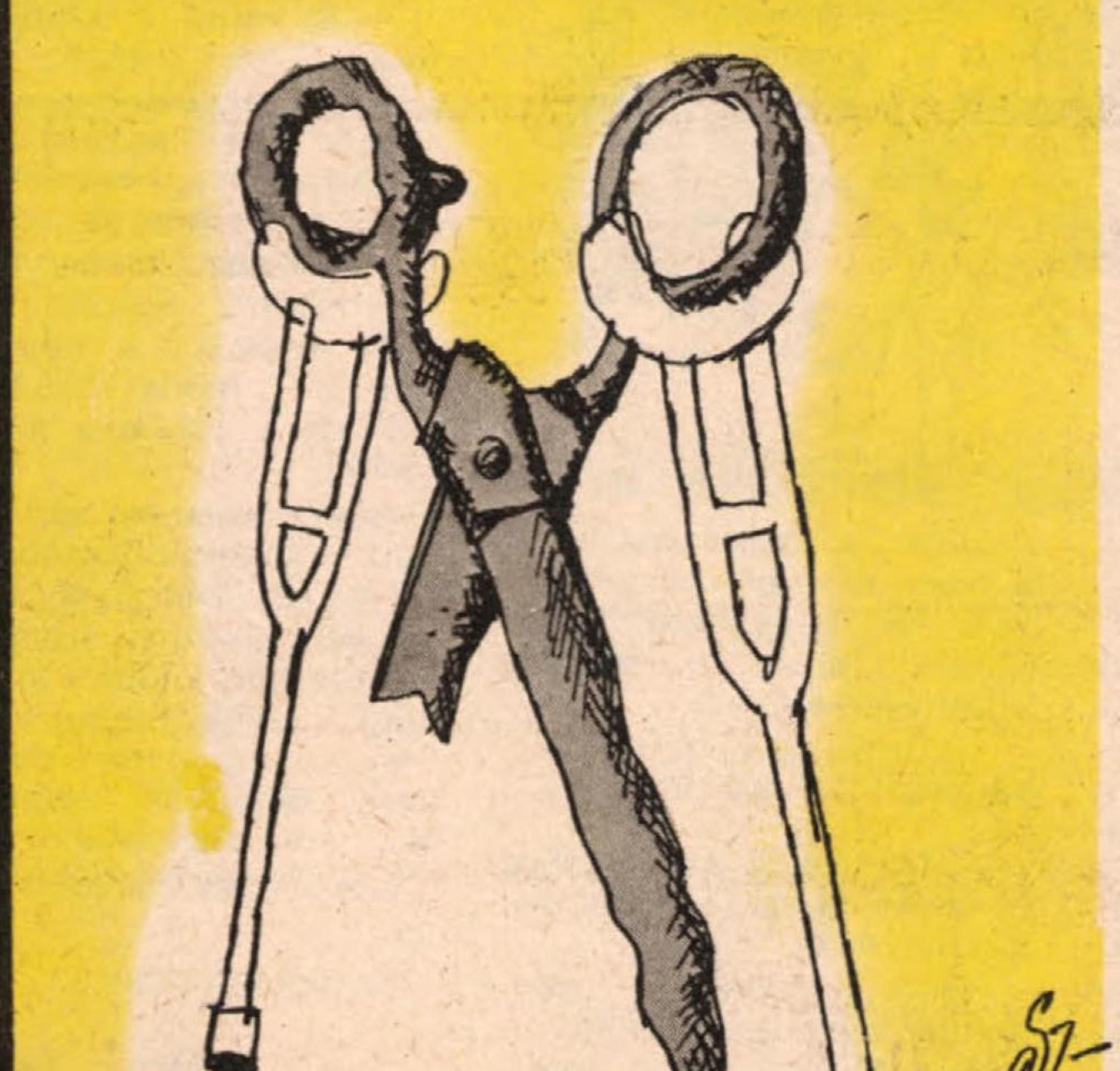

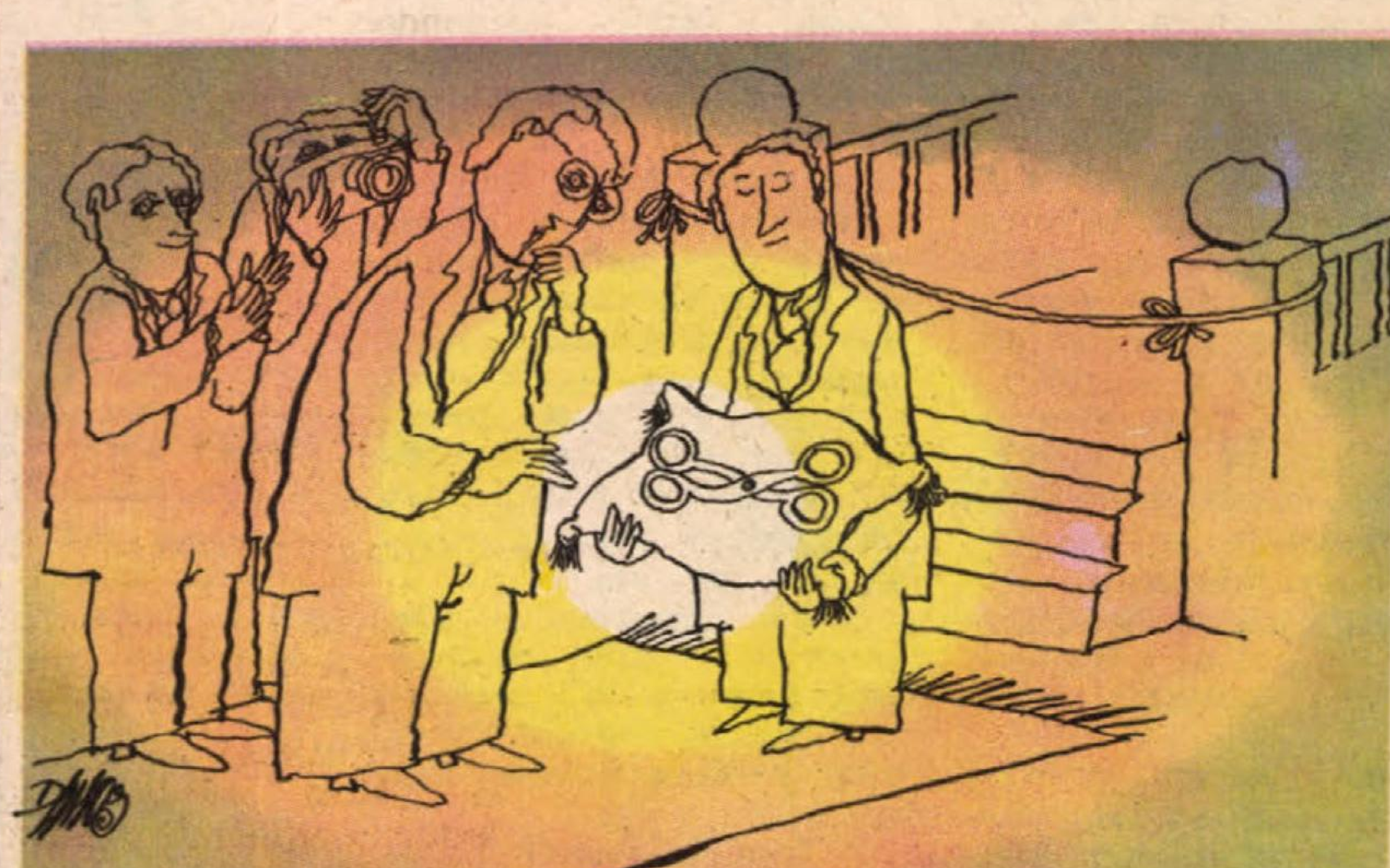

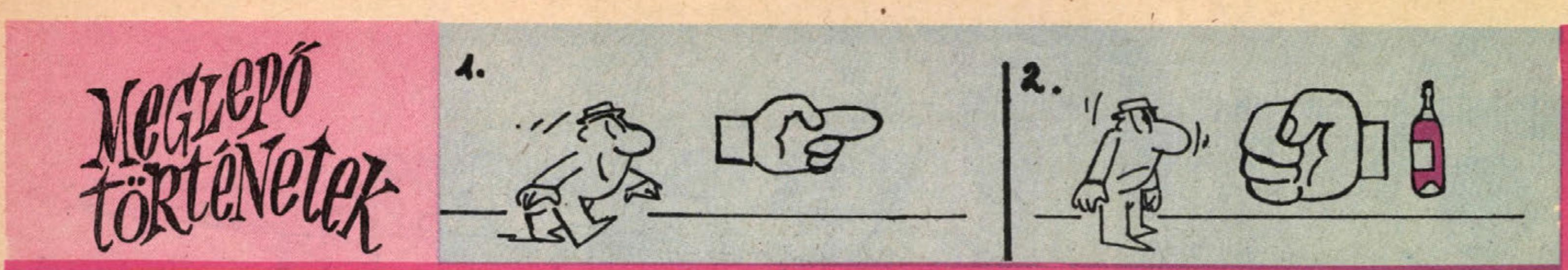

BRENNER
SAJDIK
TÓT
FÜLÖP
VÁRNAI
SZŰR-SZABÓ
DALLOS

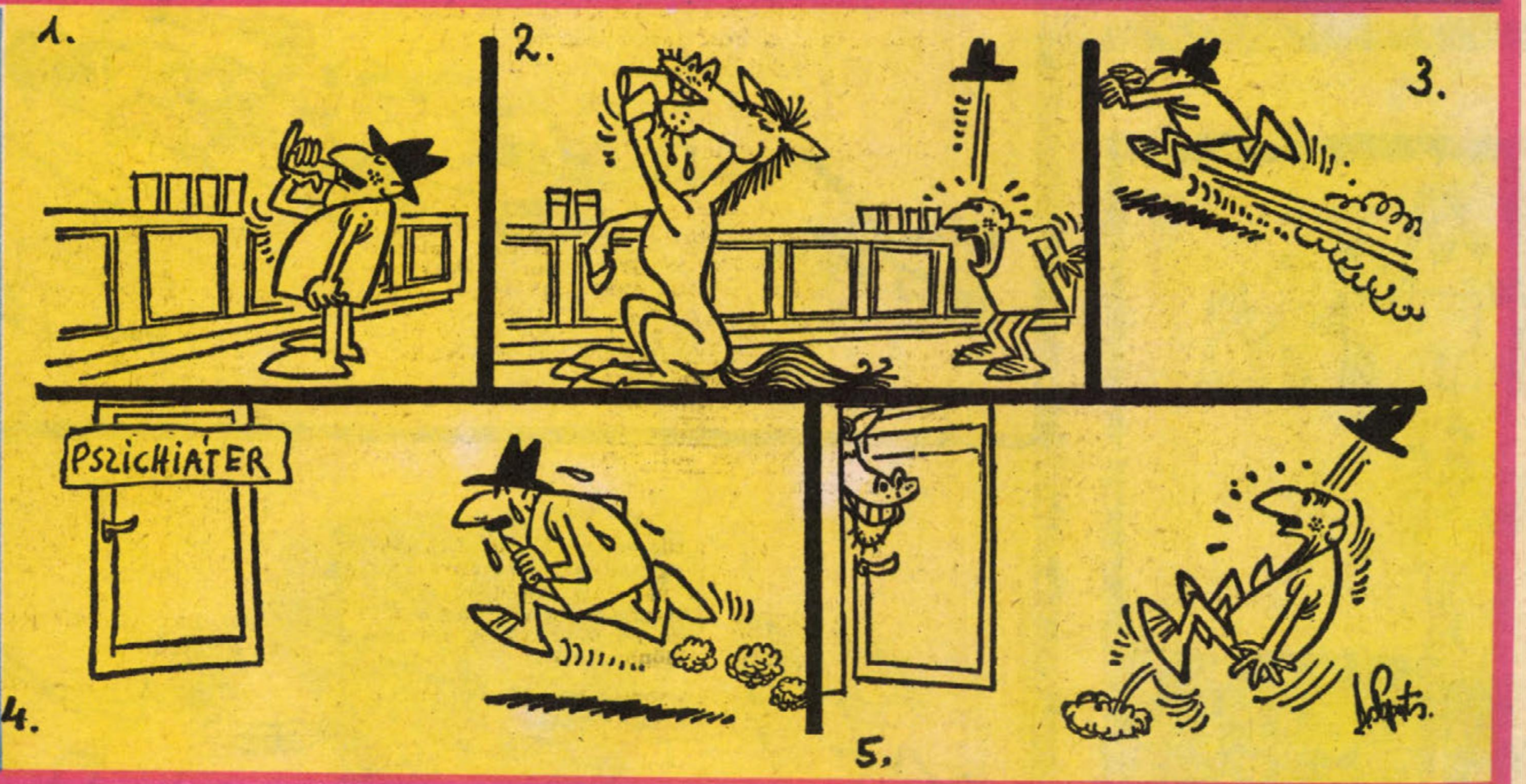

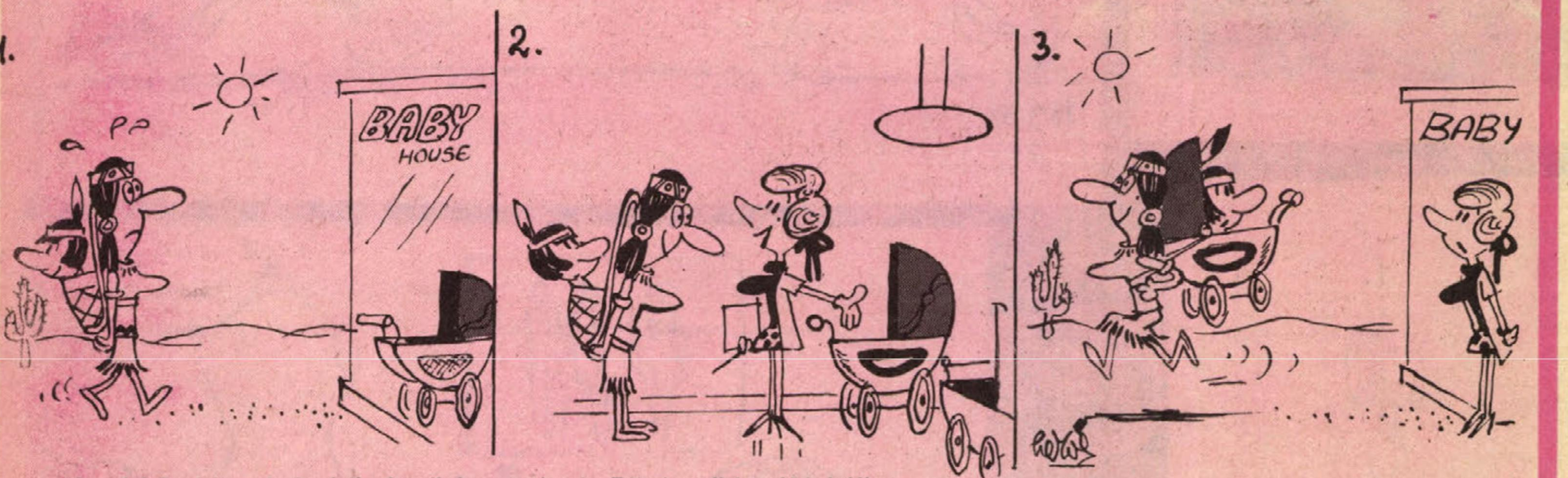

IMPORT HUMOR

(Az „Ici Paris", a belgrádi „Jezs" és a prágai „Dikobraz" hasábjairól)

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI . . .

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Felgyújtottad a villanyt és kinyitottad az ajtót? Az összes szúnyogok berepülnek a lakásba.
— Éppen ezt akarom.
— És hol fogsz aludni?
— Az erkélyen.

■

Egy kezdő fodrász borotválja a klienset és többször is megvágja. Végül szegény áldozat így szól a fodrászhoz:
— Ha van magában egy kis becsület, ad nekem is egy kést, hogy védekezhessek!

■

Természetrajz-óra. A tanítónő megkérdi a gyerekektől:
— Miért repülnek el ősszel a gólyák délre?
Hosszú hallgatás után a kis Piroska felemeli a kezét.
— Én tudom, tanító néni. A déliek is szeretnének gyereket.

■

Egy házaspár vasárnap kirándulni megy. Autóval. Délidőben beülnek egy vendéglőbe.
— Nem rendelünk egy üveg fehér bort? — kérdi az asszonyka.
— Dehiszen én vezetek és az autósokat szigorúan ellenőrzik.
— Akkor kérjél vörösbort. Azt nem veszik észre, ha vért vesznek tőled.

BŰVÖS KÖR

A múltkoriban egy autóbusz volánja mellől rám köszönt Zsebenyák Laja, gyerekkori jó barátom. Nem értünk rá hosszabban beszélgetni, de azt mondta, hogy menjek el hozzá másnap, otthon lesz reggeltől estig.

— Tudod, várom a tüzelőt — magyarázta, amikor dél felé betoppantam hozzá.

Én már évek óta a távfűtés gyönyöreit élvezem, így hát csodálkoztam rajta, hogy még ma is egy teljes napot kell otthon tartózkodni ahhoz, hogy fél óra alatt lerakják a tüzelőt.

— Látszik, hogy nem olvasol újságot — mondta Laja —, hiszen már többször közölték az illetékesek, hogy lehetetlen akár egy, vagy két órában meghatározni azt az időpontot, amikor a szállítás történik.

Teltek a percek, az órák, s a régi szép időket emlegetve együtt vártunk délután háromig. Akkor én a kíváncsiságtól hajtva telefonáltam a tüzelősöknek, s megkérdeztem, mi lesz a szállítással?

— Nagyon sajnáljuk — válaszolták udvariasan —, de az oda *irányított* sofőrünk nem jött be, mert odahaza várja a gázosokat. A kocsi azonban meg van rakva, s amint elmentek tőle a gázosok, bejön, s viszi a fuvart.

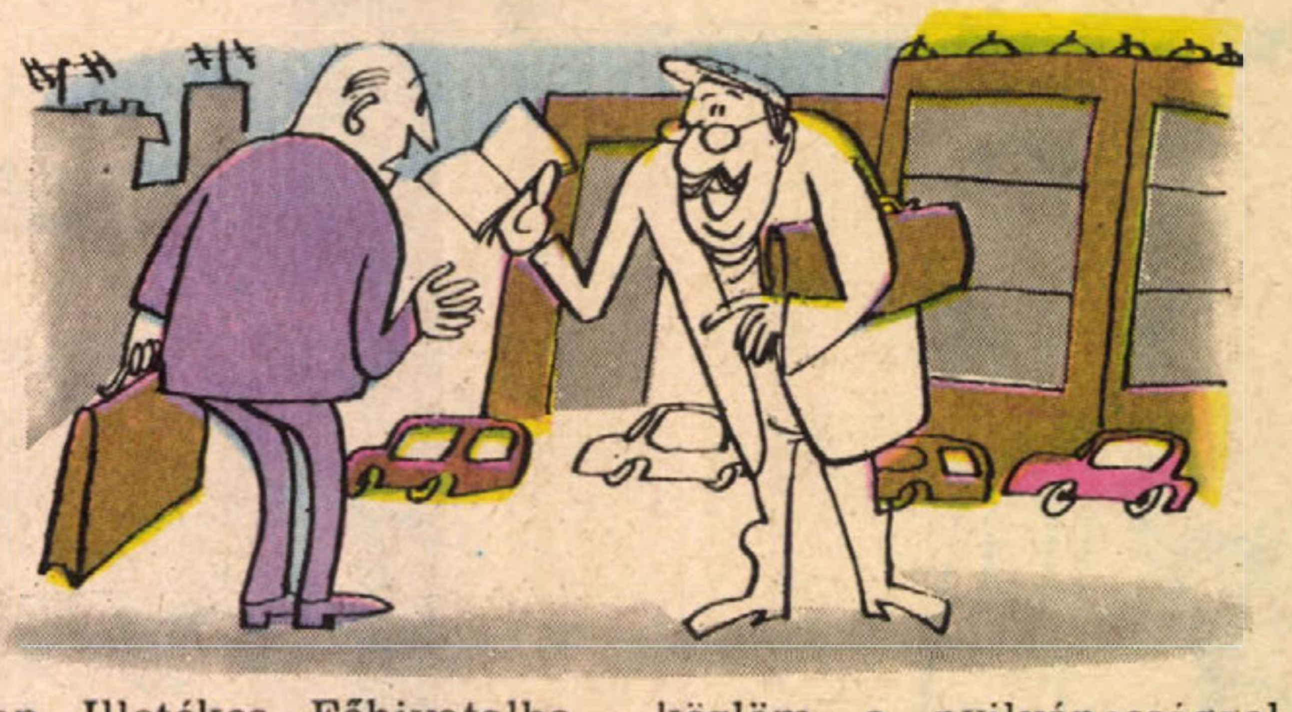
Estig azonban nem hozta a fuvart. Akkor még kíváncsibb lettem, s fölkerestem azt a sofőrt. Odahaza ült a várakozástól kimerülten, s elmondta, hogy a gázosok nem jöttek, mert a hozzá irányított szerelő — amint ezt vele közölték — odahaza maradt, mert csőrepedése volt, s várta az IKV emberét.

Nosza elmentem a gázszerelőhöz, akitől megtudtam, hogy az IKV embere nem tudott elmenni hozzá, mert várta a frizsider-szerelőt.

A frizsider-szerelő sajnos egész nap nem mozdulhatott a lakásából, mert várta a Biztosító üvegesét, mivel a szomszéd gyereke betörte az ablakát, s télvíz idején idegesíti a huzat.

Az üvegeshez már nem mentem el, mert közben éjfél lett, s ilyenkor nem illik zavarni a dolgozót.

Elmentem azonban más-

nap Illetékes Főhivatalba, ahol megnyugtató választ kaptam erre a nagy problémára. Közölték, hogy már szervezik azt a kutatóintézetet, amely kidolgozza azt a módszert, mellyel a „lakossághoz történő közüzemi kiszállások" időpontját „hozzávetőleges" pontossággal meg lehet határozni. Az intézet tízemeletes épülete már készen van, hatszázhetvenhárom alkalmazott már elkezdte működését, csupán tizenhét nagyteljesítményű komputert várnak Superoniából. Ezek is meg fognak érkezni egy éven belül.

A jó hírtől föllelkesülve baktattam hazafelé, elmerülten gondolkodtam a cikken, amelyben majd közlöm a nyilvánossággal a nagy újságot. Arra riadtam föl, hogy rámköszönt Slezák bácsi, a maszek villanyszerelő.

— Hova, hova ilyen sietve, papa? — kérdeztem tőle.

— Megyek a kuncsafthoz — szólt vissza a válla fölött az öreg.

— Ne siessen már, igyunk meg egy feketét!

— Azt nem lehet most, fiam, már úgyis késtem öt percet.

— Legföljebb késik tízet, az nem a világ!

— Nem a világ, de egy kuncsaft — fordult felém Slezák papa —, mert ha nem megyek hozzá pontosan ma, nem hív holnap.

— Hány „kuncsaftja" van naponta?

— Körülbelül nyolc-tíz.

— És mindegyikhez pontosan el tud jutni?

— Természetesen. Én mindig ott vagyok akkor, amikorra megbeszéljük. De most már megyek, viszlát!

— Legyen szíves, árulja el nekem, Slezák bácsi, hogy csinálja a beosztást, milyen módszerrel? — kérdezem, rohanva az öreg mellett.

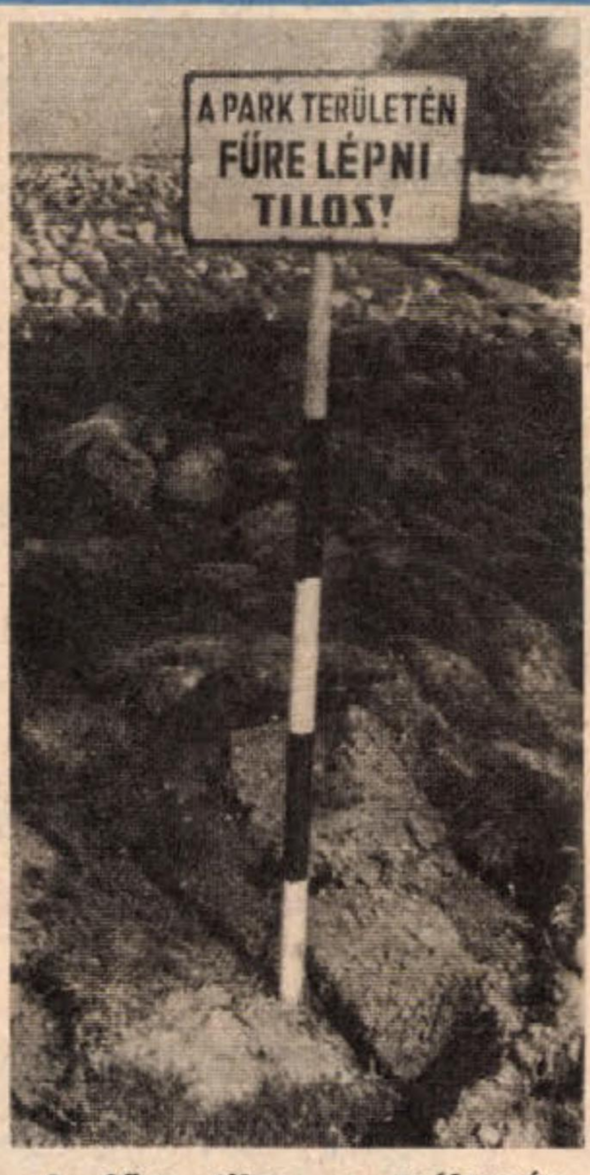
— Ha kíváncsi rá, elárulom — mondta futtában. — Nézze, itt van ez a notesz! Reggel, amikor hívnak a kuncsaftok, ebbe fölírom, hogy kinek mikor felel meg az idő, aztán sorba rakom őket, és elindulok. Na, isten megáldja!

Irigykedve néztem utána.

Zseniális ember!

Sólyom László

TÜCSÖK és BOGÁR

A fűre tilos, a mélyszántásra nem ajánlatos.

(Balatonszárszón fotózta Pápai Etelka)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

A rémülettől elcsukló hangon rebegte az őzike is:

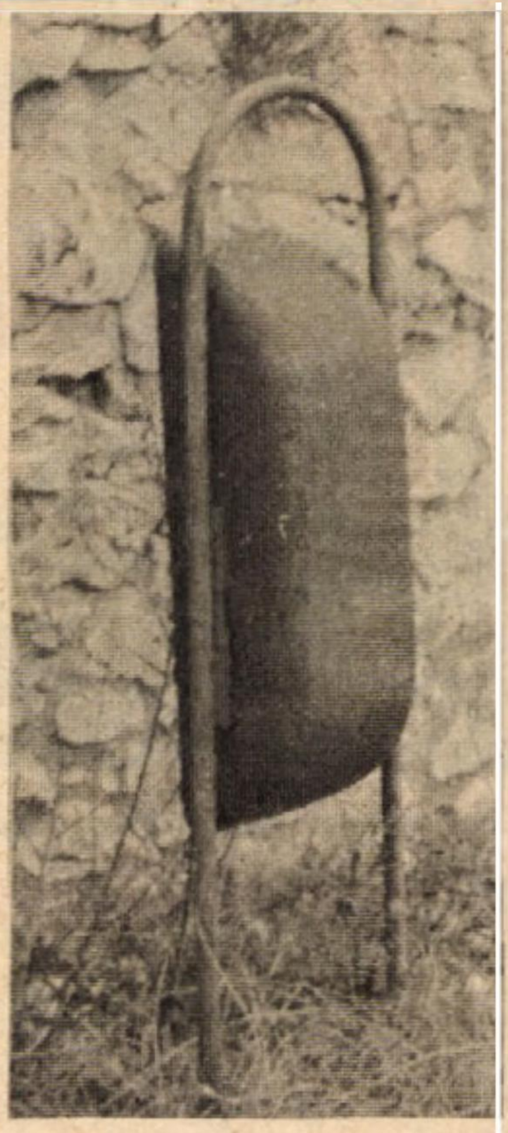
– Vadász, ó, egy vadász közeledik, milyen rettenettes! – És félelmében mintha gyökeret vert volna a lába, meg sem tudott mozdulni. Édesanyja, a szép, fehér agancsos szarvas is nagyon megijedt, nem is annyira magát féltette, mint inkább őzikéjét, akit képtelen volt szaladásra bírni.

Oh, mesék csodálatos világa! Mert a valóságban többnyire inkább a papák viselik az agancsot. A szarvasok között is.

(A Nők Lapjából ollózta dr. Farkas Elekné)

Új műfaj: folytatásos tücsök és bogár. Lapunk 37. számában szóvá tettük, hogy agancsot az anya-szarvas nem viselhet, mert az a papa-szarvas dísze. De nem tettük szóvá, hogy az elcsukló hangon rebegő őzikének semmiféle szarvas sem lehet az anyja, mivelhogy az őz és a szarvas két különböző állat.

(A Ludasból ollózta a szerkesztőség)

Valami új: a szégyenlős szemétláda.

(Sümegen fotózta Tóth Lajos)

KUNBAJAI LEÁNYKA

Ez a bohém barátnő, ez a vígkedélyű, hajlékony-mozgékony jópajtás, rangos kíséretet biztosít az előételektől a gyümölcsfélékig bezárólag a föld és a tenger minden adományának.

Ihaj, Sári!

(A kunbajai állami gazdaság tájékoztatójában észlelte Jursonovics Tamás)

Tényleg finom falat. Főként, ha egy vajaszsemlyét is hörpintünk hozzá.

(Szeghalmon fotózta Demény Gyula)

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI . . .

Újdonsült menyecske érdeklődik régebben férjezett barátnőjétől:

– Mondd, édesem, mit adsz a férjednek akkor, ha nem ízlik neki a főztöd?

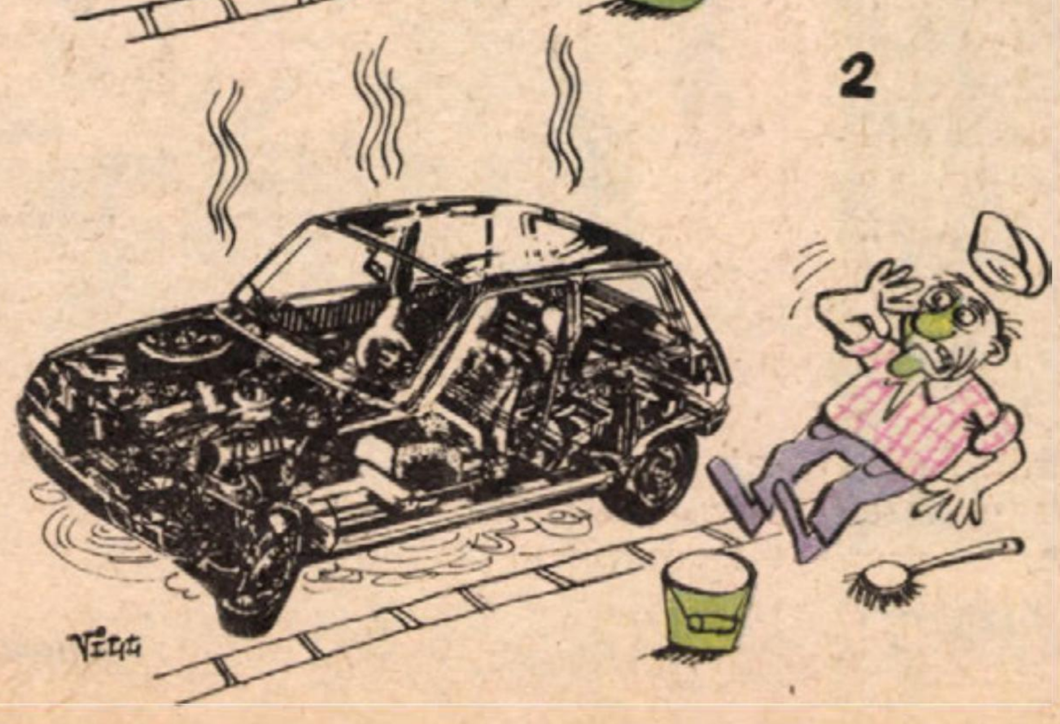
– A kalapját és a kabátját.

ALAPOS MOSÁS

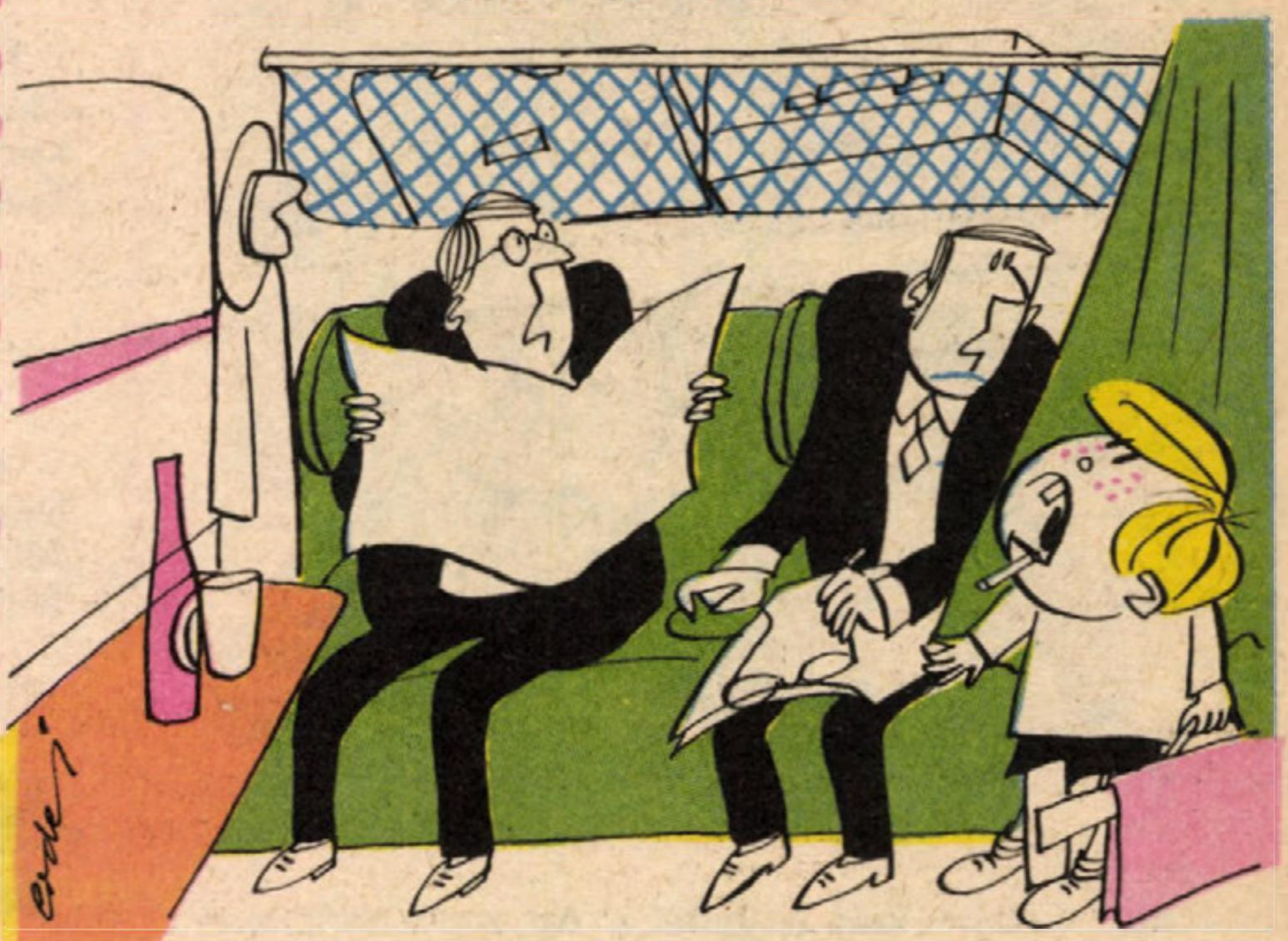
1

2

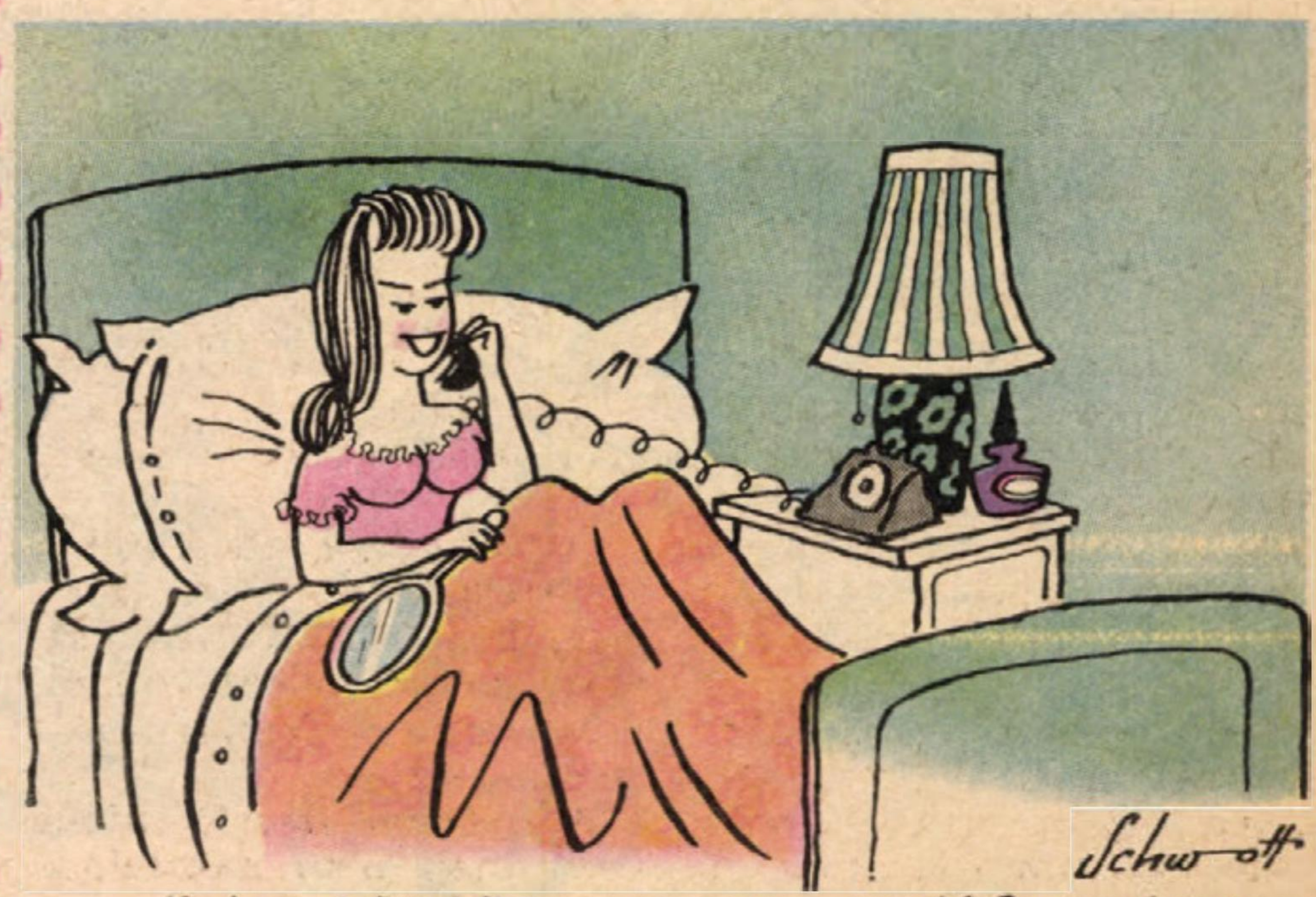

KORAI SZENVEDÉLY

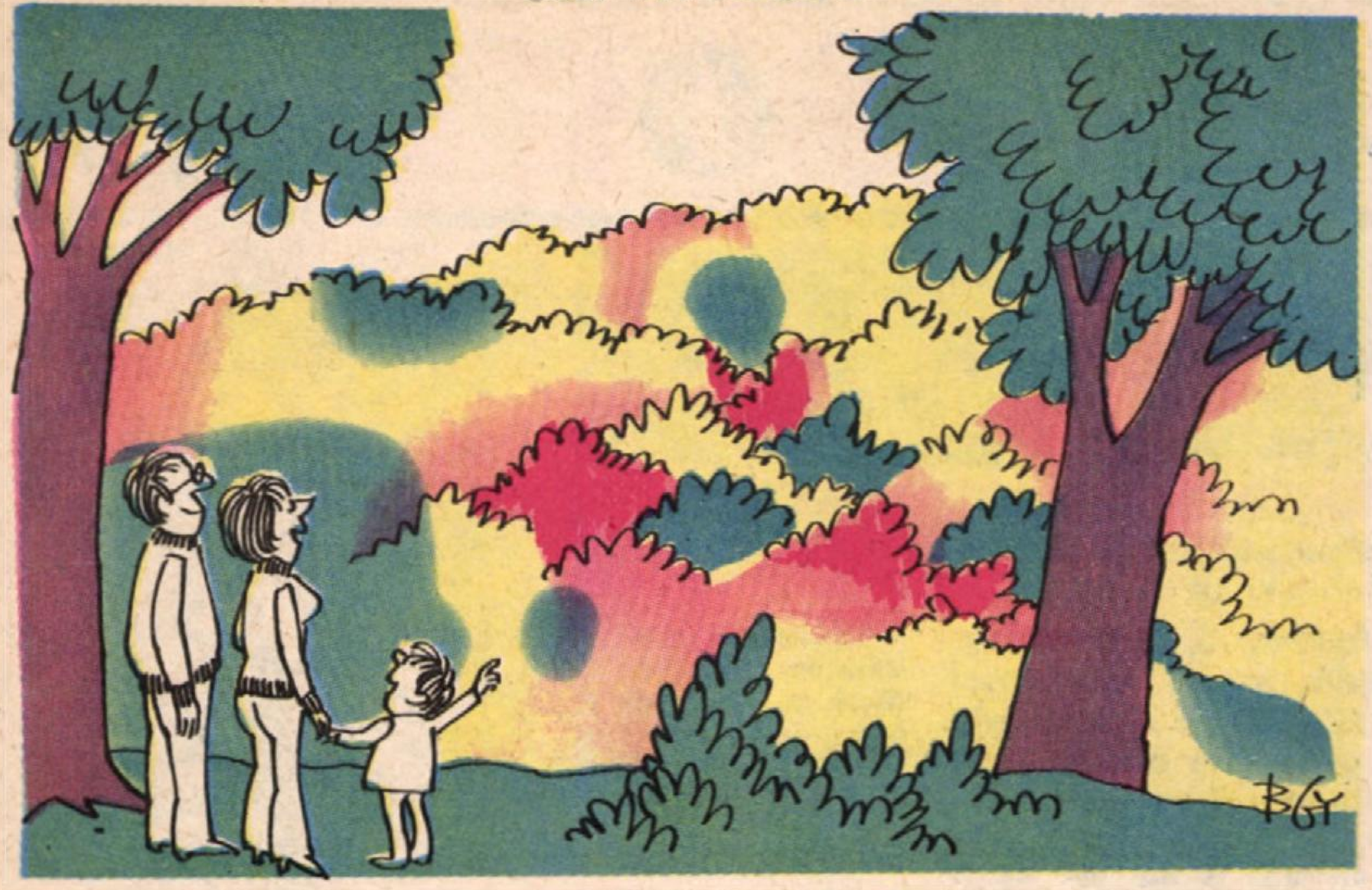
– Mondja, bácsi, ez dohányzó-szakasz?

ORVOSI SEGÍTSÉG

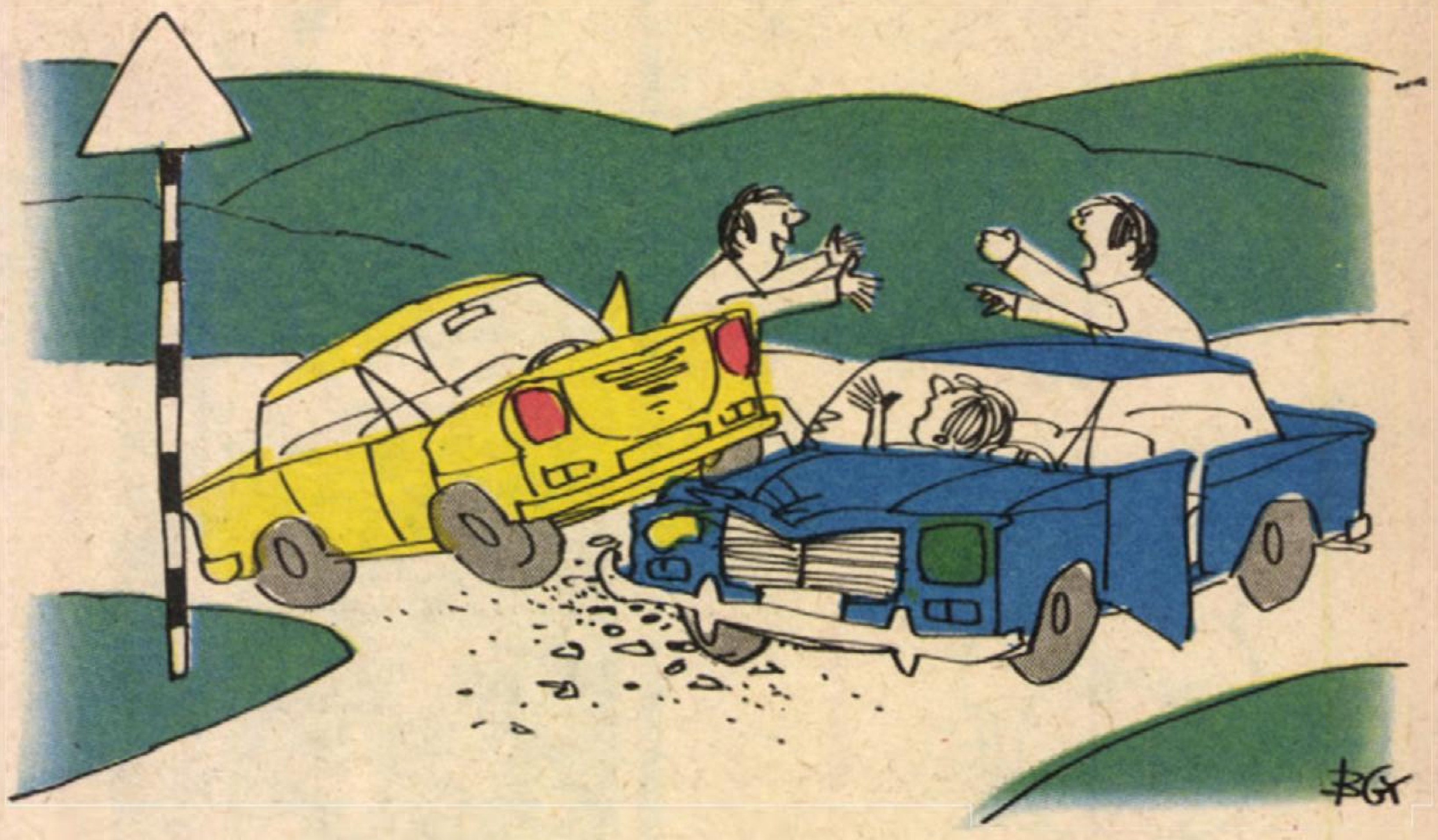
– Kedves doktorkám, mar jobban vagyok! Szeretném, ha kijönne . . .

ŐSZI KIRÁNDULÁS

– De ugye, ha lenne egy színes tévénk, akkor ezt is otthon néznénk?!

A JELSZÓ HATÁSA

– Ne klabáljon velem! Legyünk barátok a közlekedésben!

ZUGÉPÍTŐ

– Hé, ember! Van engedélye az emeletráépítéshez?

4 versike

TELEFONIGÉNYLÉS

– Igyunk, barátaim,
Áldjuk a szüretet!
10 évet vártam rá,
Most ikrem született!

VÁMVIZSGÁLAT TRÓJÁBAN

– Van-e kérem szépen
Elvámolni való?
– Nincs, kérem, ez csupán
Egy egyszerű faló.

HUMANISTA JEGYÜZÉR

– Most, hogy vett egy jegyet,
Háromszoros áron,
Közlöm, a film pocsék
Cseppet sem ajánlom.

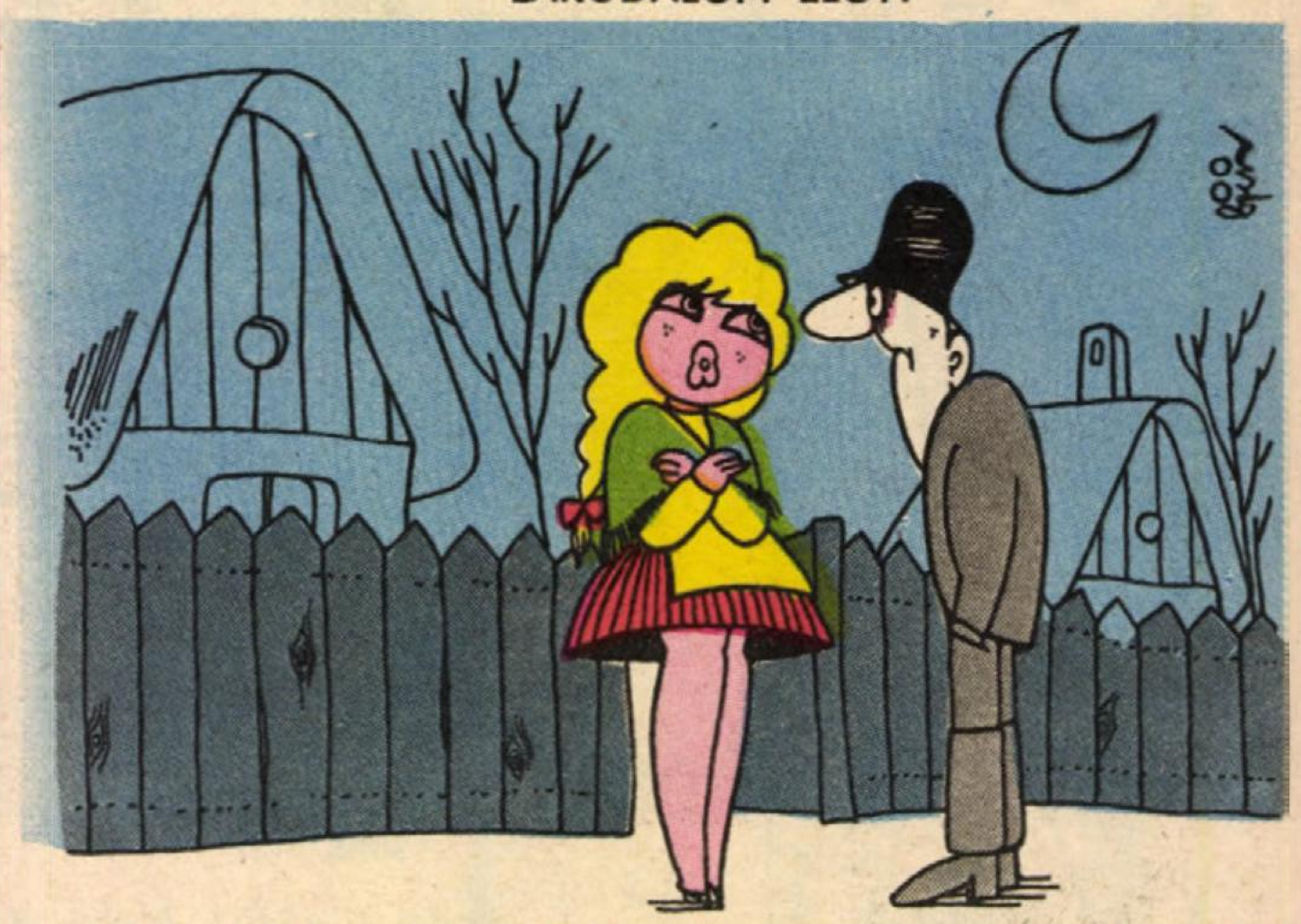
ILYEN IS VAN

– Férjem folyton iszik,
Drága a bor ára
Alig marad pénzünk
Nekem pálinkára.

G. Sz.

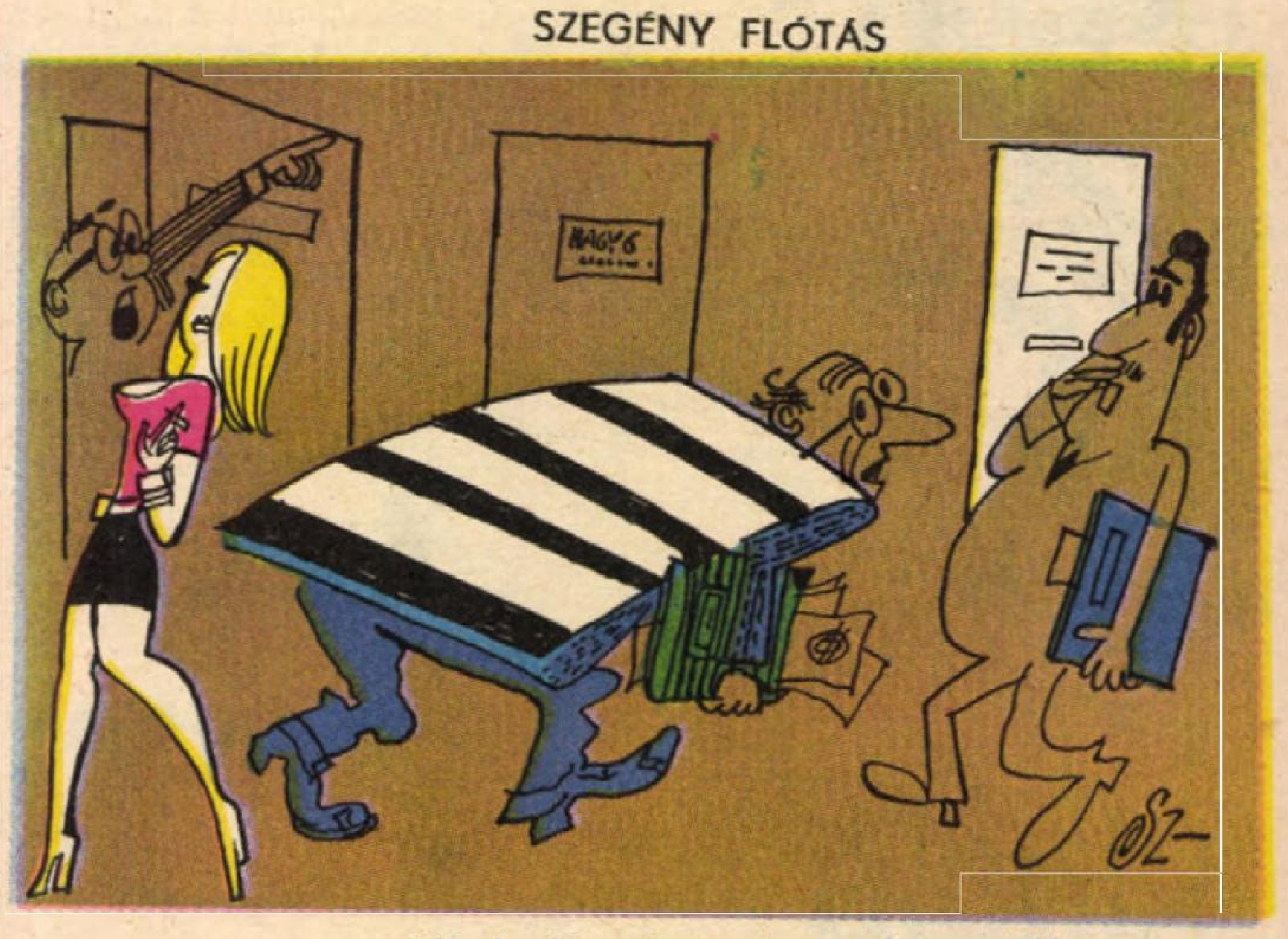

LAKODALOM ELŐTT

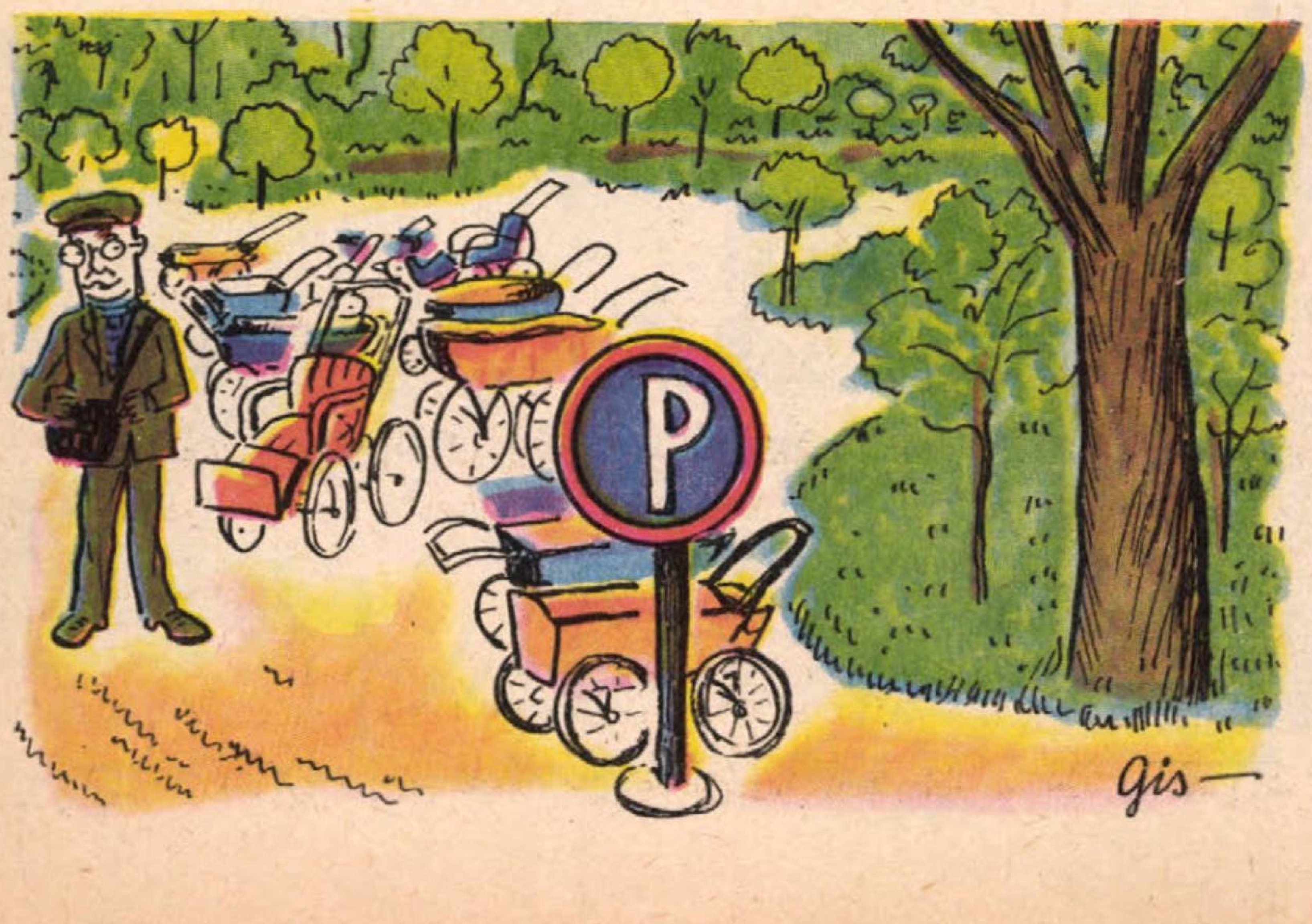
– Amíg el nem dől a vita, várnunk kell, Jóska. Édesanyám százhúsz vendéget szeretne, édesapám csak nyolcvanat!

SZEGÉNY FLÓTÁS

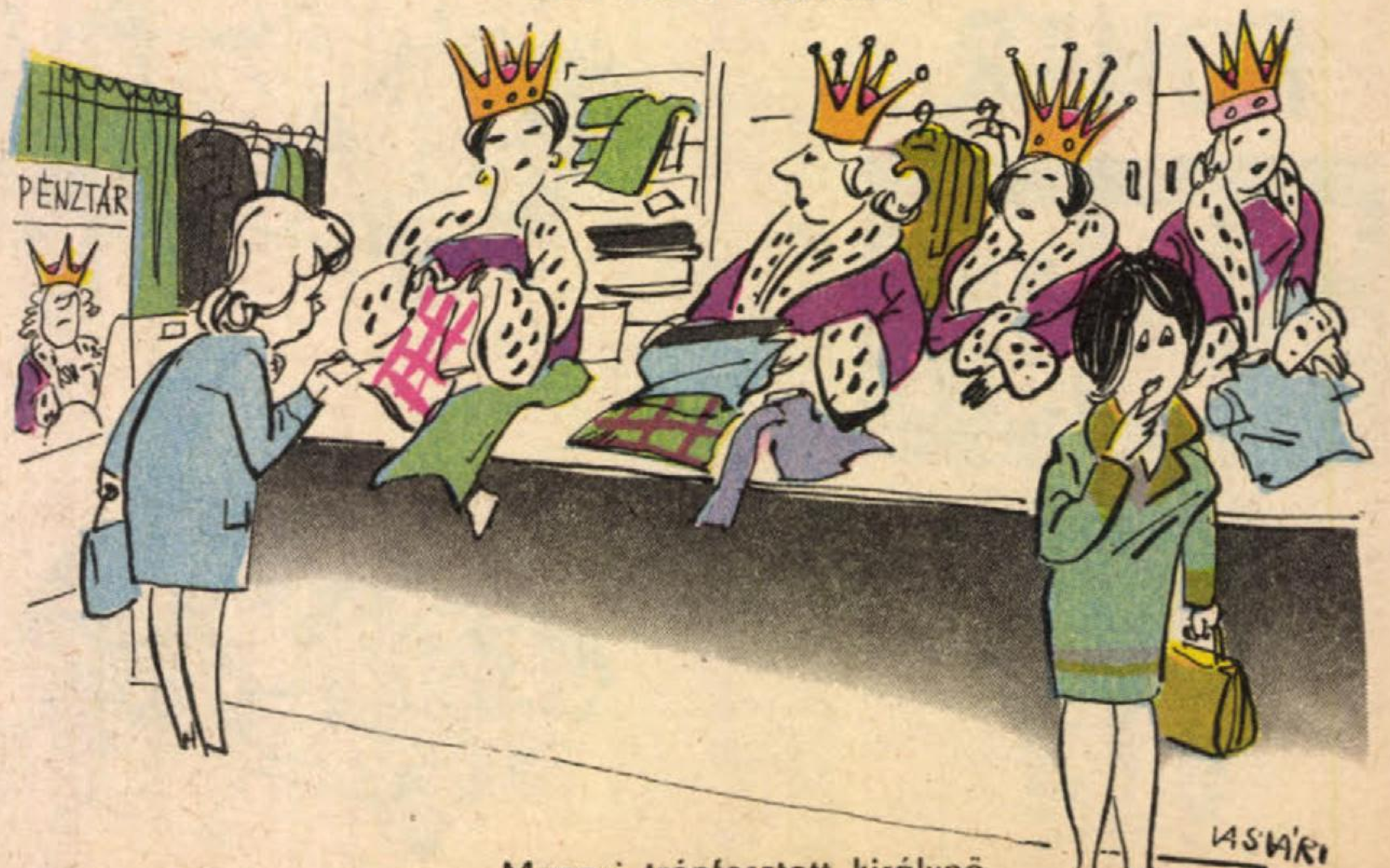

– Mindenki rajtam tapos keresztül!

VÁGYALOM A SZIGETI PARKOLÓK HASZNOSÍTÁSÁRÓL

EGY PESTI ÜZLETBEN

Mennyi trónfosztott királynő . . .

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI . . .

Egy nyugati magazin szerkesztőségébe a következő panaszos levél érkezett:

„Írtam Önöknek egy cikket, amelyben szó esik egy két és fél méteres kígyóról. A cikk megjelenése után meglepődve olvastam, hogy az a bizonyos kígyó húsz és fél méteres. Hogy lehetséges ez?”

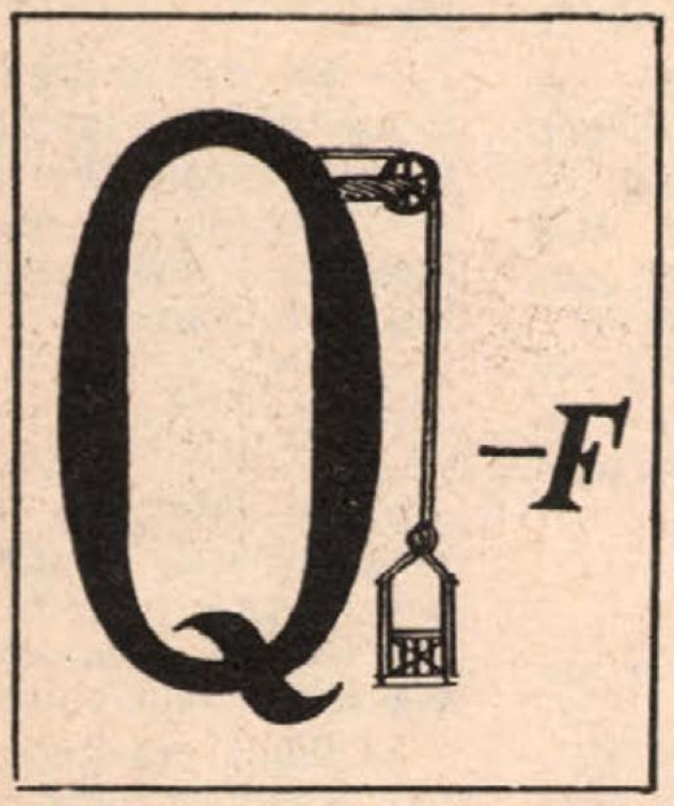
A szerkesztő az alábbiakat válaszolta:

„Nagyon egyszerű a dolog: időközben kibővítették a természettudományi rovat terjedelmét.”

RÉBUSZ

269. rejtvényünk megfejtése:

Elvonókúra

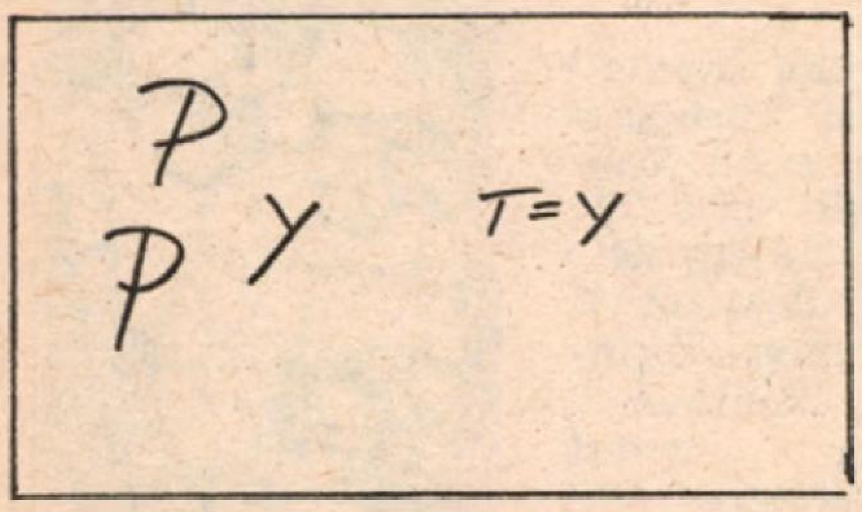
A 100 forintos díjak nyertesei:

Fonyó Lászlóné, 9200 Magyaróvár, Ady E. u. 15.

Eőri Ferenc, 9300 Csorna, Kmetty u. 40.

Bogdány Éva, 1204 Bp. Török Flóris u. 86—88.

270. REJTVÉNYÜNK

A megfejtéseket kizárólag levelezőlapon legkésőbb november 5-ig erre a címre kell beküldeni: Ludas Matyi, 1977 Budapest Pf. 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Postacím: 1977. Bp. Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Postacím: 1959. Bp. Telefon 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 73.2337/2-44 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

ITT OLVASTUK — OTT OLVASTUK

ÁJTATOSSÁG

Az angliai Nottingham városka templomának vasárnapi iskolájában az utóbbi hónapokban egyre jobban megcsappant a látogatók száma. A helybéli tiszteletes, Ron McKenzie, aki eredetileg mérnöknek készült, robotprédikátort épített. A gépezet hangszalagról harsogja a prédikációt, miközben a szemüvegeibe helyezett vörös villanykörték fenyegetően villognak. McKenzie

tiszteletes elmondotta a Guardian tudósítójának: amióta a robotprédikátor szerepel, megnövekedett a vasárnapi iskola látogatóinak száma. „Érdekes — mondta —, hogy azóta különösen sok a felnőtt a vasárnapi iskolában.”

CSONTZENE

Új-Guinea szigetén új üzletág honosodott meg. Az egyre nagyobb számban érkező japán turistáknak a pápua törzsek megbízottai és ügyes „emléktárgy-kereskedők” emberi csontokat adnak el. A szigetre érkező turisták ugyanis egy-egy rokon földi maradványai után kutatnak, aki a második világháború éveiben Új-Guinea őserdeiben harcolt. Az egyik pápua „emléktárgy-kereskedő” elmondta: hetenként körülbelül kétszáz kilogramm emberi csontot

ad el és ezen havi 8000 dollárt keres.

Egy bizalmatlan rokon a közelmúltban a csontokat bevitte a tokiói antropológiai intézetbe, ahol megállapították, hogy pápua csontokat adtak el a japánoknak.

Azóta az üzlet rosszabbul megy.

GÖRBE BÖGRE

Az amerikai titkosszolgálat megbízottai a múlt héten a kaliforniai San Rafael városában kétezer kávésbögrét törtek össze. A kávésbögréken egy háromdolláros bankjegy hasonmásának közepén Nixon elnök arcképe díszelgett. A titkosszolgálat az akciót azzal indokolta, hogy „az amerikai törvények tiltják a bankjegyek mindennemű reprodukálását”.

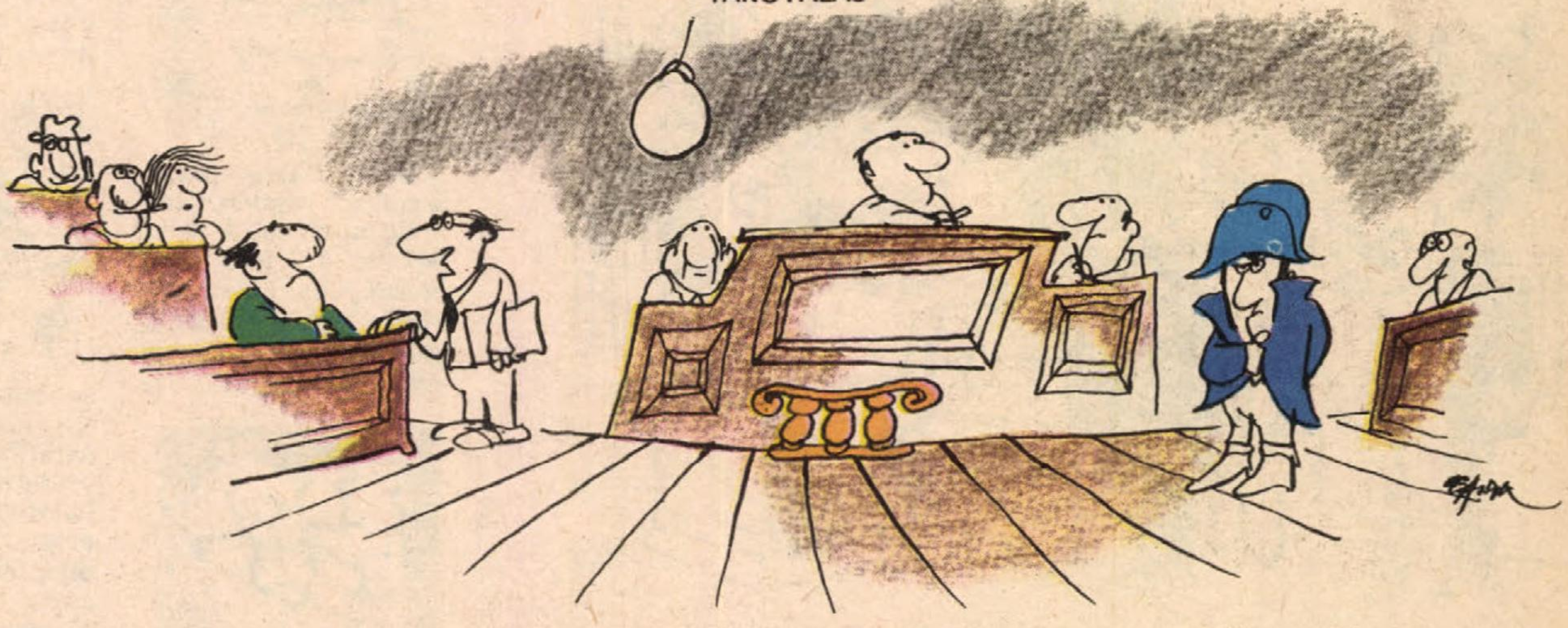
A bögregyár beperelte az igazságügyminisztériumot. Indoklása: háromdolláros bankjegy nincs az Egyesült Államokban.

A PÉLDA RAGADÓS

A nyugat-németországi Erlangen városában a rendőrségen megjelent egy kétségbeesett polgár és elmondta, hogy repülőgéprablás áldozata lett. Az álmélkodó rendőrtisztnek elpanaszolta: a város határában levő réten gyakorlatozott rádióval irányítható modellrepülőgépével. Egyszerre csak a parányi gép nem követte többé rádiója utasításait. A panaszos ekkor észrevette, hogy a rét túlsó szélén egy férfi áll rádióadóval a kezében. A kis gép engedelmesen leszállt a „géprabló” mellett, aki a repülőmodellt autójába téve elhajtatott.

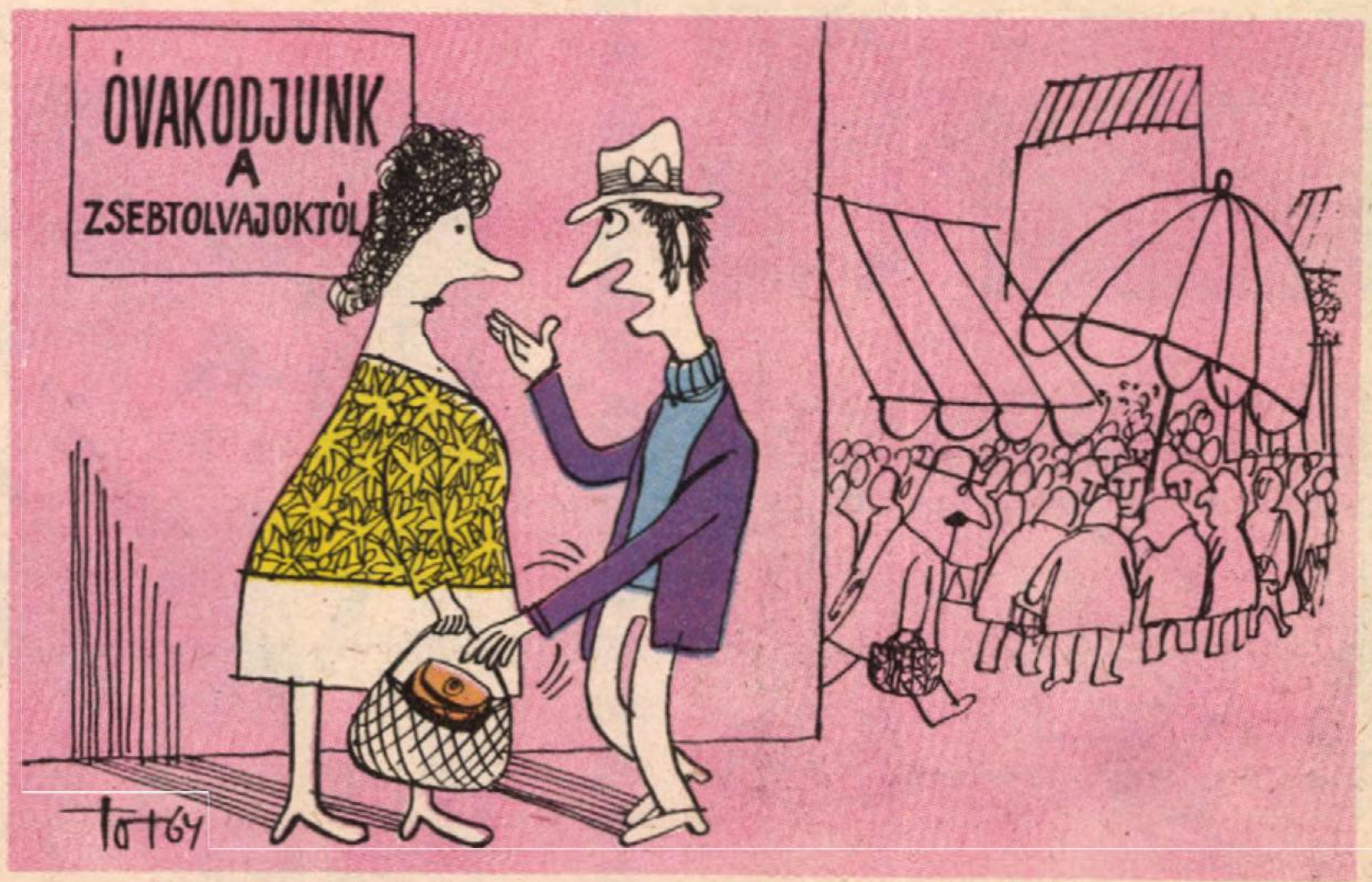
Sérülés nem történt.

TÁRGYALÁS

– Rosszul áll az ügye. Maga tényleg az igazi Napóleont vágta pofon a villamoson!

A VILÁG LEGPIMASZABB ZSEBESE

– Kérem, asszonyom, olvassa el nekem ezt a feliratot. Szemüveg nélkül, sajnos, nem látom jól . . .

SZOKATLAN SZÓJÁTÉKOK

GÖRÖG GALOPP

Sokra tesz Szokratesz . . .

CÁRI ÖNKÉNY

Mától kezdve Raszkolnyikov állandóan patkolnyi fog! . . .

BÚSULÓ JUHÁSZ

Ellopták a cifraszűröm, lesz emiatt cifra zűröm . . .

A CIGARETTÁRÓL

Majd leszokom, ha lesz okom . . .

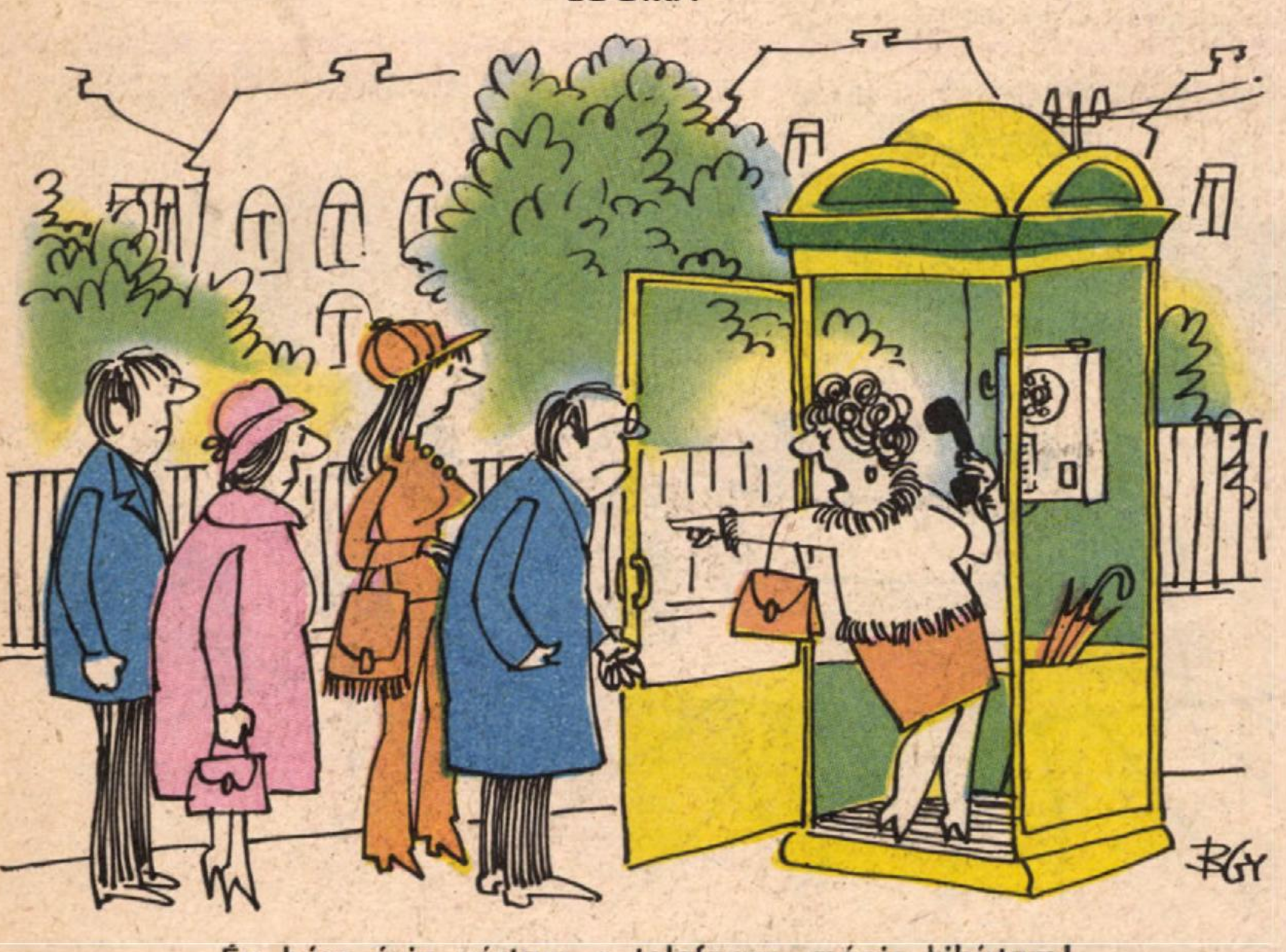
Sz. Gy.

CSÜTÖRTÖKI RANDEVÚ

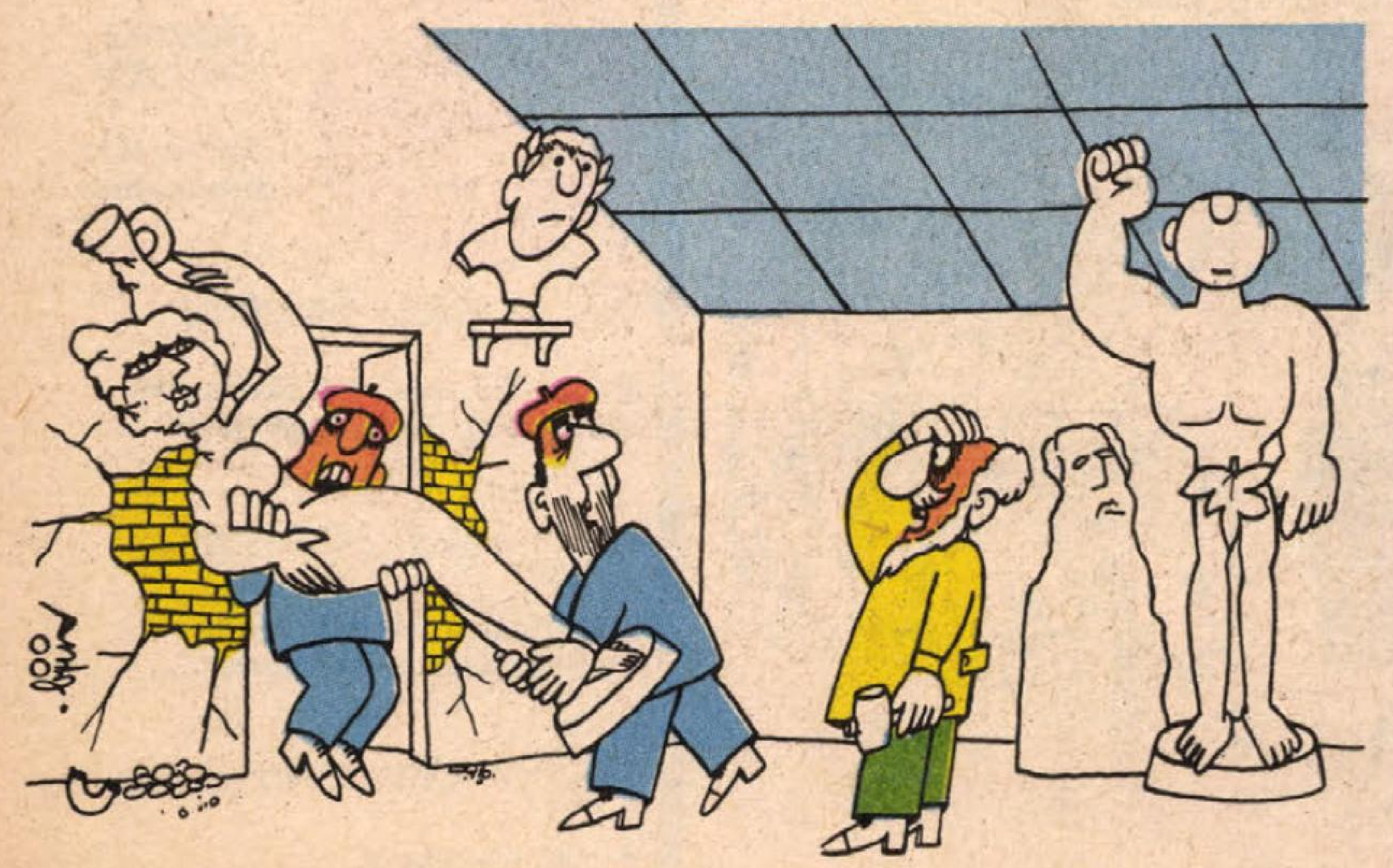
– Te jó isten, elfelejtettem bedobni a lottót...!

LOGIKA

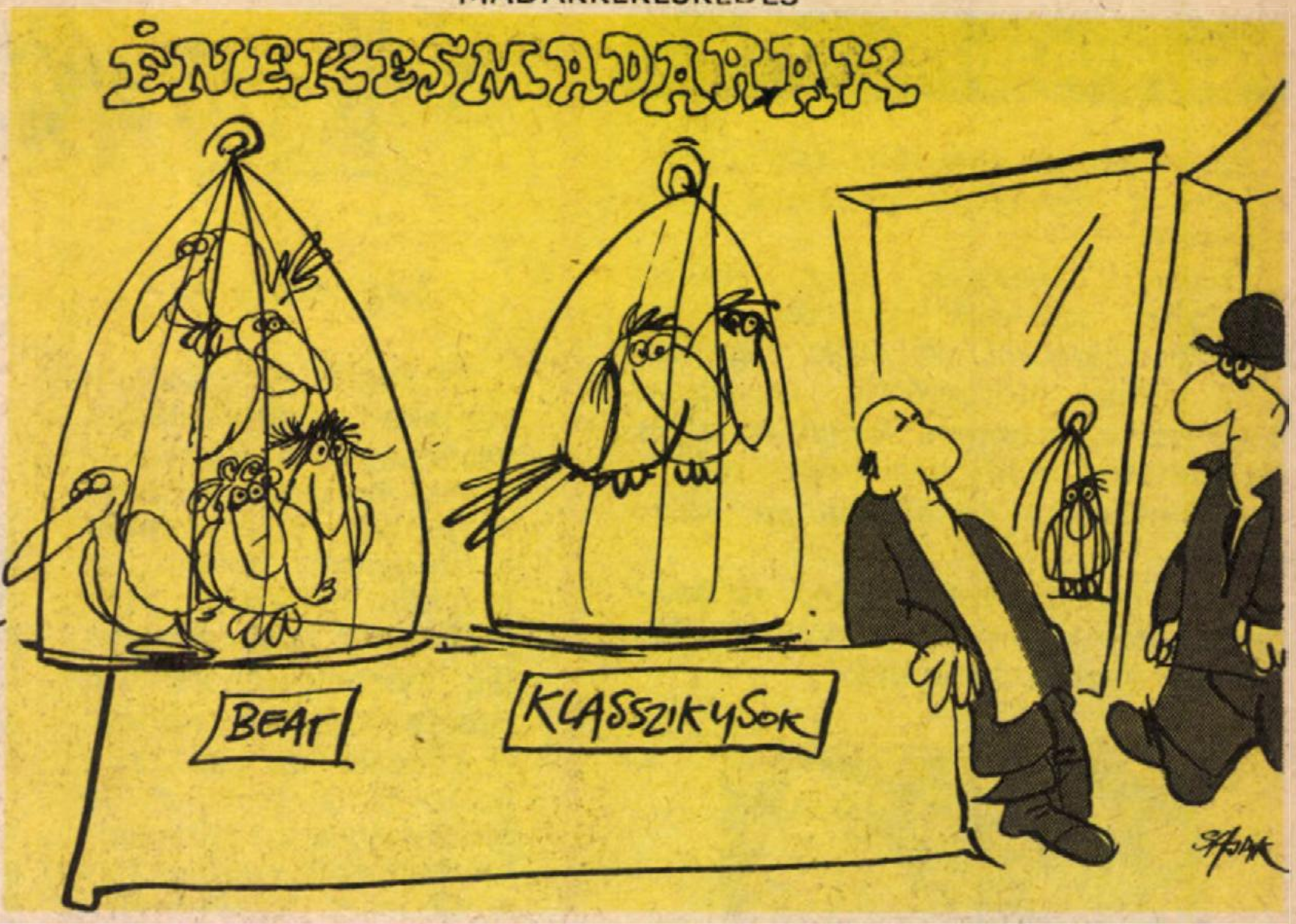
– Én húsz évig vártam a telefonra, mégis kibírtam!

MŰVÉSZI KRITIKA

– Látja, mester, ha ülőszobrot készített volna, az most könnyen kiférne az ajtón...

MADÁRKERESKEDÉS

TRIBÜN

Peter Farmert, a kiváló texasi súlylökőt megkérdezték: miért csinálja?

A válasz:

— Imádom azt a lágyan tottyanó hangot, amellyel a súlygolyó földet ér.

Vannak még örömök!

A Philadelphiai Eagles rögbicsapata még nem nyert mérkőzést az idei bajnokságban. Négy forduló után három döntetlenjük van és egy vereségük. A

csapat házatáján mégis csupa derűs, bizakodó arcot látni.

— Ez érthető — mondta Steve Zabel, a csapatkapitány. — Tavalyelőtt az első hét mérkőzést elvesztettük. Tavaly az első ötöt. Emberemlékezet óta nem volt ilyen jó rajtunk, mint az idei.

* * *

Wally Watts, a kanadai vasutak alkalmazottja fizetés nélküli szabadságra ment. 94 nap alatt 2

és félmilliót taposott egykerekű bringája pedálján, ezzel Vancouvertből kelet felé haladva mintegy hétezer kilométernyi utat tett meg, átbringázta a kontinenst. Útközben elnyűtt négy kerékpárnyerget, öt nadrágot és — többé-kevésbé — saját hátsó fertályát. Hazaérve azt tapasztalta, hogy távollétében feltörték a kamráját és több mint ezer dollár értékű szerszámait elemelték.

— Ezt már a lapok is megírták — mondta keserényésen Watts. — Valamicske reklámhoz mégiscsak hozzájutottam.

* * *

Eddy Merckx, a profikerékpár szupersztárja a múlt héten nyerte huszadik klasszikus versenyét.

— Eddy verhetetlen — ismerte el legnagyobb ellenfele, a spanyol Luis Ocana. — Egyetlen esetben érhetnék előtte a célba. Ha tendemversenyen indulnánk és ő hajtana a hátsó ülésen.

(p. p.)

GYORS FELISMERÉS

– Látom, fiam, itt az ideje, hogy törődjek a neveléseddel!